

TÜRKİYE
YAZARLAR BİRLİĞİ

Sümer 1 Sokagı Nu:11
Kızılay/Ankara

(0312) 232 05 71- 72

www.tyb.org.tr
tyb@tyb.org.tr

TÜRKİYE YAZARLAR BİRLİĞİ: 60

Anma Kitapları: 4

Ankara Aralık 2015

Yayınlayan: **İbrahim Ulvi Yavuz**

Yayın Kurulu: **D. Mehmet Doğan, Hicabi Kırlangıç, Ferhat Koç, İbrahim Eryiğit**

Yayına hazırlayanlar: **İbrahim Eryiğit - Vedat Güneş**

Tashih kontrol: **Merve Aksakal**

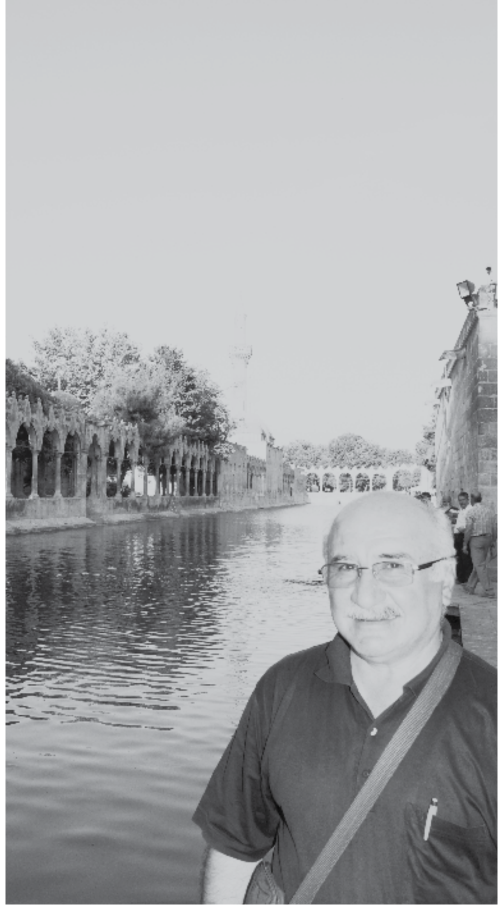
ISBN: 978-975-7382-85-0

Tasarım: **www.mtrmedya.com**

Baskı: **Özel Ofset**

Matbaa Sertifika Nu: **29514**

A.Vahap Akbaş Kitabı

TÜRKİYE YAZARLAR
BİRLİĞİ

İçindekiler

Sunuş

İnsan, bu dünyaya geldiğinde dönüş hazırlıkları da başlıyor aslında. Tıpkı daha yola yeni çıkmışken geri dönüş yolunu tedarik etmeyi düşünen bir seyyah gibi. İnsan, bilincinde olsa da olmasa da geri dönüş fikri zihninin bir köşesinde duruyor. Bunun bilincinde olanlar için bu fikir daha belirgin ve belirleyici oluyor ister istemez. Kendimizden önce dönüşe uğurladığımız seyyahlar hakkında hissettiklerimiz kalemin yazdıklarıyla sınırlı değil elbette. Ama yine de uğurladıklarımızı kalbimizde anmanın, ortak hatıraları gönlümüzde yaşatmanın yetmediğini hissediyor ve kaleme sarılıyoruz belki. Çünkü insan kaleme inanan bir varlık. Gönlümüzde yaşattıklarımızı kâğıda dökerek kalıcı hale getirmek veya daha uzun yaşatmak ve bizden önce gidenleri başkalarına da hatırlatmak istiyoruz belki ama bunun yanı sıra kendimiz de bilinir olmak istiyoruz sanki. Geri kalan günlerimizin kıymetini veya yaşanabilirliğini bizden önce giden dostun hatıralarıyla artırmak derdindeyiz belki de.

Biz de Türkiye Yazarlar Birliği ailesi olarak yakın bir dostumuzu, bizimle şiirleriyle konuşan yakınımızı ebediyete uğurlamanın hüznünü yaşıyoruz. Bir kalem erbabını yâd etmeyi kalemle desteklemekten daha tabii ne olabilir, diye düşünerek dostları ve sevenleri olarak kalemlere sarıldık ve böyle bir kitap oluştu neticede.

A. Vahap Akbaş, şiiriyle olduğu kadar hayat tarzıyla da iz bırakan bir insandı. Her sahici şair gibi, kalemini başka alanlarda da hizmete yöneltti. Denemeler, öyküler, roman… İnzivada olmayı önemsedi, ama faal bir inzivaydı onunki. İnziva yerine tevazu mu demeli? Belki de bu tevazu eseri inzivadan dolayıdır ki aramızdayken şiirini çok fazla konuşmadık. Bundan sonra konuşacağız belki.

Elinizdeki bu küçük kitap, onun dostlarının duygularından bir yansıma. Kâğıda dökülebildiği kadar. Geride kalanların bir borç ödeme şeklidir bu. Zordur ve hüzünlüdür bu borcu ödemek. Ödenmiş sayılır inşaallah.

Bu vesileyle Rabbimizden kendisini gufranına gark etmesini dileriz. Geride kalanlarının başları sağ, bahtları açık olsun.

Hicabi Kırlangıç

I. Bölüm

Hayat Hikâyesi

Kronolojik Hayat Serüveni

1954 Batman'da doğdu (2 Mayıs)

1965 Cengiz Topel İlkokulu'ndan mezun oldu.

1971 Batman Lisesi'ni bitirdi

- Şiir ve hikaye yazmaya başladı. Tiyatro ile ilgilendi
- İlk şiiri haftalık İttihat gazetesinde yayınlandı.

1977 İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümün den mezun oldu

- Tekirdağ Çorlu ilçesi Lisesi'ni edebiyat öğretmeni olarak atandı

1978 Hisar dergisinde hikayesi yayınlandı

1980 Mediha Arıbal ile evlendi

1981 Oğlu oldu

1982 İlk eseri "Efgân" yayınladı

- Efgân isimli eseri TYB'ce Yılın Şiiri seçildi

1983 Isparta'da kısa dönem olarak askerliğini tamamladı

- Yeni Devir gazetesinde"kalem"sütununda günlük yazılar yazdı
- Yeni Devir gazetesinin kültün ve sanat sayfasını müstar isim ile hazırladı

1984 Alevler ve Güller romanı yayınlandı.

- Alevler ve Güller romanı 1.Sedat Yengün roman yarışmasında 2. oldu

1986 Suffe Kültür ve Sanat Yıllığı'na katkıları oldu

- Çorlu ilçe Milli Eğitim Müdürlüğüne şube müdürü olarak atandı
- "Gül Kıyamı" isimli şiir kitabı yayınlandı.

1987 "Kuş Olsun Yüreğin" eseri Gökyüzü Yayınları Şiir Yarışmasında armağan aldı

1988 "Mavi Sesli Şiirler" eseri yayınlandı.

1991 Sanat Eğitim Sağlık Vakfı (SESAV)'ın kurucuları arasında yeraldı

1992 Çorlu'da "Nisan Bulutu" admı dergi çıkardı.

- Hüzün Coğrafyası isimli şiir kitabı yayınlandı.

1993 "Nisan Bulutu Dergisi'nin genel yayın yönetmenliğini yaptı.

- TYB'nin Almatı'da yaplan Uluslararası Şiir şölenine katıldı.

1995 Şiir Dergisi'nde "Canan" başlıklı şiiri yayınlandı.

1994 TYB'nin Türkmenistan'ın Aşkabat'ta yapılan uluslararası şiir şölenine katıldı.

1993 Çorlu Mehmed Âkif Ersoy Anadolu Lisesi'ne öğretmen olarak atandı

1996 "Biraz İhanet" isimli deneme kitabı yayınlandı.

-"İnziva Notları" isimli deneme kitabı yayınlandı.

1997 "Bir Şehre Vardım" isimli şiir kitabı yayınlandı.

2001 Kendi isteği ile öğretmenlikten emekli oldu

2003 Strasbourg'da yapılan şiir şölenine katıldı.

-"Ayna ve Suret" isimli hikaye kitabı yayınlandı.

2004 Gonca Dergisi'nde"Bir Erik Ağacım Vardı" isimli şiiri yayınlandı

2005 "Rahvan Saatleri" isimli deneme kitabı yayınlandı.

2006 "Düşünceye Uyanmak" isimli deneme kitabı yayınlandı.

- Ardınç Dergisi'nde "İnsan ve Aydın Mehmed Âkif'ten Çizgiler başlıklı yazısı yayınlandı.

2007 Üsküp'te yapılan uluslararası Şiir Şölenine katıldı.Şiir okudu.

- İstiklal Marşı'nın Kabülünün 86.ncı yılında Denizli Büyükşehir Belediyesi tarafından düzenlenen etkinlikte "İnsan ve Aydın Mehmed Âkif'in Çizgileri" başlıklı konferans verdi.

2008 Ümraniye Belediyesi'nin düzenlediği "Mevlana ve Hoşgörü" konulu şiir yarışmasında jüri üyeliği yaptı.

- TYB'nin 30. Kuruluş Yıldönümü münasebetiyle gerçekleşen Edirne'den Ardahan'a Kültür Kervanı'na katıldı.

2010 "Mehmed Âkif'ten Nükteler" isimli eseri yayınlandı.

- Eğitim Bir sen Batman Şubesi'nin düzenlediği şiir şölenine katıldı ve şiir okudu.

2011 Milli Türk Talebe Birliği'nin Çorlu'da düzenlediği "Asım Duyarlı Gençlik" panelinde konuşma yaptı.

- Beyan Yayınlarınca hazırlanan Sesle Kitap'ın editörlüğünü yaptı.

2012 Osmancık Belediyesi tarafından düzenlenen "Osmancık 1.Kızılmırmak Şiir Şöleni'nde şiir okudu.

2013 Uluslararası Hazar Şiir Akşamları'na katıldı.Şiir okudu

- TYB'nin düzenlediği "Ankara'dan Siirt'e Kültür Kervanı'na katıldı.

- Piriştine Yunus Emre Kültür Merkezi tarafından tertiplenen Mehmet Âkif Panelinde şiir okudu.

- Fatih Belediyesi tarafından düzenlenen "Arif Nihat Asya" etkinliğinde konuşma yaptı.

- "Kırk Yazar 40 Öykü" başlıklı eserde "Güle Güle Penguen" isimli öyküsü yayınlandı.

2014 "Zamandan Kurtarılan" isimli eseri yayınlandı.

- Çorumda çıkan Aşkın (e) Hali Dergisi'nde röportajı yayınlandı.

- İstanbul'da Hakk'a yürüdü.

Hayat Hikâyesi

I. Biyografi

Annesi, Fatma (Nüfus kayıtlarında: Hanım); babası, Abdullah. Doğum yeri: Batman. Doğum tarihi: nüfus kayıtlarında 2 Mayıs 1954. On bir kardeşin en büyüğü. İlkokula 1960 İhtilali'nin yapıldığı yıl Atatürk İlkokulu'nda başladı, Devrim İlkokulu'nda devam etti (Çok sonra bu okulun adı M. Âkif Ersoy oldu.) İlköğrenimini Cengiz Topel İlkokulu'nda tamamladı. Batman Ortaokulu'nu bitirdi. Ailesi, Batman'da lise olmadığı için, onu okutup okutmama konusunda tereddüt geçirirken, o yıl (1965) lise açıldı. Akbaş, böylece Batman Lisesi'nin ilk öğrencilerinden ve ilk mezunlarından (1971) oldu. Ailevî nedenlerle yüksek öğrenim yapma hususunda da bir kararsızlık dönemi geçirdi. 1972 yılında İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'ne kayıt yaptırdı. Yüksek öğrenimini 1977'de tamamladı. Bu süre içinde Çemberlitaş - Tavukpazarı'nda sahipleri Ermeni olan bir şirkette de çalıştı.

1977'de Tekirdağ / Çorlu Lises'ne edebiyat öğretmeni olarak atandı. 1980'de evlendi. 1981'de bir oğlu, 1984'te bir kız çocuğu dünyaya geldi. 1983'te Isparta'da kısa dönemde askerlik görevini tamamladı. 1986'da Çorlu İlçe Milli Eğitim Müdürlüğünde Şube Müdürü görevine getirildi. 1993 yılında, edebî çalışmalarına engel olduğu gerekçesiyle bu görevden ayrıldı; Çorlu Mehmet Âkif Ersoy Anadolu Lisesi'nde edebiyat öğretmeni olarak çalışmaya başladı. 2001 Ağustosunda kendi isteğiyle emekliye ayrıldı. Çorlu'da özel bir öğretim kurumunda Türkçe öğretmeni olarak çalışmaya başladı.

A. Vahap Akbaş, ilk edebî zevkini aile çevresinden; özellikle, medrese öğrenimi gören dedesinden aldı. Dinî ilimleri tahsil etmiş, birçok öğrenci yetiştirmiş olan dedesi Molla Mahmut Akbaş'ın etrafında oluşan ilim ve kültür halkasının onun üzerinde tesiri büyük olmuştur. Bu muhitte oluşan zevk lise ve fakülte öğrenimi sırasında gelişti. Lise yıllarında gazeteler çıkarmaya, şiir ve hikâyeler yazmaya başladı. Tiyatroyla ilgilendi. İlk şiiri (amatör bir çalışma olarak) haftalık İttihad gazetesinde yayımlandı. Üniversite yıllarında kültür muhitlerinden istifadeye ve daha çok okuyarak birikimini artırmaya çalıştı. Bu yıllarda hiçbir yazı ve şiir yayımlamadı. İlk yazısı (hikâye) mezuniyetinden sonra, 1978 yılında hocası Mehmet Kaplan'ın teşvikiyle Hisar dergisinde yayımlandı. Bunu başka şiirler ve yazılar takip etti. Şiirlerini daha çok Mavera dergisinde yayımladı. Birçok dergi ve gazetede göründü. Yeni Devir gazetesinde Kalem sütununda günlük yazılar yazdı (1983-1984). Bir süre Yeni Devir gazetesinin kültür sanat sayfasını müstear isimle yönetti

(1984-1985). Suffe Kültür Sanat Yıllığı'na katkıda bulundu. Kısa adı SESAV olan Sanat Eğitim Sağlık Vakfı'nın kurucuları arasında yer aldı (1991). Çorlu'da Nisan Bulutu adlı dergiyi çıkarıp yönetti (1992-1993 / 15 sayı). 1993'te Kazakistan'ın başkenti Almatı'da, 1995'te Türkmenistan'ın başkenti Aşkabat'ta, 1996'da Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nde, 2003'te Strasburg'da, 2007'de Üsküp'te yapılan Türkçenin Uluslar Arası Şiir Şölenlerine katıldı.

İlk kitabı Efgân 1982 yılında yayımlandı; Türkiye Yazarlar Birliği'nce Yılın Şiir Kitabı seçildi. 1984'te, Alevler ve Güller romanıyla 1.Sedat Yenigün Roman Yarışması'nda ikincilik armağanı aldı (Yarışmada birincilik ödülü verilmedi). Çocuklar için yazdığı Kuş Olsun Yüreğim kitabıyla TMKV ve Gökyüzü Yayınlarının hazırladığı şiir yarışmasında üçüncülük armağanı aldı (1987).

II. Bölüm

Yakınları Anlatıyor

Mediha Akbaş'la Vahap Akbaş Üzerine Kısa Bir Söyleşi

İbrahim Eryiğit

Efendim, Sevgili Vahap ağabeyle tanışmanızı paylaşır mısınız bizimle?

-1975 yılında, İstanbul'da tanıştık. Vahap o zamanlar öğrenciydi. Üst katımızda oturan arkadaşına gelip gidiyordu. Ben de o sıralar babamı yeni kaybetmiştim. Yaşadığım ruhsal çöküntü esnasında Hüseyin ağabey ve Vahap bana çok yardımcı oldular. Kısa süre içinde grup arkadaşı olduk. Arkadaşlığımız ve dostluğumuz uzun yıllar sürdü. 1980 yılında ise evlendik. Evliliğimiz, her şeyden önce sağlam bir dostluk temelinde yükseldiği için şanslıydık. Benim için yıllar içinde hayat arkadaşı, dostu, anne, baba, sevgili... Her şey oldu.

Vahap ağabeyi bir eş olarak nasıl değerlendiriyorsunuz?

Evliliğimiz ilk yıllarında ev işlerinde, özellikle de yemek yapma konusunda çok yardımcı olurdu. Ama iyi öğretmen oluşu, burada da kendini gösterdi ve bana bildiklerini öğrettikten sonra yavaş yavaş elini ayağını çekti. Ne de olsa iyi bir öğretmen, zamanla kendine duyulan ihtiyacı yok edendir, derdi.

Bir baba olarak nasıldı?

1981 yılında dünyaya gelen oğlumuza, o senenin yaz tatili boyunca kendisi baktı. Boynuna biberonu asmış, bir koluna Kerem'i almış, boşta kalan eliyle de daktiloyu kullanmak suretiyle Alevler ve Güller romanını tamamlamıştı.

Çocukların büyümesi sürecinde ortalama bir babaya göre çok daha fazla emek vermiştir. Gerek bebekken bakımlarında, gerek okul sürecindeki yönlendirilmelerinde ve kişiliklerinin gelişiminde oldukça etkili olmuştur.

Çocuklarımız hayatımıza dâhil olana kadar düzeni ve tertibi çok sever, aşırı titiz davranırdı. Ancak çocuklarla birlikte dağınıklığa da giderek alışmaya başladı. Tabii bu dönem dönem düzen krizine girip elinde çöp poşetiyle gereksiz olan her şeyi atmasına engel değildi. Aşırı eşyadan hoşlanmaz, sadeliği severdi. Do-

layısıyla fırsat buldukça hayatın biriktirdiği fazlalıkları temizlemeye hep zaman ayırdı. Bu sadelik tutkusu, sadece gündelik yaşamında değil, yazınsal yaşamında da izlerini göstermiştir zaten.

Çok hoş bir tablo gerçekten: bebek bakımı ve roman yazmak. Aynı zamanda çok büyük bir özveri… Ev ortamında nasıl biriydi Vahap ağabey peki? Nasıl bir ortamda yazardı şiir ve yazılarını?

Oldukça nüktedan ve zeki biri olması, gündelik yaşamımızı da neşeli kılıyordu tabii. Bol kahkahalı günler geçirdik.

Çok iyi bir görsel hafızası vardı. Masa başına oturup uzun uzun çalışan biri değildi. Küçük küçük notlar alır, daha sonra onları zihninde geliştirir, olgunluğa eriştiğine inandığında ise kaleme dökerdi.

Vahap ağabey nasıl bir öğretmendi sizce efendim?

Başarılı ve iyi bir öğretmendi. Çocuklarla, hem kendi çocuklarıyla hem de öğrencileriyle arası çok iyiydi. Öğrencileri de sık sık ziyaretimize gelerek ev hayatımıza dâhil oluyordu tabii. Mezun olmalarından sonra da onlarla ilişkisini sürdürürdü. Öğrencilerini, işinin değil, hayatının bir parçası olarak görürdü çünkü. Öğretmenliğin çocuklara bilgi aktarmaktan ziyade onlara bir kimlik kazandırmak, kendi biçtiği kimliği dayatmak değil de, onların kendi kimliklerini bulmalarına yardımcı olmak olarak görürdü. Bu yaklaşımı kaleme aldığı her türde eserde de benimsedi. Sanırım hayatta attığı her adımda temel aldığı düşünce buydu: insanlara bir fayda sağlayabilmek.

Nasıl bir ortamda yazardı şiir ve yazılarını?

Evdeki çalışmalarını daha ziyade geceleri yürütürdü. Gündüzleri başka, gündelik işlerle meşgul olduğundan yazılarını geceleri yazar, eğer yapmak istediği şeye odaklanmışsa sabah kadar çalışırdı.

Peki, emeklilik hayatı nasıldı?

Emekli olduktan sonra da gece çalışma alışkanlığı değişmedi. Gündüzleri genellikle bağ bahçe işleriyle meşgul olurdu. Bağda olmayı, doğa ile iç içe zaman geçirmeyi çok severdi. Orada zaman geçirmek ona şevk verirdi. Sık sık da gezilere çıkardı. Yurtiçi ve yurtdışında düzenlenen edebiyat toplantılarına mutlaka katıl-

maya çalışırdı. Bu gezilerde de bol bol not alırdı ve bu notlarını da uzun yıllar sonra kitaplaştırmıştı.

Emekli olmasından sonra yurtdışına turistik amaçlarla da sık sık gitmeye başlamıştık. Fırsat buldukça ülkenin çeşitli yerlerindeki akraba ve dostlarını ziyaret etmeye gayret ederdi. Dostlarını, sevdiklerini önemser, onlara zaman ayırmaya çalışırdı.

Genelde şairler sosyal hayattan kopuk kişiler olarak bilinir ya, Vahap ağabeyin çevresiyle diyalogu nasıldı?

Misafiri çok severdi. Evden gelenimiz gidenimiz hiç eksik olmazdı.

Fevkalade bir insandı. Herkesle diyalogu çok iyiydi. Beni çok mutlu etti. Onunla her zaman güzel zaman geçirdim.

Onu kaybetmek hayatımın büyük bölümünü alıp götürdü benden.

Allah sizlere sabır versin efendim. Söyleşi için çok teşekkür ediyorum.

Sağ olunuz. Ben de teşekkür ediyorum.

Vahap Ağabeyim Canım Benim

Dr. Cengiz Kalkan

"Doğdum rahle mushaf ışıltısında
Bir başka pencereden sonsuza.."

A.Vahap Akbaş

İnsan kesintisiz bir şekilde doğuma ve doğuşa ayarlı bir varlık değilse başka nedir ki? Sürekli, bir hâlden, yeni ve başka bir hâle doğup durmuyor muyuz? Ana rahminden bu dünya hayatına 'doğum'umuzla arkamızda bıraktık o dünyayı. Ahirete olan doğumumuzla da bu dünya hayatını geride bırakıp bir başka pencereden sonsuza doğmuyor muyuz? "Rahle Mushaf ışıltısından haberdar doğdum bir başka pencereden sonsuza," diyen aziz ağabey, sıkı dost, güzel insan, ulu şair A. Vahap Akbaş. Benim *Gül* ağabeyim "Ve deli sellere inkılâp ettirir beni bu ayrılık," diyerek vuslata erişti.

Değerli şair İbrahim Eryiğit dostum, TYB olarak A. Vahap ağabey adına bir kitap hazırladıklarını söyleyerek, benim de bu kitapta mutlaka bir yazımın bulunması için ısrar edip durdu. En sonunda, TYB onursal başkanı D.Mehmet Doğan ve kıymetli ağabeyimi yazar Dr. Mehmet Sılay'ı telefonda benimle konuşturunca yazmaktan kaçamadım.

A.Vahap ağabeyin sözleri de hep kulağımda. *"Hâlbuki neden yazmıyorlar yazabilecek olanlar, neden bundan imtina ediyorlar,"* diye eleştirirdi yazmayanları. Çıkan gül kokulu kitaplarını dostlarına sunmaktan büyük haz alırdı. Ama okuyanların bir cümle de olsa değerlendirmelerini duymak istediğini söylerdi. Bu konuda ne kadar cimri olduğumuz malumdur. Kendisi ise ona ulaşan ulaştırılan yazı, şiir, hikâye roman hakkında konuşur, ilgili insanlar arasında paylaşır, bu konuda hiç tembellik etmezdi.

Ama ben kendimi bir türlü aşamadım, oturup yazamadım. Bundan dolayı öncelikle A.Vahap Akbaş ağabeyimden özür diliyorum. O kadar çok şey paylaştık ki, hangisini nasıl anlatabilirim dediğim zaman, kırkayağa önce hangi adımını atarsın denildiğinde şaşakalıp yürüyemeyişi misali bir hâl hâsıl oluyordu yazmayı her düşündüğümde.

Onun şairliğini yazarlığını, roman ve hikâyeciliğini, konuşmacılığını, edipliğini/edebiyatçılığını onu yakın yazar dostları bihakkın anlatacaklardır. Kalenderliği, mertliği, insanı kırmadan içindeki yanlışı düzelten, insanı onaran sözleri ile diğerkâmlığı, asaleti ve temiz ahlakı ile aramızda tertemiz bir ayet gibi duran Vahap ağabeyin özellikle son günlerini ve hastalığı ile olan geçimini, ölüme (doğuma) adım adım yaklaşırkenki asıl insanı biraz anlatmaya çalışacağım.

İnsanın ölüme en yakın hali onun en gerçek resmini verir derler. "Nasıl yaşarsanız öyle ölürsünüz," kutlu sözüne uygun bir duruşu gördüm hep onda. Yaşarken de konuşurken de hep sadeydi. Yakınlarını da hep o sadeliğe davet etti. Hiçbir evrede telaşı yoktu.

Pankreas kanseri idi. Benim çalıştığım hastanede ilk teşhis konmuş, kıymetli eşi Mediha abla ile odamda baş başa kalmış idik. Ne yapalım? Nasıl söyleyelim diyorduk. Ben Vahap ağabeyin ferasetinden saklamamızın mümkün olmadığını biliyordum. Zaten çok kısa sürede anlayıvermişti.

Bir gün sonra odamdan uzunca bir koridoru beraber, *"Bu Can'ı bu Hayat'ı veren O değil mi? Bu imtihanda O'nun izni ve rızası ile değil mi? Can da sıhhat de O'nun, Hastalık da Şifa da O'nun izni ile... O'nun yüce imtihanında değil miyiz? Yüce Allah'a hamdolsun daimi şükür olsun,"* diyerek yürümüştük. Ve o yürüyüşle geçti bu dünyadan.

Burada Kıymetli Eşi Mediha abladan bahsetmeden geçemeyeceğim. Hastalığın her aşamasında gerçek bir hayat arkadaşı, bir eş, bir yoldaş idi. İlk gün, "Ben güçlü olmalıyım. Bundan sonra bizi zorlu günler bekliyor," deyip ağladı. Silkelendi ve yükü omuzlayan bir kervancı başı gibi inanılması güç bir çaba ile kendini tamamen eşinin sağlığına, huzuruna adadı. Ve sonuna kadar Vahap ağabey ile biz doktorlar arasında sağlam bir köprü oldu. Ben her yerde önce kendime ve eşime örnek alınması gereken bir insan olarak gösterdim Mediha ablayı.

Mediha Abla, oğlu Kerem ve eşi, kızı Elif Nihan, Vahap ağabeyin kardeşleri... Bir acı birlikte nasıl paylaşılır, en güzel örneğini sundular. Batman ile Çorlu sanki birbirine bitişmişti. Kardeşlik nedir sorusunun cevabını onlarda gördüm. A.Vahap ağabey gönüllere yazmış yazısını, kalplere konuşmuş, oralara yerleşmiş. Yeğenleri, gelinleri hepsi sırasıyla yaklaşık on bir ay boyunca nöbetleşe Vahap ağabeye ve Mediha ablaya eşlik ettiler.

Kanserin yerleştiği yer ve kitlenin büyüklüğü cerrahi operasyonu namümkün kılıyordu. Kemoterapiye karar verilmişti. Adjuvan kemoterapi denilen kitleyi küçültücü tedavi uygulandı. Ancak bu tedavi de istenildiği gibi gitmiyordu. Vahap ağabey günden güne eriyordu. Acıları artıyor, dayanılmaz bir hal alıyordu. Bazı

geceler günlere ekleniyor ağrıdan hiç uyuyamıyordu. Bazen de ağrısı olmadığı halde hiç uyuyamıyordu. Böylesi hâllerde ve kan tablosu bozulduğu zamanlarda hastanede yatıyor, toparlanmaya çalışıyordu. Onun bu hâlini en iyi anlayan doktoru Op. Dr. A. Babaoğlu hemen onun odasını hazırlatıyordu. Taburcu olma evrelerinde kararı, Vahap ağabeyin de gönlünü alacak şekilde ona bırakıyordu.

Vahap ağabey hastanelerdeki mekanik işleyişi, doktorların, hemşirelerin, hasta bakıcıların donuk ve soğuk yaklaşımlarını hep yadırgardı. Biz hastanemizin hangi bölümlerinin ve kişilerinin iyi (insanî), hangilerinin böyle olmadığını onun bir kan verme laboratuarından başlayıp servise yatmaya çıkarkenki gözlemlerini bizimle paylaşmasından anlardık.

Sevgiye ayarlı bir kalbi vardı. O kalbinin ayarlarını kıblesini hiç bozmadı. İnsan sevgisi başkaydı. Hele çocuklara olan sevgisi ölçüye sığmaz bir sevgiydi. Onları gördü mü hemen başlarını okşar, onlara sorular sorar, okuma yaşında olanlara mutlaka kitap, masal, şiir gibi hediyeler sunardı. Onların adlarına kitapları imzalar ve verirdi.

Hastalanmadan önce bana hayatındaki hicretinin serüvenini şöylece anlatmıştı: "İnsanların boş işlerde tükenip, tüketmesinden kaçış… Arkadaşları, şehirde işyerleri de olan birçok esnafı hep ziyaret ediyor ancak vaktimin de çok verimli gitmediğini görüyordum. Kendilerine bir şey veremediğim, kendilerinden de bir şeyler alamadığım ilişkileri bitirip bahçeme kaçtım," diyordu.

O güzel bahçesine... Kendisi de bir bahçeydi Vahap ağabeyin. Bir saksı bitkisi değil, bir bahçe bitkisiydi. Türkgücü köyünde bir bahçe satın alıp oraya yerleşti. Heyecanla asmalar, ağaçlar, çiçekler ve güller ekti, büyütüp yetiştirdi. Orada insanlara gönül sofraları kurdu, ziyafetler çekti. Paylaşmayı çok severdi. Bahçesinde yetiştirdiği ürünlerden toplayıp şehirdeki dostlarına az çok demez üleştirirdi.

"Bir yanım Selvi bir yanım gül

Selvi'nin gölgesi içimde büyür

Ve gül usul usul konuşur

Duyamazsan olmaz…"

Gerçek bir gönül adamı, bir dava adamıydı. Bir şair, bir derviş, bir edip olmasının yanı sıra her zaman iyi bir dost, iyi bir öğretmen idi. İlişkilerinde çok sabırlı, titiz, kullandığı dil, kelimeler hep tazeydi. Sorumluluk sahibiydi. Yıllar önce Çorlu'da Sesav vakfını kurmuş, haftalık sohbet programları düzenlemiş, İstanbul'dan çağırdığı fikir ve edebiyat adamlarını konuşturmuş, Nisan Bulutu diye bir edebiyat dergisi çıkarıp yeni nesillere ulaşmaya çalışmıştı. İlgi ve alakasını, özellikle gençler

başta olmak üzere isteyen her kesimden hiç çekmemiş hep onlara bir şeyler verebilir miyim diye düşünüp gayret etmiş bir insandı Vahap ağabey.

Kendisiyle çok sık buluşur, programsız geziler yapardık. Kendisi buna zuhurat derdi. Hep hasbi olanın bereketli olduğuna inanırdı. Yapay bir anına rastlamadım.

İnsan yetişmediğinden yakınırdı. Sosyal - siyasal örgütlerin, kurumların, kuruluşların en önemli eksiğinin iyi yetişmiş insan olduğunu hep vurgulardı.

İnsana ait çok tecrübeye sahip idi. Ve insanı çok iyi tanıyordu. Bu yüzden aceleci değildi. Üstlendiği bir çalışmada -vakıf, dernek, dergi çıkarma vs.- en sonunda hep yalnız kaldığını görmüş. O yüzden hep şöyle derdi yeni bir örgütlü çalışma daveti aldığında: *"Tek başına yapabileceğim bir şeyi neden birçok kişi ile yapıyor gibi yapalım?"* Bu, *"Sağlam gelin, sağlam olun, sonra konuşalım,"* demekti.

Vahap ağabey hep Yunus'tan söz ederdi, onu çok severdi. *"Âşıklar ölmez, ölen hayvan imiş; ölür ise ten ölür. Canlar ölesi değilmiş,"* deyişini sık anardı. Bu söz bende gittikçe artan bir şekilde Vahap ağabeyin kartviziti halini aldı.

Ölümünden birkaç zaman önce kıymetli Mediha ablaya ölümüyle alakalı yapılması gerekenleri benim mesuliyetime bıraktığını söylemiş. Bir hafta kadar öncesinde Mediha abla bana bu vasiyeti iletmişti. Eşi ve çocuklarına da üzüntülerinde aşırılık sergilememelerini tembihlemişti. Onlar da sağ olsunlar, Vahap ağabeye yaraşır şekilde örnek bir taziye duruşu sergilediler.

Son günlerinde sık görüşüyor idik. Vefatından bir gün önce son konuşmamızı yaptık. Bana vasiyetinden haberdar olup olmadığımı sordu. Ben de, "Canım ağabeyim haberdarım merak etmeyin, Allah' a çok şükür ki siz melekût âlemini tanıyorsunuz. O âlem de inşallah sizi tanıyor," dedim. Bana baktı ve her zamanki sadeliğiyle tebessüm ederek "Umuyorum," dedi. Büyük bir heyecanla İstanbul'dan gelmekte olan kızı Elif Nihan'ı bekliyordu.

Ay Vakti dergisinin son sayısının kendisi adına dosya hazırlığından haberdar olmuş ve e-posta'dan ona kapak resmi gönderilmişti. Bu onu çok mutlu etmişti. Cuma akşamı benden sonra yanına gelen kızına son vasiyetlerini yapmış. Bir gün sonra Mediha abla telaşla beni çağırdı. Gittiğimde Vahap ağabey artık yönünü çok sevdiği Rabbine ve asıl mekâna çevirmiş, ruhu bu dünyadan ayrılış davetine çoktan uymuş, ahiret menzillerinde yolculuğuna başlamıştı.

Gül kokulu şiirlerin sahibi, mis gibi kokan bu güzel insana son kez sarılıp vedalaşarak onu hastanemize götürdük. Gasilhanede biri görevli diğeri gönüllü sevgi ehli imamlar ile ben onu o güzel buluşmaya dualar eşliğinde yıkayıp hazırladık.

Melekler müminlerin canlarını alırken sanki denizden inci çıkarır gibi alırmış ya biz de bu güzel incinin dünya denizinden ahiret sahiline çıkışını izliyor gibiydik. Biraz geç kalmış olacağız ki dışarıda bekleyen dostlar ne oldu, neden uzadı yıkama işlemi diyesi olmuşlar. Sonra bir güzel kardeşimizin hoş uyarısı gelmiş. *"Dostlar bir dakika, içeride kim hazırlanıyor zannediyorsunuz, Abdulvahap ağabeyi hazırlıyorlar."* Huzur-u ilahiye en güzel şekilde hazırlanıp uğurlandı, sevenlerinin ve dostlarının dualarıyla. Abdulvahap ağabeyi Çorlu Garaj Camii'nde öğle namazına müteakip, İstanbul'dan da gelip katılan dostlarıyla namazını kılıp, duasını yaparak memleketine uğurladık. Batman'a defnetmek için yola çıkmadan, bir kez de çok sevdiği aziz dostu Hattap Hocamızın güzel duasına âmin dedik. Gece 23:00 civarlarında Batman Şehir Mezarlığı'nda bekleyen kalabalık eş, dost ve sevenlerinin arasına intikal ettik. Vahap ağabeyin o metin duruşlu aziz annesinin elini öptük. Annesini görünce Vahap ağabeyin mayasının ne kadar temiz ve aziz olduğunu daha iyi anladık. Şehir mezarlığında yeniden cenaze namazı kılındı. Türkçe üstadına bir de Kürtçe ve Arapça yapılan dualar eşlik etti. Kazılmış hazır bekleyen mezarına indirdik, üzerini asıl hammaddemiz olan toprakla örterek Yüce Allah'a emanet ettik. İnna lillah ve İnna İleyhi Raciun.

Cenazesinde büyük bir kalabalık vardı. O insanı tanıyan, bilen insanların o kadar güzel şahadetlerine, konuşmalarına tanık olduk. Aklımda kalanlar *"bir karıncayı bile incitmedi", "çok iyi bir insandı", "yumuşak huylu idi", "herkesin yardımına koşardı", "çok değerli bir müslümandı", "sıla-i Rahim sahibiydi", "Allah rahmet eylesin, mekânı cennet olsun"* gibi sözlerdi. Dikkatimi çeken şeylerden biri de Vahap ağabeyin vefat anından defin anına kadar, Çorlu'dan İstanbul'a, İstanbul'dan Batman'a bütün cenaze evrelerinde hiçbir sıkıntı yaşanmadan işlerin suhuletle ve sükûnetle ve her menzilde dualarla buluşularak kolaylıkla yürümesiydi. Tanıdığım Abdulvahap ağabey insanlar tarafından zorlaştırılan işleri hep kolaylaştırmaya ve çözmeye çalışırdı. Hakikaten insan nasıl muamelede bulunur ise ona da öyle muamelede bulunuluyormuş. Ahiret menzillerinden de elinden tutularak işlerinin kolay kılınacağına tüm kalbimle inanıyorum.

Son günlerinde hep Kur'an dinliyordu. Kur'an'la ve O'nun ilahi iklimiyle beni baş başa bırakın der gibi bir hali vardı. Gönlü hep o iklimin çekim alanındaydı. Ruhunun tüm engellerden kurtulup sevgiliye doğru kanat çırpma temrinlerine kendini bırakmış gibiydi. Söylemeden geçemeyeceğim bir vakıa da Mehmet Âkif'e olan hayranlığıydı. Onu çok seviyor, sürekli hayatını, kişiliğini, şiirlerini inceliyor ve onun hakkında birçok konferanslar veriyor, o güzel şairin hak ettiği şekilde anlaşılmasına elinden geldiğince gayret sarf ediyordu. Zaten Safahat sadeleştirmesi bile tek başına bu konuda anılması gereken büyük bir hizmettir.

Vefatının hemen ertesinde Beyan Yayınları'ndan çıkan Bir Hazan Devri Şairi Mehmet Âkif Ersoy incelemesi de bize bıraktığı değerli eserlerinden en yeni olanıydı.

Ölüm unutmak olsa gerek, biz unutmadıkça yaşar sevdiklerimiz bizimle beraber. *"Korkma ebedi varsın"* diyen Yunus Emre'nin dizeleriyle güzel ağabeyimi tekrar dua, rahmet ve hürmetle anıyor, mekânın cennet olsun diyorum.

Ayak İzleri

Elif Nihan Akbaş

Babama dair hatırladığım ilk anı, bir hayal kırıklığının öyküsü. Bir de o kırıkları iyileştirmenin...

En fazla dört yaşında olmalıyım. Şehrin ana caddesinden ayrılıp bizim eve doğru inen, sokaktan büyük, caddeden küçük o yolda ilerliyoruz. Biraz sonra bir kez daha sola döneceğiz ve daha dar bir sokağa gireceğiz. Evimiz o sokağın ortasında bir yerlerde. Hafızama kazımaya çalışıyorum bunları her geçişimizde. Bir gün tek başıma kalırsam evimin yolunu bulmak için...

Minicik elim, babamın elinin içinde kaybolmuş. Yanımızdan tuhaf bir şeyler geçiyor. Devasa makineler. Kendi kendilerine ilerleyen robotlar olduklarını düşünüyorum. Çizgi filmlerdeki gibi... Ama çizgi film izlediğimi hatırlamıyorum hiç. Acayip şey o robotlar. Merakla izliyorum. Onlar hakkında bir şeyler sormak istiyorum ama soru sorabilecek kadar bile fikrim yok ne olduklarına dair. Hızlı hızlı geçip gidiyorlar yanımızdan. O kadar garipler ki konuşmayı öğrendiğimden beri susmadığım halde, hiç ağzımı açmıyorum onları izlerken.

Biz ağır ağır ilerliyoruz. Acelemiz yok. Babamla yürümeyi en çok bu yüzden seviyorum. Annemin hep acelesi var çünkü. Onunla yan yana yürümek imkansız. Genellikle benim minicik kolum kadar bir mesafe oluyor aramızda. Yürümekten ziyade sürüklenir gibi ilerliyorum. Oysa babamla yürürken nasıl da keyfine varabiliyor insan adım atmanın. Hiçbir şeyi aceleye getirmiyor. Büyüdükçe daha iyi öğreneceğim bunu.

Biraz sonra o koca robotlardan biri yanımızdan yavaşlayarak geçiyor. Az ileride duruyor. Babamla birlikte birkaç adım daha atıyoruz ve o robotun yanında duruyoruz biz de. Babam robotun içine doğru eğiliyor. Bir şeyler söylüyor. Korkuya benzer bir duygu beliriyor içimde. Korku değil ama. Bugün bile adlandıramadığım, tarifleyemediğim bir tuhaf his. Sonra o robotun arka kısmında bir kapıyı açıyor babam. Nedense o kapının hep kendi kendine ve yukarı doğru açılacağını sanıyorum. Biraz şaşırtıyor evimizin kapısı gibi açılışı. Derken önce beni tutup bindiriyor babam içeri, sonra kendi geçip oturuyor yanıma. Bir uzay aracına

binmiş gibi heyecanlıyım. Ama az sonra ön tarafta bir insan görüyorum. Dönüp "N'aber küçük abla?" diyor bana. İlk hayal kırıklığım bu benim. O robotlar kendi kendilerine gitmiyormuş meğer. Bir insan kumanda ediyormuş her birini. Her şey normalleşiyor. Oysa hayalken ne güzel, ne olağanüstüydü.

Dönüp babama bakıyorum. Gülümsüyor. Çok tatlı gülümsüyor ama. İnsanın kalbine akan bir tutkal gibi. O tebessümle kırıklarım yeniden birbirine yapışıyor. İlk hayal kırıklığım, içten bir tebessümün gerekirse bütün kırıklıkların üstesinden geleceğini öğretiyor bana. Babam, tebessümün büyülü dünyasıyla tanıştırıyor beni.

Babam iyi bir öğretmenmiş, öyle diyorlar. Öyleydi.

Henüz okumayı yazmayı bilmiyorken, biraz biraz da kendimi bilmeye başlamışken hani, çevremin biraz daha farkına varmışken, âdeta bir kıskançlıkla onun kitap okuyuşunu, masasına oturup notlar alışını, yazılar yazışını izlerdim. O okudukları, yazdıkları kadar benimle de ilgilensin mi isterdim yoksa bir an önce büyüyüp onun yaptıklarını yapmayı mı, hâlâ bilmiyorum.

Bütün çocukluğum onun peşinde geçti. Bir elinde o küçük, deri çantası olurdu hep, diğer elinde ben. Daireden istifa etti, öğretmenliğe döndü, yine bırakmadım peşini. Kendi derslerim bitti mi mutlaka bir bahane bulur, onun okulunda alırdım soluğu. Onunla beraber derse girer, arka sıralardan birine otururdum. Küçükken şimdiki gibi biri de değildim. Daha atılgan, özgüvenli bir tiptim.

Derslerde küçük hikâyeler, anılar anlatmayı severdi. Aile ortamlarında, eş dost gezmelerinde de sık sık anılarından bahsederdi. O güne dek onlarca kez dinlediğim -sonradan da pek çok kez dinleyeceğim lakin her seferinde hevesle kulak kesileceğim- şeyler anlatırdı işte. Ara sıra duruma uygun olarak bir yerini değiştirirse, ya da farklı ifadeler kullanırsa, oturduğum sıradan atlar, "Hayır! Öyle değil bi' kere!" derdim. Büyük bir iş başarmışım gibi daha önce anlattığı versiyonu tekrarlardım sonra. Hiç kızmazdı. Gülerdi. O hep gülerdi zaten.

Bir dönem sanat ve eğitimle ilgili çalışmaları yaygınlaştırmak için bir vakıf kurmuşlardı. Orada sohbetler yapar, gençlere çeşitli dersler verirlerdi. Daha ziyade erkeklerin hazır bulunduğu toplantılardı bunlar. Ben yine de onun eline yapışır, benimle ilgili olsun olmasın, bütün derslere girer, bütün sohbetlere katılırdım. Bazen, sohbet uzarsa, arkalarda bir yerde, bir sandalyenin üstünde uyuyakalırdım. Kucağında mı götürürdü beni eve, uyandırır mıydı, hatırlamıyorum.

Biraz daha büyüdüğümde, bazı bazı götürmemeye başladı beni. Bazen giderdim onunla, bazen de tüm ısrarlarıma rağmen "Sana göre değil," der, evde bırakırdı

beni. Yine de çok ve güzel zaman geçirdim onunla. Sorsanız yetmez derdim elbette. Yeter mi hiç? İnsanoğlu en çok sevdiğine doyumsuz.

İmkân olsa, yine peşine takılırdım. Beni de götürsün diye mızlanırdım götürebileceğini bilseydim. Çünkü insanın böyle... ne bileyim... Ayak izleri olmalı koskoca bir ayak izinin tam ortasında... Çünkü ben bugüne dek yürürken onun ayak izlerini ortalamaktan başka bir yön seçmedim kendime. Şimdi kendi ayak izlerimin yanında onun kocaman ayak izleri olmadan yürümek, yolunu kaybetmek gibi.

Ama eminim ki bensiz gittiği o en güzel sohbetlerin tam ortasına giden adresi tebessümüyle kalbime nakşetmiştir, vakti gelince yanında olayım diye.

Çünkü o, beni nereye götürüp nereye götürmeyeceğini hep iyi bilirdi...

* * *

A.Vahap Akbaş'ın Ardından

Kerem Akbaş

Şair ve yazar Vahap Akbaş ile tanışıklığımız 80'li yılların başına dayanır. Ben oğuldum, o ise baba. İlk başlarda ne oğulluğumun farkındaydım ne de Vahap Akbaş'ın babalığının.

Gel zaman git zaman ilişkimiz gelişmeye başladı çünkü ben etrafımda olanların farkına varmaya, ufak tefek sesler çıkararak olaylara müdahil olmaya başlamıştım. Vahap Akbaş, Efgân adlı eseri ile ilk ödülünü aldığında ona en mutlu hediyeyi bir tebessümle ben verdim zannediyorum.

Bizim ailede iş bana geldi mi durumlar biraz ters işlerdi. Mahallenin gençleri "Vahap abi" diye seslendiği için ben de "baba abi" derdim kendisine.

Aynı yolun yolcusuyduk Vahap Akbaş ile. Her sabah beraber evden çıkar, aynı okula giderdik. Bazılarının mecazları benim gerçeğimdi. Babam 3 yıl boyunca edebiyat derslerinde bana not verdi. Genelde okuldaki öğretmenler çocuklarının başarıları ile gurur duyarken, dedim ya iş bana gelince işler tersine döner, ben babam ile gurur duydum.

Vahap Akbaş ile okul ve ev dışında sosyal ve kültürel alanda da çok vakit geçirdik. Özellikle Cağaloğlu gezilerimizdeki arnavut kaldırımları, goralı, limonata ve poşet poşet kitaptan yayılan mis gibi koku, ardı ardına sorulan sorular ve her cevapta daha da açılan bir ufuk hayatımın unutulmazlarındandı. Vahap Akbaş ile konuşmak uçsuz bucaksız bir pınardan kana kana su içmek gibiydi. Ne kadar isterseniz o kadar vardı onda, yeter ki isteyin.

Bugün yavaş yavaş müzelere doğru yolculuğa başlayan pek çok şeyi evimizde görmek de bir ayrıcalıktı. Pul ve para koleksiyonu, ha bir de daktilo. O kadar vakit geçirdim ki o daktilonun başında şeritler beni görünce korkar olmuştu. Bugün düşünüyorum da fikirlerini ince ince, nakış gibi daktilo ile satır satır yazabilen insanlar ne güzel insanlar.

Tabii Vahap Akbaş ile olan 33 yıllık tanışıklığımızda her şey çok iyi gitmedi. Baba olunca anladım ki gerçek manada üzmüşüm dostumu. Dostumu diyorum çünkü onun babalığı ne kadar gerçek ise dostluğu da o kadar gerçekti. Tüm öğretmen-

liği sırasında kimsenin sevmediği kim varsa, onu severdi, çünkü o başkalarının "değmez uğraşmaya" dediklerinin yüreğine değerdi.

Hayatı öğrenmek ve öğretmekle geçti. Bize verdiği son dersi ise derslerin en büyüğüydü. Bizi en çok büyüteniydi. Hastalık tehşis edilip tedavi başladığında bir mümine yakışacak duruşu ile "Her şey Allah'tan" dedi. Bize zor zamanda şükretmeyi öğretti. En hâlsiz olduğu anlarda bile annemin okuduğu kitapları can kulağı ile dinlerken bize ilmin, sanatın, edebiyatın hayatı güzelleştirdiğini öğretti. Acıları dayanılmaz hale geldiğinde isyanı değil sabırla beklemeyi öğretti.

Tertemiz bir mirasa sahip olmak insanın içini en çok soğutan şey. Adının sadece mezar taşında değil kitaplarda yaşayacak olması ise paha biçilemez.

Portre: **Gülkurusu**

Mehmet Aycı

Bir yere gelmeden önce tebessümü gelir.

Varsın o elinde çantası, ceketli, kravatsız, hafif aksar gibi bir ayağını ağır basarak, bir meclise adım atmaya görsün, tebessümü kendinden önce gelip bütün köşelere, bütün koltuklara, bütün sandalyelere kurulur.

Gülüşü bin bir çiçeklidir.

Mardin gecelerinden serinlik, Kudüs gecelerinden sıcaklık, İstanbul gecelerinden mutedil bir esinti de karışır gülüşüne…

Sürekli güneşe bakar gibi gözlerini hafif kısarak bakar. Baktığında karşısındaki kim olursa olsun ondaki güneşi görecek kadar ince… Konuşması da bakışı gibi… Sormayınca konuşmayanlardan… Kimsenin sözünü kesmeyenlerden…

Cepleri dönemlerle, devirlerle, adamlarla dolu… Ceketin sol cebinde Yahya Kemal, Tanpınar, Kaplan… Sol cebinde Zarifoğlu biraz kalabalık, Yedi Güzel Adam'ın yedisi… Yaka cebinde kendisi. Gömleğinin cebinde Ahmet Mithat'tan Elif Şafak'a romancılar… Şiiri gömleğinde yaka niyetine taşır. Bazen yakasız gömlek giyer. Pantolon cepleri dergi ve gazete kesikleriyle dolu… Cepten bir adam… Her alanda toplayıp devşirmekten bir alanda yoğunlaşamadı. Sadeleştirmeleri, yayına hazırlamaları var.

Hisarcı değil ama Hisarlı…

Bir zamanlar Nisan Bulutu adında bir mecmua çıkardı.

Yuvarlak oldun yüzüyle, orta boyuyla, görmüş geçirmiş, akmış durulmuş hâliyle bir dede donunda dolaşsa da aramızda yaşı yaşıyla münasip değil. Çocuk. Ondan çocuk edebiyatıyla ilgisi daha içten... İçten ne demek, içinde kelimelerden çocuklar çelik çomak oynuyor.

Eski zevki anlık hatırlatan rubaileri güzel…

A. Vahap Akbaş Kitabı

Vahap Akbaş… A'sı da var isminin başında…

Çok gezgin ruhuna inat mukim olmayı sever. Bildim bileli Çorlu'da… Edebiyatın da Çorlu'sunda… Toprakla uğraşır.

Eleştirmen olmadığına/olamadığına pişman olanlardan…

Muzip bir nüktedanlığı var. Tuttuğu kahkahalar. Derisini soysanız, parmağını kesseniz, kan yerine gülücük akacakmış gibi ehlinin fark ettiği kımıldanma da cabası…

Yüzünde Ortadoğu halkları aynı sofra başında…

Böyle biliriz.

(2 Yüz- Cümle Yayınları -2015)

III. Bölüm

Arkadaşları ve Dostları Anlatıyor

Sevgili Abdul Vahap Akbaş'a Mektup

Abdurrahman Adıyaman

07 Nisan 2006 Van

Biliyor musunuz sizi okumak beni neden mutlu ediyor? Doğunun; örf, anane ve geleneklerinin dinî ve millî öğelerinin hâlâ püfür püfür kokusunu alıyorum da ondan...

"İnziva Notları" [1], "Biraz İhanet" ve son olarak imzalayıp armağan ettiğiniz; "Rahvan Saatler" de, kadir-kıymet bilirkişiliğinizin tıpkı san'at müziğindeki saygılı sevgiyi icraya çalışan, yanık yürekli musikişinasın efendi tavırları gibi, sizin de; sanatta, edebiyatta, kadirşinaslıkla ortaya çıkarttığınızı görüyorum da, ondan. Sizi okumak böylesi değerlere ne kadar da muhtaç olduğumuzu hatırlatıyor da, ondan.

Kıssalara, hikâyelere, menkıbelere, imgelere bakışınızda; doğunun o "kınsız rüzgâr"ının savruklarında yüzü kıraç topraklarımız gibi çatlamış; ama kozmetiğe ihtiyaç duymayan asil ruh güzelliğinin peşinden giden, bedeni pörsüse de güzelliği elden gitmeyen, asil soyluluğu, ruh güzelliğini buluyorum da ondan.

Ve bana, gözyaşımın ne kadar asil inciler olduğunu, daha once de "Düş Çınarı Dergisi"nde okuduğum, "Hilmi Oflaz"ı yeniden hatırlattığı için, "Tahir ile Zühre" yazındaki meddahı tekrar hatırlatıyor da, ondan.

---

1 Sevgili Abdul Vahap Akbaş'ın ilk okuduğum kitabı, "İnziva Notları" idi. Günlüğüme kitap hakkında kısa bir not yazmışım. Bunu Rahmetli Vahap Ağabeye söylemiş miyim, hatırlayamıyorum! Sanırım sizlerle bu kısacık günlüğü paylaşmam yerinde olacak:

12 Kasım 2003 İstanbul, Sirkeci ve "İnziva Notları"

"İnziva Notları", bizden çalınan zaman dilimlerinin en "eşref saatidir" Nurettin Durman'ın bana armağan ettiği otuz küsur kitap buketinde; Abdul Vahap Akbaş'ın, "İnziva Notları" adlı eseri de vardı. İstanbul, Sirkeci'de bir otel odasındayım. Ramazandır. Mahyalarda ışıklar...

Sahura bir dilim kalana dek okuyup duruyorum kitabı. Bana göre öylesi bir kerecik okunup geçilecek türden bir kitap değil. İnziva Notları'ndan o kadar büyük bir zevk aldım ki, Abdul Vahap Akbaş'ı çeşitli dergilerdeki yazı ve şiirlerinden bilmeme rağmen birebir tanışıklığım olmadığı için, için için yanıyorum şimdi. Görüşme isteğim baskın çıkıyor. Şu ramazan gecesi, sahura çeyrek kala, telefonu çevirip o nahif, o güzel duyguların sahibinin sesini duymak, yüreğinden ötürü selâmlamak istiyorum. Kim bilir, gün olur inziva saatlerinde bir dem kendimizi buluruz.

Sevgili A.Vahap Akbaş, okumama kısa bir seyahat nedeniyle iki gün ara vermiştim. Bu gün kalan sayfadan aldım ve "Şehrin Ruhu"na kadar geldim. İnsanın sadrını daraltan "kent" denilen, belki mimarlara, mühendislere göre gelişme, belediyecilere göre intizamlı görünen; ama şairlere sorarsan her dokunulanın bozulup yerine beton yığınları döküldüğü "taş kalpli" beton yığınlarında insanların da taşlaştığı, sözüm ona kentlerde yaşamak ne kadar da acı veriyor bana. Neresi bozulmadı ki; sokaklar birbirine benziyor, benzetiliyor, mağazalar biri birinin kopyası âdeta, suni parklar ve aynı metallerle konuşlanmış çocuk oyun alanları. İçinde oynayan çocukların ebeveynleri aynı tip; soğuk, sevimsiz, sırf ilgili ana-baba imajı görünümü vermeye çabalayan, kariyer düşkünleri. Kaçı çocuğuyla koşuyor, oynuyor veya onunla cıvıldaşıyor. "Şehrin Ruhu" ve "Su Uygarlığı" yazılarınız tam da şu sıralar gezi ve anılardan oluşan, "Yolların Dili Olsa" adlı bir dosyanın dilbilgisi çalışmalarına denk geldi.

Selam ve muhabbet ile…

06 Mayıs 2007 Van, Pazar sabahı

Hayret doğrusu! Bu mektubu yarım bırakmışım, demek ki kitap okumamda yarı kalmış. Sevgili dost, bu arada Van'dan göç ettim, Bursa'nın Mudanya ilçesine yerleştim. Şehrim, evim, işim, aşım değişikliğe uğradı, hayatı sil baştan kurmaya çabalıyorum. Yolunuz düşerse mutlak uğramanızı isterim, yüz yüze oturup hasbıhal eyleriz. Kitaba kaldığım yerden devam etmeye çalışacağım. Aşağıda adresim yazılı olacak tekrar selâm ve de muhabbet ile…

Adres:

Efor Bay ve Bayan Dikim Evi

Öztürk Pasajı Hal Girişi no:14

Bursa/ Mudanya

…

***

Sevgili Abdurrahman Adıyan,

Elle yazılmış, postayla gönderilmiş bir mektubu okumanın hazzını duyurduğun için teşekkürler…

Kitaplarım hakkındaki duyarlılığın için sağ ol… Düşüncelerini paylaşman beni ziyadesiyle memnun etti.

Selâm ve sevgi ile…

Çorlu

14. 06. 2007

Abdul Vahap Akbaş

A. Vahap Akbaş'ı da kaybettik

Ahmet Özdemir

23 Ağustos 2015 Pazar.00.39.54

"Sınır bilmez göklerimize

Öylesine ağdın ki

söz söz

Öyle sardın ki yüreklerimizi

Güçlü derin köklerinle

Öyle sardın ki

Sendendir olmuşsa ciğergâh

göz göz

Ağaçlar içinde çınar en has

Sen çınarlar içinde

yalnız ve görkemli

Düşer durur gölgen içimize

Düştüğü yerler

köz köz" gibi.. .."

Gün geçmiyor ki, bir meslektaşım ya da şair dostumun acı haberini almayalım. Artık zor oluyor kaldırması. Görevinizi yapıp, duanızı edip hayatın akışına kendinizi bırakamıyorsunuz. Çöreklenip kalıyor içinize türlü korkuların duyguların sarmalı. Oysa, o kadar zorlaştı ki hayat. Karamsarlık, bedbinlik, bıkkınlık, stres girdabı içinde boğuluyorsunuz. Sırası gelip gidenler daha mı şanslı?

A. Vahap Akbaş;

"Üç şey var kanatır hülyamı

Biri yâr biri dağ biri at

Yâr içimdeki yardan uçtu

Yitik / dedik: üstüne bir çizik at

Bıçak yarasından derin oysa

O çizik orda kanar gün yirmi dört saat

Kanar / kanı fikrime dolar

Geçsem geçemem altı kor üstü sırat"

demişti.

Geçip gitti işte. Zaman ne çabuk geçiyor. Şair ve yazar A. Vahap Akbaş'ı 16 Kasım 2014 Cumartesi günü kaybettik. Aradan on ay geçmiş. Bu dünyada şiir, hikâye,

roman, deneme ve biyografi dallarında birçok eseri bıraktı. Özü Hakk'a yürüdü, gitti. Çorlu Garaj Camii'nde kılınan namazın ardından Batman'da toprağa verildi. Bizim sanat mahfillerinin en alçak gönüllü şairiydi.

Birkaç cümle ile okuyuculara anımsatmak istiyorum:

Vahap Akbaş, 1954 yılında Batman'da doğmuştu. Batman Lisesini ve İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünü bitirdi. Çorlu'da 1977-1985 yılları arasında öğretmen, 1985-1993 yılları arasında da Millî Eğitim Şube Müdürü olarak görev yaptı. Çorlu Mehmed Âkif Ersoy Anadolu Lisesinde öğretmenlik yaparken 2001 yılında emekli oldu. A. Vahap Akbaş'ın ilk yazısı 1978'de Hisar dergisinde yayımlandı. Şiir ve yazıları Türk Edebiyatı, Mavera, İslâmî Edebiyat, Kandil Çocuk, Gül Çocuk, Selâm, Düş Çınarı, Yağmur, Umran, Külliye, Berceste, Gonca, Yeni Devir, Türkiye gibi dergi ve gazetelerde çıktı. 1993 ve 94 yıllarında 15 sayı yayımlanmış olan Nisan Bulutu dergisinin genel yayın müdürlüğünü yürüttü. Şiir, roman, hikâye, deneme, inceleme, sadeleştirme, fabl ve antoloji türlerinde eserlere imza attı. Pek çok önemli ödüllerin sahibi oldu.

Ahmet Kabaklı, TÜRK Edebiyatı, Cilt:4, Sayfa; 659'da Vahap Akbaş için şöyle yazmıştı: ""Düşünen adam" kimliği içinde rahat söylenmiş, zekice nükteli, çok yönlü, çok temalı bir ufuk, Akbaş'ın şiirlerini çekici kılmaktadır"

Vahap Akbaş'ın Efgân, Gül Kıyamı, Kuş Olsun Yüreğim, Dünyayı Kaplayan Ağaç, Mavi Sesli Şiirler, Hüzün Coğrafyası, Bir Şehre Vardım, gibi yayınlanmış şiir kitapları vardı.

Rahmetle anıyorum. İşte bir şiiri:

"Bir faciayı yaşıyorsa gözlerim

Gözlerimin güzele hasretliğindendir

Pörsüyen çiçekler içindir ağladığım

-Yahut devrilen fidanlar için-

Susan kuşlar vurulan ceylanlar

Ve çok / çok ucuza giden zamanlar içindir

Ağladım

Yitik ezgiler içindir ağladığım

Kırılmış sazlar için

Fukara mısralar

Ve daha neler ve daha neler içindir

Ağladığım

Böyle ağlamaklı ve kekemeyse şiirim

Gönlüm söylenmezi duyduğundandır"

Sesi Kuş Edip Kâlbe Şiir Uçuran Adam: Vahap Akbaş

Arif Dülger

15 Kasım 2014'te, kadîm dostum, gayretkeş insan Dr. Cengiz Kalkan Bey, beklenen haberi verdiğinde üzüldüm doğrusu. Bir güzel insanı daha bu dünyada kaybettik. Yeterince tanıyamadık; faydalanamadık kendisinden. Kayıplar bu yüzden bir boşluk bırakarak giderler içimizde. Boşluk zamanla kabuk bağlar, çoğunlukla üzeri nisyânla örtülür. Merhum Vahap Abi'nin vefat haberini aldığımda bir an bunları düşünerek hayıflandım. Hayıflandım, üzüldüm ama ne çare, giden gelmiyor. Ertesi gün ailesi, dostları, şair ve edebiyatçılar, komşuları ve öğrencileri ahrette buluşmak üzere onu ebediyete uğurladılar. Haberi aldığımda uzak bir yerde bulunduğumdan, yetişme imkânı bulamadım uğurlamak için. Bu yazım, gecikmiş bir uğurlama, helâlleşme ve şahitlik yerine geçer umarım.

Metin Önal Mengüşoğlu Ağabeyi durumdan haberdar etmek niyetiyle telefonla aradığımda, kendisine benden önce haber verildiğini anladım. Metin Ağabey'in merhumla olan hukukunu, yakın dostluğunu ve yol arkadaşlığını bilmemdi beni önce onu aramaya iten sebep. Türkiye Yazarlar Birliği'nin yurtiçi ve yurtdışı birçok organizasyonunda aynı karede görmek çok tabiiydi onları. Metin Ağabey, bu naif, çok nâzik, hassas ve içinde nice fırtınalar yaşadığı şiirlerinden belli yol arkadaşını şöyle tanımladı bana, o gün: "..Edebiyatın efendisiydi. Güzel bir insandı; hiç incinmedim kendisinden. Kefaret olur çektikleri inşallah" dedi. Yakalandığı menhûs hastalıkla mücadele etti ömrünün son aylarında, son günlerinde. Hiç şikâyetini duymadım, büyük ve asil bir tevekkülle karşıladı Rabbinden geleni. Vakûr bir duruş sergiledi, her asil insan gibi. Vefâtından 1 ay kadar önce, Çorlu'daki bağ evinde ziyaret etmiştim kendisini Dr. Cengiz Bey kardeşimle beraber. Kendisini son görüşüm olduğunu hissetmiştim. İyi ki, ziyaretine gitmişim. Evvelce, memleketim Pınarhisar'a giderken Çorlu'dan geçişlerimde uğrama imkânım yoksa kendisi hakkında mutlaka bilgi alıyordum, ya da telefonla hâl-hatır soruyordum. Hastanede birkaç ziyaret teşebbüsüm olduysa da kendisinin tedavide oluşu ya da İstanbul'daki bir hastaneye gidişinden mütevellit görüşmek nasip olmadı. Hastalığının ilk aşamasından son gününe kadar, hatta doğduğu topraklara teslim edildiği âna kadar ilgilendi kendisiyle Dr. Cengiz Bey. İnandığı yolda, sevdiği insanlara karşı fedakârlığı ile mâruf zaten bu kardeşimiz. Allah razı olsun kendisinden. Vahap Abi'yle de böyle ilgilendi, aileden biri gibi davrandı.

Trakya'da geçirdiği uzun yıllar onu kendime daha yakın hissetmeme neden olmuştur olmasına ya onu öncelikle Suffe yıllıklarındaki yazılarından, seçili ürünlerinden, kitaplarından, su gibi akıcı denemelerinden, romanlarından, insanın yüreğine esenlik ve huzur veren şiirlerinden tanıdım. Sağlık ve eğitim alanında kurduğu ve faaliyetini oturtmaya çalıştığı vakıf işleriyle ilgili, zaman zaman benden vakıf müfettişliğim ve vazifem dolayısıyle mevzuat desteği istemişse de ben onu asıl, Batman Lisesi'nden arkadaşı olan ve aynı zamanda mesleğimde üstâdım Yusuf Manap Bey aracılığı ile tanıdım. Üstadımın kendisi hakkında edîp ve rikkatli yönüne vurgusu hatırımdadır dâima. Her ikisi de bölgesel eniştemiz olurlar ayrıca. Vahap Ağabey'in eniştemiz olduğunu son ziyaretimde bağ evindeki müşahede ve sohbetimiz esnasında anladım. Trakya'yı memleket bellemesi ve yerleşmesi bu yüzdenmiş meğer. Bir zamanlar, sahiden yaşadığımız muhabbet ve kardeşliklerin, arkadaşlıkların temelinde bölgecilik, etnik kimlik, parti, meslek ve cemaat asabiyeti, menfaat güdüsü yoktu. Bizim Vahap Abi'yi sevmemiz, kendisine muhabbet duymamız her türlü ön koşuldan-veriden uzak, temelinde Müslümanlık olan samimi bir sevgiydi. Birçok arkadaşımın nereli olduğunu tanışmamızdan yıllar sonra öğrenmişimdir. Bunlardan biri, bugün önemli bir ilimizin siyaseten il başkanlığını yapan bir arkadaşımdır. Demek istediğim, ilişkilerimizin temelinde ideal birlikteliği vardı. Bugünkü ayrıştırıcı siyasetin aksine, 'dâvâ aşkı' ile gönüller birleşiyordu o zamanlar. Sevgi hakikiydi, hesapsız-kitapsızdı, numaradan değildi. Allah rızası için sevilir ya da düşman olunurdu. Vahap Abi'yi işte böyle bir zaman diliminde tanıdım, numarasız sevdim. Çünkü onun bir sevdâsı vardı, bir dâvâsı, bir ideali, bir hayali vardı bizi de peşinden sürükleyen, kendisine dünya-ahret yoldaş eden. Metin Ağabey'in ustaca ifade ettiği üzere hak yolunda yürürken 'sözün en güzeli ile' yaşadı, cehd etti, kimseyi incitmedi, gurura kapılmadı, kimsenin hakkını yemedi. Onun yanındayken "edep gölgesi"ne sığınmış gibi olurdum ben şahsen. Huzur dolu bir insandı, gittiği yere-bulunduğu ortama yaşadığı iç huzurunu yansıtır, bunu zaman zaman espriyle süslemesini bilirdi. Sükûnetin örtüsü vardı üzerinde daima. Eğitimci yanını başa kakmaz, öncelemez; su gibi içirirdi muhatabına âdeta. Huzur yayan sükûnetinin yanında, doğulu bir hikmet kalkanı vardı, üzerinde bir de. Batılı gururuna saplanmadan söyleyeceğini söyleyiverirdi, yumuşak bir üslûp ve aceleci olmayan bir edâ ile. Birkaç şiir şöleninde onun varlığıyla ağırlık koyduğu udebâ sofrasında bulunmak bahtiyarlığına eriştim ben de.

Onu son gördüğümde, kanser illetinin sarsıcı darbeleri yüzünden okunuyor olsa da, o yine, şiir üzerine kafa yoruyor, gönül dili olan şiirle biz ziyaretçilerine sesleniyor, "sesi kuş edip, kâlbe uçuruyor"du. Geçtiğimiz yıl Ağustos ayı başlarında, Ankara Radyosu'nda katıldığım bir edebiyat söyleşisine Vahap Abi'nin, şiiri târif eden, "sesi kuş edip, kâlbe uçurmak şiir / hûri sözlerle donanmış bir uçmak şiir" şeklinde çok beğendiğim dizelerine dayanarak başlamıştım. İyi ki de öyle başla-

mışım. O asıl yurduna gitti, "hûri sözlerle" uçarak. Şiirle kanatlandı. Geride bıraktığı şiir, yalnızca şiir. Şiirinin barındırdığı muhabbeti, huzuru ve vazıh mânâyı ailesine, sevdiklerine, dostlarına, öğrencilerine üleştirerek gitti. Hüzünle gitti, 'Hüzün Peygamberi'nin (s.a.v) mirasına sahip çıkarak gitti. Ne mutlu ona ki, yaşadığı şu fâni, şu yalan dünyada "sesi kuş edip", kâlbe şiir uçurdu hep. Merhametli bir insandı, sabırlı, mütevekkil, mütevâzı, mü'min ve muvahhit bir insandı. Yüzüne baktığınızda bile bunu anlardınız.

Mevlâm, kendisine sonsuz merhameti ile muamele etsin.

Şiir Gülşeninin Bülbülü…

Bestami Yazgan

Çağımızın insanı sıkıntılarla boğuşmaktan yorgun… Herkes şehirde yaşamayı istiyor ama ilk fırsatta apartman ormanından tabii ormana sığınıyor. Ağaçların, çiçeklerin, kuşların arasında yürek kanatlanıyor; üzerindeki tozdan, pastan kurtuluyor. Bütün bunlar güzel de her zaman tabiatla iç içe olmak mümkün mü? Değil elbette. Öyleyse ne yapmalıyız? Şiir gülşenine buyurun efendim! Gönlünüz yükten kurtulsun, bülbül şakımaları arasında huzur çiçekleri açsın.

A.Vahap Akbaş, şiir gülşeninin has bülbüllerindendi. Ne çare ki güzel sözlü, güzel yüzlü bülbülümüz sustu. Otuz yıldan beri tanışırdık Vahap Bey'le. Hafızamda onunla ilgili olumsuz bir hatıra canlanmıyor çok şükür. Şeker tadında bir şiveyle konuşur, iyilik ve güzellikleri çoğaltırdı gül özünde. Bir de güzel kitaplar yazardı has okuyucular için. Zaten geriye onlar kalıyor.

Sıcacık sohbetlerini unutamıyorum; gönül sarnıcında damıtılmış, kendi sesini ve kıvamını bulmuş şiirlerini de… Konya'da bir şiir şöleninde paylaştığımız üzüm salkımı, her şölende adı ve soyadı sebebiyle şiir okumaya en başta çıktığı için tatlı takılmalarımız geçiyor gözlümün önünden. Yine bir şölendeyiz. Kızı Elif Nihan'la ilgili bir hatıra anlatıyor: "Anaokulundan kızımı almaya gitmiştim. Ayakkabısını giydirmek için eğildim. O sırada Elif Nihan, arkadaşına ne dese beğenirsiniz? 'Oh ya! Benim babamın başı kel, senin babanınki de kel mi?'" Hep beraber gülüyoruz bu çocuksu hâle. Ben bir kenara çekiliyorum. Çocukların bu atışmasından ilham alarak bir şiir yazıyor ve Elif Nihan'a ithaf ediyorum.

NE HABER

- E. Nihan Akbaş'a-

-Oh ya!

Benim babamın

Kocaman elleri var,

Senin babanı döver!

- Sen öyle san akıllım,

Benim babamın da

Kocaman yüreği var,

Herkesi sever.

Gerçekten de Elif Nihan'ın babasının kocaman ve tertemiz bir yüreği vardı. Vefatından iki ay önce Nurettin Durman, Yusuf Dursun ve Tayfur Esen'le ziyaretine gitmiştik. Adını bile bilmediğimiz birçok ağaç ve meyveyi birer birer tanıttı bizlere. Hepsinden ikram etti. İnşallah Yüce Mevlâ'mız da ona cennet meyvelerinden ikram eder.

Yazının başında, şiir gülşeninin bir bülbülü daha sustu, dedim ama bu sözler biraz eksik kaldı. Yunus Emre, "Ölen hayvan imiş/Âşıklar ölmez." diyor. A.Vahap Akbaş kardeşimiz de eserleriyle yaşamaya devam edecek inşallah. Mekânı cennet, hediyesi bir Fatiha olsun efendim…

* * *

Vahap Hocanın Ardından…

Cemalettin Günay

Abdulvahap Akbaş hocamı yaklaşık otuz yıldır tanırım. Dava ve gönül insanıdır. İncinir ama incitmez. Öğretmen olarak ilk Çorlu'ya atanmışım, Sudan çıkmış balık gibiyim. Öğrendiğim ve yaşadığım değer ölçülerine, hayat tarzına yabancı bir memlekette olduğumu iliklerime kadar hissediyordum. O okuldan bu okula sürülüyor ve memuriyetten atılma noktasında olduğumu ve bir elin beni nasıl koruduğunu yıllar sonra öğrenecektim. O el de hocamın eliymiş Allah rahmet etsin. (O zamanlar Milli Eğitim Şube müdürü idi.) O anlatıyor: ''Hocam bütün işi gücü bıraktım, sizinle (inancınızla) uyu, uyuşanlarla uyuşmaya başladım. Sözümle-gücümle (makam) sizi koruyup kolladım. Bir keresinde arkanıza MİT'i taktıklarını gördüm. Milli Eğitim'nden beni muhakkik tayin ettiler, inan hocam o savunmam ve raporum sizi uçurumun kenarından kurtardı. Yıl 1989.

Hiç unutmam ölümünden iki yıl önce işlettiğim kırtasiyeye geldi ve öğrencilik yıllarındaki anılarını anlatmaya başladı. Çektiği zorlukları, aç kalışını... ''Zorlu geçen bir günün arkasından yorgun-argın ve aç eve geldim, uykusuzdum. Evde yemek yoktu, yattım ama nafile, uyuyamadım. Açlık uyutmuyor ki? Kalktım, el yordamıyla sağı solu karıştırırken bayatlamış bir ekmek buldum başladım yemeğe, böyle bir zevkle yiyordum ki sormayın. Ancak dudaklarım, çenem kaşınıyor ve gıdıklanıyordu, ışığı açtım, bir de ne göreyim ağzım, çenem, dudaklarım her yer karınca kaynıyordu. O içi karınca dolu ekmeği yediğimi görünce küçük kalmış parçayı nasıl atmışım!"

İşte böyle bir şey.. Karıncalı ekmek, ekmek arası köfte gibi gelir imana..

Vahab Akbaş'ın göçü...

D. Mehmet Doğan

Gerçek bir dostu kaybettiğinizde, sizden de bir şeylerin gittiğini hissedersiniz. Sizde bıraktıkları yanında, sizden götürdükleri de vardır. O kendisi olduğu kadar, sizdir de...

Abdülvahab Akbaş'la son seferimiz neredeyse bir yıl önce, Kosova'ya, Mehmed Âkif'in baba yurdu İpek'e ve hatta bir dağ köyü olan Suşistsa'ya idi... Mehmed Âkif sevgisi onda ciddi bir ilgiye dönüşmüş ve neredeyse bütün eserlerini yayına hazırlamıştı. Safahat'ın orijinali ve bugünün diliyle neşirlerinden biri de onundu. Son olarak merhum şairimizin düzyazılarını da yayınlamıştı.

Âkif'in baba yurdunu birlikte ziyaret ettik. Hatta o, İpek'de düzenlenen toplantıda şiir okudu. Galiba

"Dağı özleyen adamın şiiri"ni...

sakın sorma bana neden sevdiğimi

kaya diplerindeki yaşlı badem ağaçlarını

ince uzun yoksul keçi yollarını

karanlığı

geceyi çarşaf gibi sallayan kurt ulumalarını

ve dikenleri bile çıyan ve akrepleri bile

korkuyu ve yalnızlığı bile

neden sevdiğimizi sorma anla

açmışım gözlerimi dağ/yürümüşüm dağ

Vahab Akbaş'la tanışıklığımız bin dokuz yetmişli yılların sonuna kadar gidiyor, neredeyse kırk yıl... Merhum Mustafa Miyasoğlu ile birlikte yıllık çıkarıyorlar. Düşüncelerimizin, hassasiyetlerimizin müşterekliği bu dostluğu pekiştiriyor ve süreklileştiriyor. Onun melalî anlayanlardan olduğundan şüphe yok; kendi melalî, ele vermemek istemesine rağmen, yüzünden okunabilirdi.

A. Vahap Akbaş Kitabı

Sessiz ve mütevazı Vahab Akbaş, Türkçenin Uluslararası Şiir Şölenlerinin müdavimlerindendi. Onunla 1993'te Kazakistan/Almatı'da olduğu gibi ertesi sene Türkmenistan/Aşgabad'da beraberdik.Onun Almatı'da okuduğu şiir, Türk dünyası şiir güldestesinde yer almış. Kısa mısralardan oluşan hikmet avcısı bu şiir şöyle bitiyor:

Ne ki insan
Ölüme av

Ömrünü şiire, edebiyata, kültüre ve maarife adamış, hem muallim hem edib... Şiir kitapları, romanlar, deneme, araştırma inceleme eserleri ve yayına hazırladığı Mehmed Âkif külliyatı hayatını dolu dolu geçirdiğini gözler önüne seriyor.

Vahab Akbaş, Türkiye Yazarlar Birliği'nin 35. Yıldönümünde düzenlediğimiz Ankara'dan Siirt'e Kültür Kervanı'nın da yolcularındandı. Munis bir yol arkadaşı; dağarcığı dopdolu. Gerektiğinde şiir okuyan, yeri gelince konuşan, herkesle ilişkileri sıcak ve samimi... Mardin'den Siirt'e geçerken, memleketi Batman'da annesini ziyaret etmek için izin istedi. Kafile ile helâlleşti. Tekrar buluşmak üzere kavilleştik. Abdülvahab'la ertesi gün Veyselkarani (Ziyaret)'de buluştuk.

Abdülvahab, o seyahati şöyle anlatıyor: "Otobüsümüz de bir manevî mekândı. Uzun yolculuğumuz boyunca otobüsümüz, beni yormak bir yana, aksine dinlendiren bir yer oldu. Orası da manevî bir mekândı desem abartmış olmam. Otobüsteki zamanımız dolu dolu, bereketli geçti... Mayıs ayına yakışan güzel, bereketli bir seyahatti, Mevlâm daha güzellerini nasib etsin."

Daha güzeli, Vahab Akbaş'ın bu dünyadan göçü olmasın?

Geçen sene Kosova seyahatinden sonra rahatsızlığı ortaya çıktı. Uzun süren tedavisi sırasında zaman zaman telefonla görüştük. Mehmed Âkif'in Gölgeler kitabını yayınlayışının sekseninci yılı dolayısıyla Halkalı Ziraat Mektebi/Sabahaddin Zaim Üniversitesi'nde yaptığımız bilgi şölenine katılamadı. Fakat bildirisini TYB Akademi'de yayınladık. Son aramalarımızda, hastalığın ilerlediği günlere rastlamış olmalı ki, eşi hanımefendi ile konuştuk.

O sıradan görünmeyi seçen değerli bir şahsiyetti.

Aziz kardeşime sonsuz rahmet niyaz ediyorum, geride kalanlara sabr-ı cemil... Başımız sağ olsun.

(19 Nisan Pazar 2015 Yeni Akit)

Geçti Dost Kervanı

Enes Songur

[Vahap Hoca da ''geçti dost kervanı'' diyenlerden. 'Zöhre'siyle eski tarih efsanelerinin arasında bir yerde, belki de yörüklerin ay karanlık çadırından bakışlarını çekmiştir artık.]

''bilmem insan neresinin yerlisidir''
İsmet Özel-1970

İlkin babamın dükkanında daracık kasa mahallinde temas ettim ona. Uzunca konuşmuştuk; hiç aceleye gelmeksizin, yaşadığı yılları ziyan etmemenin bilgeliğini sezdirerek kelimeleri ateş müfrezesine sürüyordu. -Bana kalırsa sade üslubundan daha çok bu 'farkında olmak'lığın ayrıcalığını mütevazi bir tavırla kullanarak, kendisine bahşedilmiş imtiyazı naif yönüyle dönüştürmesi ve muhatabın 'merhamet' olgusunun yirmibirinci yüzyıldaki varlığına inandırması, sanırım Vahap Hoca'nın karakterinin en görünür tarafıydı -Uzunca konuşmuştuk diyorum; o zamanlar fabrikada çalışmamın getirisi olarak düşüncem ve eylemim komünizme veyahut 'yok etme'ye meyilliydi, dilimden her an coşkuyla çıkabilecek ''en yakınınızdaki postaneleri yağmalayın!'' anonsunun cazibesiyle ertesi günleri sevinç ve merakla karşılıyordum; saçlarımı sarışın kurt karıştırırken Sezai Karakoç'u önemsemem gerektiğini, İslâm'ın 17-18 yaşındaki çocuğun büyük heyecanına sebep olabileceğini taşmaya ramak kalmış muhatabına hissettirmişti. Ne büyük nutuklar çekti bunu yapabilmek için ne de her şeyin neden-sonuca bağlı olmasını düşünen birine somut tezler getirdi. Edebiyatçıların bir araya gelişlerinde her zamanki olduğu gibi ufaktan edebiyatın magazin yönüne de dalmadık değil elbet; yarı şaşkın yarı gülümser halde Kıbrıs'a çıkartma yapan genç edebiyatçıların tuhaf tavırlarını anlatmıştı; ismini verdiği birkaç yazara hemen orada reddiyeler yazmıştım; ''arkasına yayınevinin reklam gücünü almasaydı tanınmazdı bu kadar canım'' eşiğine gelmeden sonlandırmıştık muhabbetimizi.

Aylar sonra benim fabrika devrem sona ermiş, Antalya'ya memuriyet için gitmeye hazırlanıyordum. Vedalaşmaların en sonunu Vahap Hoca'ya ayırmıştım; gecenin bir vakti –ev ahalisi affetsin artık— onun evine geçmiştim babamla beraber, önemli bulduğum birkaç tavsiyeyi dillendirmişti bana karşı. Vahap Hoca'nın özel-

liklerinden biri ise, neşeliyse eğer muhakkak komik bir şey veya fıkra anlatırdı ve anlattı: Vakti zamanında Vahap Hoca Antalya'ya gitmiş ve gördüklerinden sonra sanırım yakınlarının "Antalya nasıldı?" sorusuna "ya hu mayo giyenler orada tesettürlü sayılıyor!" diyerek cevap vermiş. [Son görüşlerimizden birinde, bir tanesini daha dercetmişti bize ve ben bunu geniş aile sofrasında kullanınca babamla göz göze gelerek gülmüştük. Kendisi farkında olmadan başka ailelerin sofralarında ve muhabbetlerinde neşeli anlar Vahap Hoca'nın anlattığı hikayelerle başka nehirlere karışıyordu.]

Anlatmak istediğim başka bir şey daha var: Vahap Hoca'nın içinde bulunduğu çevrenin ve insanların onun kitaplarını eline almayışı, Vahap Hoca'nın işaret ettiği hususlara dikkat etmeyişi bende bir hayalkırıklığı oluşturuyor. Dergâha tek başına kapanmak gibi bir nevi, o da kendini başkalarının önünde fazla açmaması, ateş müfrezelerinin gerisinde durması en önemli delillerinden. Birçoğumuz Mehmed Âkif'in düzyazılarını derlediğini, 'Zöhrem' adlı şiirini yazdığını, şair olduğu kadar aynı zamanda seyyah yönü de bulunduğunu bilmez, bilmediği gibi ona temas etmenin en önemli anahtarlarını da elinden düşürür ve Vahap Hoca'nın zihni derinliğine inemez/inemiyoruz. O da kitaplarına ve fikirlerine olan ilgisizliği kabullenmiş olacak ki daha fazla ısrar etmemiş veya bırakmış ve muhatapların açtığı mevzulardan ilerlemeyi tercih etmiştir. Eğer bu meseleyi Vahap Hoca'dan genel ahvale çıkartırsak bu ilgisizliğin, siyasetin gündelik problemlerine daha çok rağbet etmenin bizim cenah açısından ilerde daha büyük sorunları önümüze çıkartacağını öngörmek kaçınılmaz hale geliyor. [Nitekim 1800'lü yılların sonunda yaşamış Emiliano Zapata'nın eylemci yönünü bugün hala sürdürebilenler ve bu yönde epeyce ilerleme kaydeden insanların varoluşunu kültürlerini ve dillerini ve düşüncelerini gündelik hayat debdebesinde kaybetmemeleri ve sürekli bu ayraçlarıkendilerine tekrar etmelerine borçludur] Müslümanlığın mü'min'in diğer mü'min'e vazifelerini hatırlatmasıyla ayakta duracağını, zalimin göğsünü ancak böyle hırpalayabileceğini, Allah'ın rahmetini ancak böyle üstünde tutacağını unutmuş gibi görünüyoruz. Geçenlerde bir dost meclisinde büyüklerden birisi "belki de bunu şöyle yorumlamamız gerekebilir: Çoktan helak olmuşuz da biz bunun farkında değiliz," diyerek mevzuyu olabilecek en sade şekilde açıklamıştı. Vahap Hoca görebildiğim kadarıyla bu tekrarlama, hatırlatma sorumluluğunu üstüne almıştı ve Mehmed Âkif'in düzyazılarını derleyip yayımlaması da belki bu itkiyle gerçekleşmişti.

Mevsimlerinin sonuna doğru, Batman'dan buraya 'Zöhre'sini bırakıp gelen delikanlı adamın yüzünden nehirler ve dağlar devşirmiştim kendi hesabıma, üstünde bulunduğum zemin değişmiş ve böylece varlığıma meşru deliller getirmiştim; yirmi yıldan fazladır kendi ve ev ahalisinin emeğiyle büyüttüğü bağ evinde son günlerini geçirmesi Allah'ın ona sunduğu bir rahmetti ve bir akşam mutfakta ba-

bamın masada oturup ağlaması bende 'bir aşiretin kervanlarıyla başka memlekete göç etmesi'nin sayhası olarak yankı buldu ve bu dünyadan öteki âleme sızdırılabilecek tek şeyin, yani ruhunun huzurla ayrıldığını düşünmekten başka bir şey yapamadım. Öylece ayakta durdum uzunca, ne olsundu, güvercinler uçmaya devam ediyordu yine de.

Saçlarımı şimdi rüzgarlar karıştırıyor; metropolün tam ortasında duruyorum: ''Büyük bir red düşünüyorum.'' Ölümsüzlüğü tatmış bir nesle ölüm ne yapabilir diye mırıldanırken umutlanıyorum, ölüm ne yapabilir? Varsın gedikleri sarışın kurtlar kollasın, bilinmiştir artık kavruk çocuklar çadırını terketmeyecek.

[Vahap Hocam sana söyleyemedim lakin, sayende babama istediğim kitapları aldırabiliyorum ve senin ''ya hu Enes'in istediği kitaplar yamuk olmaz'' diyerek eminlik ruhsatını bana verişinin mükafatını çokça görüyorum; hakkını helal et Vahap Hocam nasip olur da bir gece vakti trenle Batman'a uğrarım, istasyonları malatya kokan şehirlerden geçerim. Zöhre'ne denk gelirim belki, o ilk okuduğum zamanki büyüleyicilikle ona uzaktan bakarım.. Hakkını helal et.]

Sanatını Saklayan Adam

Erbay Kücet

Abdülvahap Akbaş'ı Yenidevir gazetesindeki köşe yazılarından biliyordum. O yıllarda kaleme aldığı yazılarında sanat ve düşüncenin inanç ekseninde, İslâmî duyarlılığıyla 'Biz de varız!' dercesine Alevler ve Güller romanındaki haykırışları toplumda karşılığını bulmuş bir yazardı.

A.Vahap Akbaş'la yakından tanışmam 15-21 Eylül 1993 tarihleri arasında Türkçenin Uluslararası Şiir Şöleni'nin 2. sinin yapılacağı Kazakistan'ın o zamanki başkenti Almatı'ya uçmadan önce İstanbul Yeşilköy Hava Alanı'nda oldu.

Kazakistan'da kolera salgını olduğundan iner inmez orada karantinaya alınacağımızı duyanların vazgeçmesiyle boşalan koltuklarda rahat yaptığımız yolculukta Bahattin Karakoç, Ali Akbaş, M.Atilla Maraş, Nurullah Genç, Metin Önal Mengüşoğlu ve Nevzat Yüksel gibi şairlerin yanı sıra medya dünyasından da isimler vardı. Bahattin Karakoç "Kolera şairlere dokunmaz. Çünkü onlar, çeşitli mikroplara karşı bağışıklık kazanmışlardır" dese de hostesler koleraya karşı alınması gereken önlemlerin sıralandığı bir matbu kâğıtla birlikte, Tetralet isimli ilaç dağıttılar. Heyet, sekiz saatte bir alınacak ilaçları kafilemiz adına benim almamın doğru olacağını düşündü. Yani dozlar benim 'Hap alınacak' hatırlatmam ile yutulmaya başlanacaktı. A. Vahap kardeşimiz tatlı tebessümüyle uçağın ön kısmına geçip 'Hap yutulacak, yut!' dersen daha iyi olur demişti.

Hatırladığım kadarıyla A.Vahap Akbaş'ın, tansiyon düşmesi olmuştu. Saat 12.30 sularında Taşkent'e zorunlu iniş yapmıştık. Uçağımızın nedeni tam öğrenemediğimiz sebeplerle Taşkent hava alanında uzun süre bekletildiği dakikaları A. Vahap Akbaş'la sohbetle geçirdim. O'nun gülen gözlerini, candan ve samimi tavırlarını bu beklemede yakinen görmüş oldum. Görünüşüyle az konuştuğu sanılan ama sohbetine ince mizahını sanatçı duyarlılığıyla karıştırdığından olsa birbirimizi sevmiştik. Yaklaşık dört buçuk saat Taşkent hava limanında bekletilen uçağımız Kazakistan hava sahasında geceyi bitirmiş, sabahın ilk ışıklarıyla yol alırken şairlerin çoğu Tanrı Dağları'nı bulutların üstünden seyredip ellerine kalemlerini alan şairlere inat şairlikte gözü olmayan birisi olarak fırsatını bulup kokpitte yolcu olmanın ayrıcalığını yaşamaya başlamıştım.

Almatı hava alanına indiğimizde A.Vahap kardeşim "Burası bizim kasabaların tren istasyonuna benziyor" derken kolera aşısı olup olmadığımızla ilgili belgeler

istendiğinden beklemeye başladık. Bizimle birlikte Almatı'da bir etkinliğe katılmak üzere gelen Hazine Müsteşarlığı'ndan bürokrat arkadaşlarımızın "Türkiye'de kolera yoktur" yazılı sağlık raporlarının boş kısımlarına isimlerimizi ilave ettiğimizden karantina görmeden Kazakistan Yazıcılar Otağı'nın temsilcilerini ve milli kıyafetleriyle ellerinde karanfillerle bekleyen kızları da bekletmemiştik.

Almatı'da kaldığımız süre içerisinde Kazakistan Yazıcılar Otağı'nın icat evinde A.Vahap Akbaş ile Nurullah Genç odasını paylaşırken ben de Bahattin Karakoç'la kalıyordum. Program süresince şiir fasılları dışında ziyaretlerde ve gezilerde birlikte olduğumuzda sohbeti koyulaştırdığımız anlar çok olmuştur. Bir sohbetimizde aklımda kaldığı kadarıyla Vahap Akbaş, "Ruslar Kazakları, İslâm'a aykırı ne varsa hemen hemen hepsine alıştırmışlar. "Müslümanım" ve "Türküm" demenin ötesinde hiç bir şeyleri kalmamış." demişti.

Kazakistan dönüşünde Çorlu'da yayınladığı 'Nisan Bulutu 'dergisinin sayfalarında günlükleriyle birlikte yaşadıklarını kaleme alan Vahap Akbaş'la yolumuz Yazarlar Birliği'nin diğer şiir şölenlerinde kesişmeye devam etti. Her zamanki efendi tavrıyla olgunluğuyla abilik statüsünü koruyan kardeşimle en son Türkiye Yazarlar Birliği'nin 35. Kuruluş Yıldönümü etkinliği olan 'Kültür Kervan'ında Güneydoğu illerimizi kapsayan 10 günde oldu. Hareket saatimize yakın TYB Genel Merkez binasına geldiğimde Mahir Adıbeş ile birlikte erken saatte geldiklerinden caddede açık bulunan bir çorbacıya uğramışlardı. Beni görünce kucaklaştık hâl hatırdan sonra "Erbay, adam bize işkembe çorbası diye un kavurmasını içirdi" deyip gülmüştük.

Kültür Kervanı etkinliğimiz hükümetin 'Âkil Adamlar' ının ülkeyi dolaştıkları günlere rastlıyordu. Bizleri onlarla karıştırmasınlar diye 'Makul İnsanlar' adını tercih ederek gülüşmüştük. Seyahatimizdeki şiir fasıllarını düzenleme görevi A. Vahap'a verilmişti. Şimdi tam hatırlamıyorum ben de şiir okuyacağım deyince kırmadı. Şiiri okuyup indiğimde kulağıma " Erbaycığım çoğunun şiirinden güzeldi" diyerek gönlümü de almıştı.

A.Vahap Akbaş seyahatin sonlarında doğru bir gün annesiyle geçirmek için izin alırken heyettekilerle teker teker görüşüp helallik istediğinde annesinin ellerinden öptüğümüzü belirttiğimizde yüzündeki tebessümü görmek lazımdı.

Burdur Mehmed Âkif Üniversitesi'nin sempozyumunda Mehmed Âkif ve Hiciv başlığıyla yayınlanan bildirimden sonra onun 'Mehmed Âkif'ten Nükteler' kitabını hazırladığını duyunca aradım. Beyan Yayınları arasında çıkan kitabın yayınlanmamış halini benim talebim üzerine mail ortamında yollamıştı.

Allah'ın rahmetinin onunla olduğuna yürekten inanıyorum. O yaşadığı sürece güzelliklere imza attı, darısı bize…

Vahap Akbaş'la Birlikte

Erdal Noyan

Okumak ve elbette ki yazmak; hayatı kavramaya, değerlendirmeye, anlamlandırmaya ve iyi yaşamaya katkı sağlıyor.

A. Vahap Akbaş, okuyan ve yazan bir insandır.

Göğe Çizilmiş Resimler isimli kitabında, "Okumak, definenin şifresini çözmektir." diyen ve eline geçen her kitabı okumak çabası güttüğü denemelerinden anlaşılan Akbaş'ın "define"den kastettiği sanıyorum ki hayattır. Biraz İhanet adını taşıyan kitabındaki Kitaplar ve Çiçekler isimli yazısında, "Çünkü okuyucusu olmayan kitaplar bir kıymet taşımazlar." diyor ya, sanki her kitaba okumak suretiyle bir değer sağlamak çabasındadır. Üstelik iyi bir okuyucu tarafından okunmuş olacaktır o kitaplar.

Akbaş'ın bana; İstanbul'da kar yağarken yürümenin zevkini hatırlatan ve Vezneciler'e çıkılan caddede yeşil mercimek çorbası içmenin, Süleymaniye'de ise kuru fasulye yemenin tadını özlettiren bir romanı var: Alevler ve Güller. Akbaş, yazmak ihtiyacını, belki daha yerinde bir söyleyişle yazmak zorunluluğunu bu romanında şöyle vurguluyor: "Bir defter, bir kalem edindim. Yazmasam ölebilirdim."

Akbaş'ın okuyucuyu meraklandırmak ve yormak özelliği de var.

İnziva Notları'nda yer alan Romanya Mektupları isimli yazı beni meraklandırdı ve biraz zahmete soktu.

Akbaş, Ahmet Rasim'in Romanya Mektupları isimli eserinde, Romanya'da yemiş olarak tüketilen ayçiçeğinin Türkiye'de o zamanlar yenilmediğini, papağan yemi olarak kullanıldığını yazdığını aktarıyor. Üşenmedim, Ahmet Rasim'in daha geniş bilgi verdiği umuduyla Romanya Mektupları'nı taradım; Akbaş'ın aktardığından fazlası yoktu. Bunca şehirde göremediği ayçiçeğini İbrail'de görmüş.

Benim tespitim ise çok farklı. Gündöndü, günebakan, çekirdek, çiğdem gibi isimlerle de anılan ayçiçeği Trakya'da tam bir eğlencelik çerezdir. Kapı önlerine oturan hanımlar hem muhabbet ederler hem de çekirdek çitlerler. Parklarda ve dahası caddelerde aynı manzara söz konusudur. Ayçiçeği çıtlatmaya bir başlayınca bırakamazsın zaten.

Bu konuda ansiklopedi karıştırmak ihtiyacı da duydum. Rehber Ansiklopedisi'nde özellikle Marmara ve Ege bölgelerinde çok ekilen ayçiçeği tohumlarının ülkemizde yaygın bir şekilde çerez olarak tüketildiği bilgisi veriliyor.

Ortaya şöyle bir netice çıkıyor: Ahmet Rasim'in devrinde ayçiçeği tohumu Türkiye'de yalnızca papağanlara yediriliyordu ve sonradan çerez olarak yenilmeye başlandı veya Ahmet Rasim'in Türkiye'de ayçiçeği yenilmediği tespiti yerinde değil.

Akbaş'ın İnziva Notları isimli kitapta sözü edilen Raşit'e ne olduğunu merak etmekten de uzak duramadım.

Raşit bir meczupmuş. Müzik âleti çalabilen, kitap okuyan, Karagöz taklidi yapan, düşüncelerini insanlara açıklayabilen bir meczup. Meczupluğu nerede derseniz, eski giysilerle dolaşmasında ve mantıklı konuşurken birden dağıtmasında.

Raşit'i meczup olarak tanımlamak doğru mu diye Türk Dil Kurumu'nun çıkardığı Türkçe Sözlük'teki karşılığına bakıyorum. İki karşılık verilmiş. Biri: Tanrı aşkıyla aklını yitirmiş kimse. Diğeri: Aklını yitirmiş, deli, sapık. Türk Dil Kurumu'nun tanımları beni kesmeyince Şemseddin Sâmi'nin Kâmûs-ı Türkî'sine de bakmak gerekti. Burada meczubun üç karşılığı var. İlki: Cezbedilmiş, bir yöne doğru çekilmiş. Diğeri: Cezbeli, gönlü Allah sevgisiyle dolu ve bu sevgi ile kendinden geçmiş. Sonuncusu: Deli, aldırmış, abdal.

Raşit'in sapık olmadığı açık. Ancak onun meczupluğunun kaynağını açıklamamış Akbaş, yine de meczubun boş adam olmadığı anlaşılıyor.

Çorlu Hükümet Konağı'nın müdavimiyken birden görülmezleşen meczuptan bir haber alıp almadığını bir fırsatını bulup sorarak öğrenmek gerekiyor. Okuyucuya bu kişiyi tanıtan ve meraklandıran Akbaş'ın görevidir konuyu araştırıp bilgimize sunmak. Yorulmak ona düşüyor.

A. Vahap Akbaş'la ilgili sözü şair tarafıyla bağlamak yerinde olur sanırım. Aşağıdaki mısralar Mavi Sesli Şiirler isimli kitabındaki Bir Özge Sevda başlıklı dörtlüğünden:

"Gelin, gelin benim kelimelerim

Gelişiniz düğün dernektir bize."

Erdal Noyan : *A. Vahap Akbaş'ı yitirmişiz. Kendisini tanıyordum. Tanıklığım olumludur. Dileğim son durağının Cennet olmasıdır.Allah rahmet etsin.

[Ay Vakti Dergisi - Aralık 2014]

Maveranın Meçhul Şairi A. Vahap Akbaş…

Eyyup Azlal

Portre yazıları yazmak çok zor şimdi. Hele beraber az da olsa yol gittiğim, su içtiğim, azığımı paylaştığım bir ağabey ise bu daha zor. Edebiyat Fakültesinin o hummalı günlerinde, şiir gecelerinde tanışmıştım A. Vahap Akbaş üstadımızla. O günden sonra ne ondan ne de şiirinden koptum. Ona ısınmak ondan edebiyat devşirmek çok zor olmadı benim için. Kimilerinin "ulaşılmaz, kimseyle konuşmaz, kimseye yüz vermez şair" tarifinin çok ötesindeydi Vahap ağabey.

Bu hitabım sana ağabey… Nazikçe bir dokunuş, hoşça bir eda ve samimi bir duruşu gördüm sende. Memleket havası mı kokluyordum ne? Aynı hocalardan, aynı koridorlardan, aynı amfilerde tederrüs mahfilleri mi bizi yaklaştırdı birbirimize, bilmiyorum. Gençlerle ilgilenmeni, kendi kitaplarından imzalayıp vermeni gördüm sende. Biraz da hocalık vasfına haiz bir şair duruşuydu bu, değil mi?

Seninle yol gittim, demiştim. Su Çıktı Şiir Akşamlarından sonra Ankara trenini kaçırmıştım. İstanbul'a gidecek kervana dâhil olmuştum. Otobüste mikrofonu almış genç şairlere, yazarlara nasihatler ışığında "İnce Lügat" kitabınızdan şiirler okumuştunuz. O vakti hiç unutmam ağabey.

Seni en son Urfa'da Halilürrahman Gölünün üst taraflarında "Çifte Mağara" da ağırlamanın hatırasıyla anıyorum. Orada Urfa sıra geceleri, gazelhanların gazel okumalarına şahit olmuştuk. Mahalli şairlerin teneffüsünü de idrak etmiştik. Fasıl size geldiğinde geldiğinde "ben yazdığım şiirleri pek hatırlamam" demiştin. Ama yine de gönülden kopan bir fırtına gibi kendine sakladığın o saklı şiiri okudun. Satırdan değil sadırdan okudun ağabey sadırdan... Biz dinledik, duygulandık ve ağladık.

Memleketin Batman'dan çıkalı uzun zaman oldu. İstanbul Edebiyat, Seksenli yıllar ve ilk imzanı Hisar dergisinde görmüştüm. Daha sonra Türk Edebiyatı, Mavera, İslâmî Edebiyat, Düş Çınarı ve Umran gibi dergilerde edebiyat hamurunu açtın. Nisan Bulutu ile epeyce yol yürüdün.

Seni Mavera'nın meçhul şairi ilan ettim ağabey. Cevabım var çünkü. Seni, Mustafa

Özçelik'i, Nurettin Durman'ı, Müştehir Karakaya, Atilla Maraş ve Şaban Abak'ı hep Mavera'nın ikinci döneminde Erdem Beyazıt, Cahit Zarifoğlu'nun ardında gördüm. Şiir ile denemeyi barıştıran bir tarzdı orada senin yazdıkların.

Çorlu'da zarif, mutlu, umutlu bir hayatı seçtin. Kalabalık şehir İstanbul'a ne uzak ne de yakın durdun. Gün olur belki dağ havasını yudumlamak adına ya da sahici ceylanlar peşinde koşmak adına öte yakayı seçtin. Anneni anlatırdın bir şiirinde. "Annem dağ gibi bir köylü kadını. Sessiz mahzun ama başı dik ve kararlı…" Biliyorum üstadım neden dağlara sığındığını şimdi daha iyi biliyorum. Dağlar, nehirler ve göller. Mesela Dicle'yi hiç unutmadın. "Dicle, muhtasar tarihin aşkın: akar." Mısraını bir taç yapıp genç kızların saçlarına takmalı nazlı gelin çağlarına geldiklerinde.

Batman'da geçmişti ilk gençlik yılların ama şiir dilin hep payitahtın şiiriydi. İçinde bir hasret bir özlem duyuyor gibiyim. Şiirlerini okuduğumda bu hasret anne özlemi,memleket özlemiyle bütünleşiyor. Uzakları yurt edinen bir özlem. Yunusî bir özlem de var yüreğinde. Nasıl ki büyük şiirin kapısında bir aşkla bekledin yıllarca. Yunus da bekledi himmeti. Oysa o, önce buğdayı istemişti.

Ruhun şad olsun, mekanın cennet olsun ağabey….Edebiyat camiamızın başı sağ olsun

(Milat gazetesi, 20.11.2014)

A.Vahap'a

Hüseyin Yalçın

"Ölülerinizi hayırla yâd ediniz"

Bu yazıyı sen benim için yazsaydın, mutlaka beni benden daha iyi anlatırdın. Keşke öyle olsaydı. Ama bu mümkün değil. Kimse kimsenin yerini alamıyor. Bu ilahi adalet böyle. Amenna ve saddakna. İtiraz etmek haddimiz değil. Sana Kur'an hükmünce rahmet diliyorum, can dostum.

Böyle bir yazıyı Nihan benden istediği zaman ben ta yetmişli yıllara, Aksaray Nalıncı sokağında, büyük apartmanların arasına sıkışmış, eciş bücüş çatısız damından sürekli yağmur sularının damladığı bekâr evimize gittim. Sonra Edebiyat Fakültesinin amfilerine, dersliklerine, Timurtaş'ın, Ergin'in, Emil'in, İnci'nin ve tezli hocalarımız Kaplan ve Akü'nün derslerini hatırladım. Kaplan Hoca'nın sana "çocuğum sakallı" dediğini duyar gibi oldum. İnci Hanımın bir dersinde felsefeden ve İslam felsefesinden bahsederken Haldun, Farabi, İbn-i Rüşt gibi isimleri saydığında "onlar da kim Vahap" diye soran hocanın latifesine aldırmadan ciddi ciddi cevap verişini hatırladım. Ah İnci Hanım ne güzel dersler işlerdik sizinle ve Vahap sizin gözdenizdi. Her dersinizde mutlaka bir muziplik yapardı Vahap, siz de gözlüğünüzün altından ne tatlı bakar ve gülümserdiniz dostuma. Sonra da "Sen iyi bir Edebiyat Öğretmeni olursun Vahap," derdiniz. Yakup'a "Yakup çık artık şu Tanzimat Romantizminden," dediğinizde, Vahap'ın cevabı hemen hazırdı; "Hocam çıkamaz çünkü o oradan geliyor," sözüne tezli öğrenciler olarak ne tatlı gülüşmüştük sevgili kardeş duyguları içinde.

Sen daha o senelerde, bir yandan Çelik Büro Eşyaları firmasında işçi, bir yandan öğrenci, bir yandan da şairliği sürdürdün. Şiirleri sen yazdın, Kenan besteledi, Salih keman veya kanunla çaldı, Kemal söyledi ben dinledim. "Ben çok iyi kapı zili çalarım" sözü de o günlerden kalma sana patentlidir. Sonra da beş arkadaşın arasında bir darbımesel gibi kaldı şu "Acemaşiran'da gel" sözü.

"Ey can peteğim boş ona bal istiyorum,

Solmuş kurumuş bahçeme dal istiyorum,

Yalnız beni candan sevecek bir dost,

Yoksa ben ne servet ne de mal istiyorum."

Aziz Dost, sen kapı zilleri yerine öyle ziller çaldın ki gönlümüzde açılmadık kapı bırakmadın. M. Kaplan Hocanın mükemmeliyet anlayışını daha o zamlarda şiirlerinde işlemeye başladın. "Masa kırık dökük, İskemle topal, Mükemmel nerde." Belki de bu duyguyla hepimizden daha çok okurdun. Aklına geldiği gibi de söylerdin. Karlı bir İstanbul gününde Çemberlitaş'ta bir ayakkabıcının önünde cama dayanıp, yırtık ayakkabılarımıza bakarak söylediğin o iki mısra hafızama öylece kazılıverdi:

"Her şey ne güzel vitrinlerde,

Cam sen misin ayıbı örten perde."

"Bir yetim kızın gözyaşlarına kapılıp gider neş'e,

Umut çaresiz sönüverir

Dudakta can çekişen

Bir sigara dumanında,

Acımtırak bakan bal renkli gözler,

Her şeyi başka şey görür,

Her şey başka şeydir.

Yine de bir şeyler aranır,

Küçük fakat umut verici

Bir Ud'un tellerinde,

Yahut yatak kokan bir kadının teninde.

Yine de bir şeyler aranır.

Küçük fakat umut verici."

Mısralarını kolumda mırıldanarak Turan Emeksiz'e gidişimizde olduğu gibi. Altı delik ayakkabılarımıza dolan karlara inat. Turan Emeksiz'den vazgeçip evde kalmış artıklardan yaptığımız şehriyeli bulgur pilavına salladığımız kaşık kavgaları. Sahi sen ne güzel bulgur pilavı yapardın oğul. Ah Nalıncı sokağının dili olsaydı keşke. Bazı akşamlar, sazlı sözlü şiirli sohbetler ve eğlenceler yegane tesellimizdi. Salih, Kenan, Kemal, sen, ben, Çapraz, Visali şiir ve müzikle kendimizden geçtiğimizi, o küçücük teybe şiir okuma yarışlarımızı şu an bile canlı canlı hatırlıyorum.

Ya şu Kemal'e ne demeli bilmem ki! Ne vardı bu kadar erkenden gidecek? Gözlerde su alan sandal, artık her kirpik hareketinde batmayacak ne yazık. Ah askımmm…

İdris'in bozulmamış kendi öz şivesiyle, harflerine üstüne bastırarak söylediği "Allah aşkına her akşam rahatsız edin." sözünü de söylemem gerek burada unutmadan. O da gitti değil mi?

Fakülte bitmeden planladığın romanının çatısı örgüsü verdiğin geceli gündüzlü emek ne hoştu. O zamanlar bir hafta kaybolmuştun da her gelen bana seni sormuştu. "Vahap nerde görünmüyor," diye. Nerden bilsinlerdi ki senin bir hafta boyunca gece gündüz Beyoğlu'nun arka sokaklarında batakhanelerde romanına malzeme, mekân ve konu aradığını. Sen ne delişmen sevimli duyguların insanıydın dost. "Biz," derdin "fikir sancıları çekmeden olmak isteriz. Halbuki bu yanlış. Sancı olmadan olgunluk olmaz düşüncesine ancak çektikten sonra kavuşuruz. Bunu kabul etmek gerekir." Üstad misali. Ben nice zaman sonra anladım senin haftalarca kayboluşunun nedenini. Bir de sık sık gittiğin, Yenikapı sahilinde kayaların arasındaki çaycının çayından içmeyi sevdiğini. Bir akşam da beraber gitmiştik, kayaların arasında karanlıkta denizi seyrederek çay içmeye. Ben sadece seyrederek bakarken sen zannediyorum küpünü dolduruyordun, bunu ne kadar çok zaman sonra anlamıştım. Yine Medik'lere oralarda kahve falına bakar, hayat yorumları yapardın, "tamam mı tamam mı"? diyerek. Sanırım tam olmayı çok istediğinden olsa gerek bu kelimeleri çok sık söylerdin. "tamam mı" ? Bir de kızdığın zaman söylediğin şu "de get lan" sözü.

Keşke bir kere daha Zeytinburnu Veliefendi'ye karşı, o küçük evin balkonunda, akşam güneşinin batışına doğru Uzayda metafizik oturuşu otursan da biz gülebilsek. MTTB'de tiyatro oynasak, Küfe'yi sahnelesek Mustafa'yla. Hani şu "Mustafaaa nını nıı" Mustafa'yla… Piyer Loti'den bizi duyar mı acaba seslensek.

Şu kadere bak. Seni Batman'dan, beni Elbistan'dan, Salih'i Tokat'tan, Kemal'i Trabzon'dan, Kenan'ı İstanbul'dan getirip Edebiyat Fakültesinde birleştirdi. Sonra mezuniyet. Seni Çorlu'ya, beni Kocamustafapaşa'ya, Salih'i Gaziosmanpaşa'ya, Kemal'i Bahçelievler'e Kenan'ı da Heybeliada'ya gönderdi ve göreve başlattı.

Seni bilmem ama ben yıllarca derslerimde ders anlatırken rahmetli Çavuşoğlu'nu taklit etmişim. Bir derste bir öğrencim benim ders anlatışımı taklitte, gördüm ki Hocanın sınıfta duruşunu, şiir okurken aldığı vaziyeti, tahtada yazı yazarken bacaklarını kırışını, yaylanarak yürüyüşünü hep taklit etmişim.

Sen öğrencilerine şiir okurken sınıfta nasıl olurdun kim bilir kendinden geçerek?

Meslekî kariyerin, yurt içi ve yurt dışı konferanslar, paneller, sohbetler jüri seçmeleriyle yüceldi ve olgunluğa eriştin o çok sevdiğin duruşunun olgunluğuna. Şairliğin, yazarlığın ve fikir çilelerinde hep "Zorlarla sınanmaktayım, belim bükük." oldu bizzat senin ifadenle…

Ama şimdi biz daha zorlardayız belimiz bükük. Senin şu:

"Gönül böyle nereye,

Yine kuy-i yare mi"

söyleyişin ve yare gidişin, bizim belimizi daha çok büktü. Sen sevgiliye kavuştun ama biz bu dünya gurbetinde öksüz kaldık sensizliğin verdiği acıyla. Ömrünce okuduğun, okuttuğun, yazdığın, şiirlere döktüğün son kırmızı gülü de sal'ında götürdün tabutunun başına alarak. Güle güle dost. Yattığın yer nur, mekânın Cennet olsun. Bütün zamanlar boyunca Allah'ın rahmeti üzerine olsun inşallah.

Dokunsalar ağlarım doluyum sen gideli,

N'edem çare yok seni alan Kudretin eli,

Gittikçe yüreğime batıyor sensizlik dost;

Sana rahmet dilerim bana sabır ezeli..

İnşirah'dan Düşünceyi Uyandırmak

İbrahim Eryiğit

Çeşitli dergilerde, özellikle Mavera dergisinde şiirleri yayınlanan A.Vahap Akbaş, 1982 yılında çıkan Efgân adlı şiir kitabıyla tanındı o yıllarda. Ardından, Gül Kıyımı (1986), Mavi Sesli Şiirler (1988), Hüzün Coğrafyası (1992), Bir Şehre Vardım (1997) ve 2005 yılında çıkan İnce Lügat adlı şiir kitapları 2014 yılının ekim ayında İnşirah adlı kitapta toplanmıştı. Bağımsız olarak basılmayan Şiraze adlı şiir kitabının da bu toplu şiirlerde yer aldığını belirtmek istiyorum.

Yüreklere taşınan dava tohumları
Merhaba
Merhaba kapalı gözlerde açılan
yediveren gül
İnanca ayarlı nabızlar
Kuş ve ezan sesleri
Ve duaya karasevdalı diller
Merhaba
Ayetlerin müminleri saran sıcaklığı
Merhaba
Merhaba aşk adına alınan soluklar
İbrahim Ethem'in iğnesini
getiren balıklar
Aklımı yağmaya veren gönlüm
Ve bu yağmadan gül deren gönlüm
Merhaba"

diyerek iyiliğe ve güzelliğe ayarlı yürekleri selamlayan şair, gelenek şiirle modern şiiri yürek potasında ustaca eritmiş şekilde çıkar okuyucusunun karşısına. Dilin

inceliklerine hâkim olan bir edebiyat öğretmeni olarak ta dilin bütün imkânlarını ustaca kullanır şiirlerinde Akbaş, hem de son derece akıcı ve çarpıcı bir şekilde:

"Sınır bilmez göklerimize
Öylesine ağdın ki
söz söz

Öyle sardın ki yüreklerimizi
Güçlü derin köklerinle
Öyle sardın ki
Sendendir olmuşsa ciğergâh
göz göz

Ağaçlar içinde çınar en has
Sen çınarlar içinde
yalnız ve görkemli

Düşer durur gölgen içimize
Düştüğü yerler
köz köz"

Toplam altı kitabın yer aldığı İnşirah, şairin şiir serüvenini topluca görmenin yanında, son dönem Türk şiiri hakkında da değişik ipuçları vermesi açısından çok önemlidir. Vahap Akbaş şiiri, yaşayan dilin ve yaşanılan kültürün nabzını tutmadaki başarısı anlamında da önemli bir şiirdir. Bu yazımda, şaire ait şiir örneklerinden çok, Düşünceyi Uyandırmak (2006) adlı deneme kitabından şiir poetikasına dair alıntılara yer vermek istiyorum. Şöyle der Akbaş, Şiir ve Hayat başlıklı denemesinin bir yerinde: "Şiiri his, fikir ve dil olarak görmek yerinde olacaktır. O bize kelimelerden kanatlarıyla mâverâya uzanan yolu gösterir. Dilin lezzetini tattırarak estetik hazza eriştirir. Hayatın ve insanlığın varoluş sırrını sezdirir." (s: 65). Son Yirmi Beş Yılın Şiiri'nden tutun da, Şiire Görev Biçmek, Şiirimizin Havası, Şiiri Anlamak, Şiirin "Var"lığına Dair, Divan Şairinin Can Gözü adlı yazılara kadar birçok yazısında şiirin sorunlarını adeta iğneyle kuyu kazarcasına irdelemiş ve özellikle genç şairlere sağlıklı bakış açıları geliştirmiştir. Diğer yandan İnşirah'taki

yazılar, sadece şiirle sınırlı kalmamış, hayatın insanî yönlerini vurgulayan ve hayatın yaşanılır kılınmasını sağlayan öz bilgilerle donatılmış şairane bakış açılarının yer aldığı türden yazılardır. Edebiyatta tasavvuf olgusundan, roman ve türkü ilişkisi, eleştiri olgusu ve eleştirmenin gerçek işlevi, seyahat yazıları,… vs gibi konulara da ciddi biçimde kafa yoran Akbaş, diğer yandan Bülbüle Acımak adlı bölümde, Kitap Üzerine Notlar'dan Gül Güzellemesi ya da Bülbüle Acımak başlıklı yazılarında farklı bakış açıları getirerek okurunun zihninde beyin fırtınası yaşatıyor adeta. Vahap Akbaş'ın, Halk hikâyelerimiz ve romanımız hakkındaki deneme, inceleme ve hatıraları kayda değer: Samipaşazâde Sezai'den Mizancı Murat'a, Nabizâde Nazım'dan Ahmet Hamdi Tanpınar'a, Necip Fazıl Kısakürek'ten Mustafa Miyasoğlu'na kadar çok geniş bir yelpazedeki şahsiyetler çerçevesinde ufuk açıcı ve son derece keyifli bir yolculuğa çıkarıyor okuyucusunu. Bu yolculuğun sonucunda, okuyucunun yüreğinde ve beyninde kalan bilgi ve anıların tadı uzun süre geçmeyecektir.

Tam 60 yıllık bir hayata şiirden denemeye, hikâyeden romana, sadeleştirme çalışmalarından derleme çalışmalarına kadar yaklaşık 40 kitap sığdıran Vahap Akbaş, çölleşmiş yürekleri 'İnşirah'la beslerken, 'Düşünceyi Uyandırmak'la da beyinleri uyandırmaktadır. Bu ikisi arasında kalan diğer çalışmaları da hep yürek-beyin koridorunda coşkulu bir ırmak gibi çağıldamakta ve çağıldamaya da devam edecektir. A. Vahap Akbaş'ın yürek iklimiyle oluşan böyle bir çağlayanın sesi de doğal olarak yüreklerin en gizli yerinde olacaktır:

En Gizli Yerinde Yüreklerin

I.

Parke taşları ve çokça karanlık
Sislerin ardında sesler
Dinle dur görünmeyen sabilerin
çığlıklarını

Ah kara kara dağlardan kopup gelen kartal
Kartalların kanattığı gönüller ah
Titrerim üşürüm
Zemheriden örtüsü altında gecenin

Zihnimde sorular tümen tümen
Bilinçle ekilse gönülcüklere çekirdek
Aşk gezinse bahçemizde

II.

Parke taşları ve çok karanlık
Ya da dekoru içimizin
Uzatsak dokunacak gibi ellerimiz
Saçlarına aydınlığın
Ama içimizde açılan pencerenin
örtük perdeleri

Işık köreltti gözleri / gerçek de
Ve ne zaman bilmiyorum / kaç yüzyıl önce
Yitirdik gerçeği biz
Ah ışık / ah gerçek
Kara kara dağlardan kopup gelen kartal
Sokağımızdan içimizden kapıp
Ötelere götüren som aydınlığı / ah

Sorular tümen tümen
Gözleri çiçek açmıyor çocukların
Umut teşrif etmiyor bahçeleri
vesaire

III.

Çıplak ayaklar bir nâra iki yalpa
Bekçi düdükleri ve çokça karanlık
Ya da dekoru içimizin

Gör / çimentodan kabuğu içinde
iki büklüm yaşamak
Onun için uykuya yattı sevdamız
Upuzun bir uykuya
O çalak zamanlar / rahvan zamanlar
Sırı dökülmüş aynalarda kaldı
Ola ki bir gün yıldızı bol göklere
Alınan verilen soluklara karışır
Gerçek olur ışık olur
üstümüze düşer

Hep sorular
Masal bahçelerinden ışık gülleri
devşirmez olduk

IV.

Felaketimizi aydınlatma pahasına
bırak doğsun gün
Ve korkma kıyametten
İçimizde ırmak hep geriye akmıyor mu
Zaten hep kopmuyor mu kıyamet

Bırak gölgeler ardına takılmayı
En gizli yerinde yüreklerin
Mutlaka / mutlaka kalmıştır
Eski ve ulu sevdamızdan bir şey

Aşk uyanır uykusundan
Çoğalır kalkar kıyama
Yeri ve göğü dellendirerek

Tek bilinçle ekilsin gönülcüklere
çekirdek.

Yüreğiyle Gülen Adam

İbrahim Eryiğit

-Vahap Akbaş ağabeyime-

Can kafesinde geçen bir ömürdür hayat
Durdurulamayan zamanda kıt seyahat.

Aşığın son sözü şahitliğe dairdir
Sahip olduğu tek şey yârin sevgisidir.

Gözler girizgâhıdır duygu yağmasının
Makas işlevine talip ömür rayının.

Ölümün kül rengi sarınca odaları
İnsan kul hâliyle adımlar sokakları.

Yaradan şahdamardan bile yakın
Ölüm en güzel kınıdır hayatın.

Işıklar göz kırparken camdan yüreğine
Aşinayım hüznü yansıtan sohbetine.

Kalbindeki kıvrımlarda saklı bir gülüş
Dostluk kıvamında varlığın şimdi bir düş.

Fırtına siyahında ararım sesini
Tutuşan dünya aydınlatır tasvirini.

Hasretin kudreti ölçülür mü dünyada
İç hayatın erişilemez dalgasında.

Dil haritanda kaybolan düşlerim vardı
Ruhumun büyülü köşesi ıssız kaldı.

Ay Vakti Dergisi (Mart-Nisan 2015)

Yol ve Yolcu

İbrahim Ulvi Yavuz

Her insanın dönem dönem sahip olduğu arkadaşları vardır. Kimisi öğrencilik, kimisi askerlik, kimi iş arkadaşlığıdır. Bunlara birde yol arkadaşlığı ilave edersek düşündüklerimi tam ifade etmiş olacağım.

Rahmetli A.Vahap Akbaş ile dostluğumuz, arkadaşlığımız, selamlaşmamız, hatır sormamız, kalıcı hatıraları birlikte yaşamamız hep bu yollarda ve yolculuklar sırasında olmuştur. Onunla İlk tanışmamız Fransa'nın Starzburg şehrinde yapılan 5. Uluslararası Şiir Şöleni'nde olmuştu.

Bir uçak dolusu, şair, gazeteci, yazar ve ilim adamı ile gidilmiştir. Farklı fikirleri sahip çok renkli şairler bir araya gelmişti. Şölen adeta çok sesliliği yansıtıyordu.

O, gösterişsiz, sade ve samimi bir duruş içindeydi. Şölende sırası geldiği zaman "Miras" şiirini duygulu bir şekilde okumuştu.

"Gittin yüzünü bıraktın sevgilim

Uygarlık haritası yüzünü

Çölkentlerde her yitişimizde

Sığındığımız vaha

Gittin yüzünü bıraktın kalbimiz için

Burayı Bağdat'ı İstanbul'u bıraktın

Gittin sesini bıraktın sevgilim

Tarihe koşan o rahvan atı

Çağ yamaçlarında kirlendikçe

Yıkadığımız ırmak

Gittin sesini bıraktın kalbimiz için

Gündüzler dolusu türkülü geceler dolusu

Destan bıraktın.

Böylece dikkatimi çeken şairlerden birisi olmuştu. Otelde, yemekte, şiir okumalarında beraberdik. Ayrıca Yorgunluğumuzu gideren şarkılı türkülü nehir gezisinde birlikteydik. Gözlemlerim o bildik şairlerden değildi. Sessiz ve derin düşünen, duygularının şiirle bütünleştiren bir kişiliğe sahipti.

5. Uluslararası şiir şöleninden kalan fotoğrafa bakıyorum. O günleri bana yeniden hatırlatıyor, hüzünleniyorum. Benim de bulunduğum fotoğraf karesinde kimler yoktu ki, hocaların hocası, Prof. Dr. Orhan Okay, Özcan Ünlü, rahmetli Ali Uğur, Ahmet Kot, Mehmet Atilla Maraş, Mehmet Nuri Yardım, Nazif Öztürk, Mahir Adıbeş, Sevil Emirzade ve Türk Halk Müzği sanatçısı Aysun Gültekin ve sen.

Yıllar içinde şiir şölenlerinde ve etkinliklerde karşılaşarak hasret giderdik. Hepsinde de yeni bir eserle karşımıza çıkıyor ve keyifle imzalayıp bize veriyordu.

Türkiye Yazarlar Birliği'nin 30. yıl etkinlikleri çerçevesinde yapılan "Edirne'den Ardahan'a Kültür Kervanı"na katılanlar arasındaydı. Aksaray'ı, Hatay'ı, Şanlıurfa'yı, Diyarbakır'ı, Adıyaman'ı, Siirt'i ve Gaziantep'i birlikte gezdik. Hayatından memnundu. Bunu şu satırlarla dile getiriyordu: "Uzun yolculuğumuz boyunca, otobüsümüz, beni yormak bir yana, aksine dinlendiren bir yer oldu. Orası manevi bir mekandı desem abartmış olmam zannımca"

2012'de D. Mehmet Doğan ile birlikte Edirne Valiliğine yeni atanan Hasan Duruer'i makamında ziyaret ettikten sonra

O'nu hayatının büyük bir bölümünü geçirdiği Çorlu'da ziyaret ettik. Türkgücü köyünde yaptırdığı bağevinde idi. Bizi görünce sok sevindi. Kahvesini içtik, üzümlerini yedik. Uzun uzun sohbet ettik. Bağevi her yazarın hayat ettiği bir mekandı. Yeşillikler, kuş sesleri içinde insan hikaye yazar, roman yazar hayatı şiirlerle süsleyebilirdi. O da bunu yapıyordu. Mutluluğu gösterinden okunuyordu.

2013'de "Ankara'dan Siirt'te Kültür Kervanı'nda yine beraberdik.

Hülasa başlangıçta söylediğim gibi dostluğumuz hep yollarda sürdü.

Zoru başardı.Yöneticilik yaptı, dergi çıkardı, konferanslar verdi, seminerler yaptı. Dostluk ve sohbet halkasına her gün yeni bir şeyler kattı.

Ama hayat bir noktada bitiyor ve insanı ebedi kalacağı mekana çağırıyordu. O da bu çağrıya uyarak ahrete göçtü.

Mekanı cennet olsun.

Yol Arkadaşımız Vahap Akbaş'ın Hatırasına

Mahir Adıbeş

Sabahın ilk ışıklarıyla Ankara'ya indiğimizde, hava pırıl pırıl, ılık bir rüzgâr okşuyordu saçlarımızı.

Kızılay'da hareketlilik var, insanlar sağa/sola, aşağı/yukarı aceleyle gidip geliyorlardı. Sümer sokaktaki Türkiye Yazarlar Birliği'nin binasına gittiğimde henüz vakit erkendi. Merdivenlerden döne döne çıktım, tek kapı açıktı, içeri girdim. İçeri girmeden önce gördüğüm biri yaşlı diğeri genç iki kişi yolculukta lazım olacak kitap, bülten ve afişleri hazırlıyorlardı. İçeride Şair Vahap Akbaş pencere kenarında oturmuş bir sandalyeye, durgun görünüyordu. İçeride sıkıcı bir sessizlik hâkimdi. Selam verdim sarıldık, sabah erkenden inmiş o da Ankara'ya. Benim de üzerime gece yolculuğunun yorgunluğu çökmüş, dilim damağım kurumuştu. Burada oturursak uyuyup kalmamak içten bile değildi. Vahap Bey ile kısa bir hâl hatırdan sonra söz bitti; ne onda konuşacak takat kalmıştı ne de bende. Uyuşukluğumuz açılsın diye çorba içmek için caddenin karşısındaki lokantaya geçmeye karar verdik.

Yerleri temizleyen genç bir kızdan başkası görünürlerde yoktu. Sümer sokaktan tek tük gelip geçenler oluyordu. Bol kepçe kellepaça çorbamızı getirip yeniden işe koyuldu genç kız. Aynı bayan bizi uğurlarken, "Çorbayı beğendiniz mi?" diye sordu. Vahap Beyden ses çıkmadı. "Aşçıya söyle bize un çorbasını kellepaça diye yutturduğunu sanmasın!" dedim. Kız gülerek, "Söylerim efendim," derken biz oradan ayrıldık. Vahap Ağabey, bu söz üzerine otobüse kadar güldü…

Ankara'dan 6 Mayıs 2013 Pazartesi günü yola çıktığımızda saat onu geçiyordu. Bir hafta önce Türkiye Yazarlar Birliği Genel Başkanı İbrahim Ulvi Yavuz aramıştı. "Türkiye Yazarlar Birliği'nin kuruluşunun 35. Yılı dolayısıyla 'Ankara'dan Siirt'e Kültür Kervanı' adı altında bir gezi yapacağız, uygunsan beraber gidelim," dedi. Bunun benim için de iyi bir fırsat olduğunu düşünüp İzmir'den yola çıktım. Vahap Bey Çorlu'dan gelmişti.

Otobüsümüz bahar mevsiminde, bazen güneş sağanağında bazen de gecenin dalga dalga zerimize gelen karanlığında yol aldı. Kıvrım kıvrım yollar arkamızda

kaldı. Dağları aşarken gece bizi üşüttü, gündüz güneşin sıcağıyla başımız yana düştü, kaç defa çise çise yağmura tutulduk. Zaman geldi sessizlik çöktü otobüsümüzün içine, motor horlamasıyla kendimize geldik…

Aksaray'da üniversiteye misafir olduk, öyle vakti geçiyordu. Vahap Akbaş, her zamanki ciddiyetiyle şiirini okudu, salonu dolduran insanlara. Yüz hatları durgun, yüzü gülmüyordu.

"Yüreklere taşınan dava tohumlar

Merhaba

Merhaba kapalı gözlerde açan

yediveren gül

İnanca ayarlı nabızlar

Kuş ve ezan sesleri

Ve duaya karasevdalı diller

Merhaba…"

Yola koyulduğumuzda ikindi olmuştu. Hasandağı'nın eteklerinden geçtik, Toroslar'da derin vadilere daldık. Sonraki durağımız bir gün sonra Hatay oldu. Üniversitede hoş bir gün geçirdik. Vahap Ağabey kalabalık bir salonda, "Dağları Özleyen Adamın Şiiri" adlı şiirini okudu. Gözlerini büzmüş uzaklara bakıyor, sanki kalabalıkları görmüyordu. Bakışları yüksek dağların yamaçlarında gezinir gibiydi.

"açmışım gözlerimi dağ / yürümüşüm dağ

sakın sorma bana neden sevdiğimi

gökte oynaşan yıldızları ve her biçimini ayın

pelit ağacını yağmuru karı

gök gürültüsünü ve kuzu melemelerini

ve fırtınayı bile

yalnızlığı ve korkuyu bile

neden sevdiğimi sorma anla

açmışım gözlerimi dağ / yürümüşüm dağ…"

A. Vahap Akbaş Kitabı

Uzun yollar, şehirler, kasabalar, köyler geçtik; otobüsümüz bazen dağlara tırmandı bazen de ovaları geçti derken Gaziantep, Urfa'da geride kaldı. Mardin'de otele geç geldik ama uyku tutmamıştı, dışarıda dolaştım hava serindi... Otelimiz şehre bayağı uzaktı. Gelirken otobüste Vahap Akbaş "İnşirah" adlı şiir kitabını imzalayıp bana vermişti. "Acıları İstif Etmişiz" diyor Vahap Akbaş. Gece oturup onu okudum.

"Acısı büyük kentler gömdük içimize Ferhat

Ne susuz ne susuz kentler

İnce uzun kirli sokaklar gömdük

Loş odalarda sarhoş kahkahaları içerken

Fahişelerin gözbebekleri

Ne imreniyoruz bilsen

Ne imreniyoruz Ferhat / ölümüne Şirin'in…"

Vahap Akbaş'la kahvaltıdan sonra otobüste yan yana oturup şiir ve hikâye üzerine sohbet ettik. Yüzünde ince bir acının izleri vardı ama sebebini söylemedi. "Bu sabah biraz başım ağrıyor," dedi.

Yorgundun şair, o gece fark ettim…

Bahar mevsimi, saatler gece yarısını gösterirken otobüsümüz Batman yol ayrımında durdu. Vahap Akbaş, "Anamı gelmişken göreyim. İki gün sonra Diyarbakır'da size katılırım," dedi. Anam dediğinde gözleri buğulanmıştı. O sırada yan yana oturuyorduk. Anasının sağ olduğunu o zaman öğrendim. "Anaya bizden selam götür Vahap Bey," dedim, gülümseyip başıyla selamı aldı. Bu yaşta anası varmış yolunu bekleyen, "Ananın yaşı mı olur be hey adam?" dedim kendi kendime biraz da içerledim. Galiba anamı çok özlemişim kıskandım Şairi… Bir zaman benim de başımı koyduğum bir diz, saçımı okşayan bir el vardı….

Bizden bir şey saklıyordu, ısrar ettim söylemedi. "Yorgunum," dedi, başka söz ağzından çıkmadı. Dışarıda ince bir yağmur yağıyordu ama Vahap Ağabey aldırmadı. Otobüsten inerken bize doğru bir tebessüm yolladı, yüzündeki acı izleri düzelmişti. Bahar yağmuru onu usul usul ıslattı, dönüp bakmadı. Yürüdü yol ayrımına doğru, karanlıkta zor fark ediliyordu. "Çorlu'da küçük bir bahçem var," demişti, "boş kaldıkça orayla uğraşıyorum." Otobüsümüz Siirt'e doğru hızlandı. Şairi, gecenin karanlığı Batman yol ayrımında saklamıştı…

“Ananın ellerinden öp benim için…” diyerek başımı otobüsün camına yaslandım, bilmem duydu mu? Kimse beni görmesin istiyordum. Anam sağ iken yalnızlık nedir bilmemiştim, dağ gibi anam arkamda duruyordu, başım hiç yere eğilmemişti…

Vahap Beyin dün bana imzalayıp hediye ettiği “İnşirah” adlı şiir kitabını rast gele açıyorum…

“Trenler miydi onlar / kara yılanlar gibi

Geçerlerdi çocukluğumuzun varoşlarından

Dumanlarını ve türkülerini savurarak

Firari arap atları mıydı yoksa

Masal dağlarından doğup hakikat çölüne süzülen…”

Otobüsümüz dağlara doğru başını alıp gitti. Derelerden tepelerden geçerek Siirt’e doğru hızla ilerliyordu…

Yalnızım yatak odamda, yalnızlık içimde depreşiyor, (15 Kasım 2014) elimde Vahap Ağabeyinin benim için imzaladığı şiir kitabı, bir o yana çeviriyorum bir bu yana. İçimde bir sıkıntı var…

Haber geldi, Vahap Akbaş vefat etti!..

“Dağları Özleyen Adam” öldü, şiir öksüz kaldı… Artık o küçük bahçeyle birazda başkaları oyalansın Şair…

Kitap elimden düştü…

Yalnızlık içime kurşun gibi çöküyor…

Merhuma Cenab-ı Allah’tan rahmet ve mağfiret, ailesine, yakınlarına ve bütün sevenlerine sabır ve başsağlığı dilerim. Mekânı cennet olsun.

Bizim Külliye Dergisi, Sayı 63, Mart, Nisan, Mayıs 2015

Dağları Özleyen Adam
Vahap Akbaş'ın Ardından

Mahir Adıbeş

Yorgundun şair, o gece fark ettim…

Bahar mevsimi, saatler gece yarısını gösterirken otobüsümüz Batman yol ayrımında durdu. Vahap Akbaş, "Anamı gelmişken göreyim. İki gün sonra Diyarbakır'da size katılırım," dedi. Anam dediğinde gözleri buğulanmıştı. O sırada yan yana oturuyorduk. Anasının sağ olduğunu o zaman öğrendim. Bizden bir şey saklıyordu, ısrar ettim söylemedi. "Yorgunum," dedi, başka söz ağzından çıkmadı. Dışarıda ince bir yağmur yağıyor ama Vahap Ağabey aldırmadı. Otobüsten inerken bize doğru bir tebessüm yolladı. Bahar yağmuru onu usul usul ıslattı, dönüp bakmadı. Yürüdü yol ayrımına doğru, karanlıkta zor fark ediliyordu. "Çorlu'da küçük bir bahçem var," demişti, "boş kaldıkça orayla uğraşıyorum." Otobüsümüz Siirt'e doğru hızlandı. Şairi, gecenin karanlığı Batman yol ayrımında saklamıştı…

Elimde benim için imzaladığı "İnşirah" adlı şiir kitabı, bir o yana çeviriyorum bir bu yana. İçimde bir sıkıntı var… Bugün haber geldi (15 Kasım 2014) Vahap Akbaş öldü!..

Merhuma Cenab-ı Allah'tan rahmet ve mağfiret, ailesine, yakınlarına ve bütün sevenlerine sabır ve başsağlığı dileriz. Mekânı cennet olsun.

Şair öldü, şiirleri öksüz kaldı… Artık o küçük bahçeyle birazda başkaları oyalansın…

Şiir, hikâye, roman, deneme ve biyografi dallarında birçok eser veren Vahap Akbaş, Çorlu'daki evinde hayatını kaybetti. Akbaş'ın cenazesi öğle vakti Çorlu Garaj Camisi'nde kılınan namazın ardından memleketi Batman'a götürülüp toprağa verildi.

Vahap Akbaş, 1954'te Batman'da doğdu. Batman Lisesi ve İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun olan Akbaş, Çorlu'da 1977-1985 yılları arasında öğretmen, 1985-1993 yılları arasında da Milli Eğitim şube müdürü olarak görev yaptı. Akbaş, Çorlu Mehmed Âkif Ersoy Anadolu Lisesi'nde öğretmenlik yaparken isteğiyle 2001'de emekli oldu. İlk yazısı 1978'de

Hisar dergisinde yayımlanan Akbaş'ın şiir ve yazıları, Türk Edebiyatı, Mavera, İslami Edebiyat, Kandil Çocuk, Gül Çocuk, Selam, Düş Çınarı, Yağmur, Umran, Külliye, Berceste, Gonca, Yeni Devir, Türkiye gibi dergi ve gazetelerde çıktı. Akbaş, 1993 ve 1994'te 15 sayı yayımlanan Nisan Bulutu dergisinin genel yayın müdürlüğünü yürüttü. Akbaş, 1982'de "Efgân" adlı kitabıyla Türkiye Yazarlar Birliği'nce "yılın şairi" seçildi. 1984'te "Alevler ve Güller" ile Sedat Yenigün Roman Yarışması'nda ikincilik, 1987'de "Kuş Olsun Yüreğim" ile Türkiye Milli Kültür Vakfı-Gökyüzü Yayınları Çocuk Şiirleri Yarışması'nda üçüncülük ödülü aldı.

Dağı Özleyen Şair
(A. Vahap Akbaş)

Mehmet Kurtoğlu

açmışım gözlerimi dağ / yürümüşüm dağ
keklik ötüşlerinde ve kekik kokularında
yuğmuşum kalbimi aklımı
sahici ceylanlar dahi okşamışım bakışlarımla
onlara eş kızların uykularına mihman olmuşum
sakın sorma bana neden sevdiğimi
kaya diplerindeki yaşlı badem ağaçlarını
ince uzun yoksul keçi yollarını
karanlığı
geceyi çarşaf gibi sallayan kurt ulumalarını
ve dikenleri bile çıyan ve akrepleri bile
korkuyu ve yalnızlığı bile
neden sevdiğimi sorma anla
açmışım gözlerimi dağ / yürümüşüm dağ

Dağı Özleyen Adamın Şiiri'nden

Henüz ortaokul sıralarında adını İslâm mecmuasında yayınlanan şiir ve yazılarıyla tanıdığım A.Vahap Akbaş, daha sonra "Alevler ve Güller" adlı romanıyla düşünsel dünyamda yer yapmıştı. Şehit Sedat Yenigün ikincilik ödülünü alan "Alevler ve Güller" o günlerde okuduğum iyi romanlardan biriydi. Birinciliğe layık eser bulunamamış, ikincilik ödülü almıştı. Üçüncülük ödülü alan Mehmet Uyar'ın "Karmaşa"sının da ondan kalır yanı yoktu. Zira o günlerde roman denilince herkesin aklına A.Günbay Yıldız, Hekimoğlu İsmail, Emine Şenlikoğlu gibi tebliğ romancılar geliyordu. Batı ve Dünya klasiklerini okumuş bir okuyucu için bunları romancı görmek mümkün değildi. Ama yine bu yıllarda yayınlanan gerçekte uzun birer hikâye olan Rasim Özdenören'in "Gül Yetiştiren Adam", Yaşar Kaplan'ın "Sıfırüç Depremleri" ile Cahit Zarifoğlu'nun "Savaş Ritimleri", Cemal Arzu'nun "Sıratta Birkaç İnsan" adlı romanları İslâmî Edebiyatın ilk örnekleri sayılabilir. A.Vahap Akbaş'ın ve Mehmet Uyar'ın yukarıda adını zikrettiğim romanları bu halkaya eklenebilecek önemli eserlerdir.

Eğer bugün edebî yönü güçlü bir roman damarından bahsedebiliyorsak bu eserlerin ve yazarların bunda payı olduğunu düşünüyorum. A.Vahap Akbaş “Alevler ve Güller” romanı üzerine kendisiyle yapılan bir röportajda; “Bence bir romancı, romanına başlarken bir peşin hükümle yol çıkmamalı. Ben çok kesin çizgilerle, romanda şunu vermek veya bunu vermek istiyorum diyemeyeceğim. Yalnız yaşanılan bir dönemi, bu dönemin insanları ve problemlerini İslâmî bir duyarlılıkla gözler önüne sermeye çalıştık. Tabii bunu yaparken tür olarak da romanı düşündüm. Romanda bir değil, birçok mesele vardır” diyerek hem roman üzerine fikirlerini ortaya koymuş hem de roman sanatının künhüne varmış bir yazar olduğunu göstermiştir. Onun “Alevler ve Güller” romanına baktığımızda 12 Eylül öncesi anarşi dönemiyle birlikte Ermeni meselesini ele aldığını görürüz. Gerek Akbaş’ın gerek Uyar’ın bu dönem kaleme almış oldukları romanlarında Müslüman bireyin sıkıntılarını işler. Uyar, Batı klasikleriyle entel kriz geçiren, kendine yabancılaşan kahramanına Dosto’yu, Balzac’ı, Sartre’ı, Camus’yu kusturarak kurtarmak ister. Akbaş ise romanında, düşünsel olarak farklı kulvarda bulunduğu büyük şehir ve terör ortamında bir tarih öğrencisinin bocalayışını anlatır. Okulu asmış, iş çevresi ve ailesiyle problemli bir gencin sıkıntılarıdır dile getirilen. Aslında roman kahramanı tarih öğrencisi öğrencilik yıllarındaki A.Vahap Akbaş’ın kendisidir. Her romancı gibi kahramanına kendinden bir şey vermiştir. A.Vahap Akbaş, romanda güçlü bir kalem olduğunu bu tek romanıyla göstermiş ama ne yazık ki devamını getirmemiştir. Belki de eğitimci olduğundan dolayı çocuk kitaplarına yönelmiş, kısa soluklu eserler yazmayı, uzun soluklu romanlara tercih etmiştir. Türkiye’deki birçok sanatçı gibi yazarlığı ikinci bir iş olarak yaptığından dolayı uzun soluklu eserlere yönelmemiştir. Zira roman gibi uzun yılları ve yoğunlaşmayı gerektiren bir dalda eser vermek kolay değildir. Her şeyden önce yazarın tamamen kendini bu işe vermesi gerekir. Bu eserinden sonra romana dönmemesi büyük bir kayıptır. Kendisinin de dediği gibi romanda henüz “esaslı bir zemin” yaratabilmiş değiliz. “Alevler ve Güller” belki de üzerinde tam olarak durulmamış bir roman olarak onun şairliğini hissettirdiği tek eseriydi.

“Alevler ve Güller” romanı okuduktan yıllar sonra kendisiyle Türkiye Yazarlar Birliği’nin 35. Yılı münasebetiyle gerçekleşen “Ankara’dan Siirt’e Kültür Kervanı” adlı gezisinde, roman konusunu açmış, “Alevler ve Güller” i çok sevmiş olduğumu, hatta bizim kesimde yazılmış ayakları yere basan sağlam romanlardan biri olduğunu söylemiştim. Hoşuna gitmişti. Roman üzerine şu anda ne konuştuğumuzu hatırlayamayacağım uzun bir sohbet etmiştik. Bana eğer bugün yazın dünyasında bir ismim varsa, bunu geçmişte yayınlanan dergi ve kitaplara borçluyum” demişti. Eskiden İslâm mecmuasında bir şiirinin yayınlanmasıyla yüz bin kişiye ulaştığını, bugün ise birçok dergide yazı ve şiirler yazmasına karşın aynı etkiyi yakalayamadığını belirtmişti. Yine bu seyahat sırasında, benim yazılarımı takip et-

tiğini, özellikle şehir konusunda önemli bir noktaya geldiğimi belirtmişti. Sonra yeni yayınlanan bir kitabını çantasından çıkarıp verdi.

A.Vahap Akbaş ile henüz yüz yüze karşılaşmadığım yıllarda onu roman ve şiirleriyle tanımıştım. Çocuk kitapları ve şiirleri ve son zamanında yayınlamış olduğu Mehmed Âkif kitaplarıyla kendisini yayın dünyasında daha çok görmeye başladık. Tabii Yazarlar Birliği'yle teması hiç kopmayan yazarlardan biriydi. Onu romanı ve şiirleriyle tanımış, yıllar sonra onunla şiir şölenlerinde birlikte şiir okumuş, seyahat etmiştim. Son olarak 2014 yılında birlikte katıldığımız "Ankara'dan Siirt'e Kültür Kervanı" gezi sırasında on günlük bir arkadaşlığımız oldu. Urfa, Mardin, Diyarbakır derken memleketi Siirt'e gelmiştik. Siirt'e gelir gelmez bizden ayrılıp anneciğine koşmuştu. Şahsen Siirt'ti onunla gezeceğimizi düşünüyordum. Bu on günlük gezide her girdiğimiz şehirde birlikte şiir okuduk, şiir konuştuk. Onunla yaptığımız uzun uzadıya yaptığımız sohbetten hafızamda pek bir şey kalmadığını görüyorum. Keşke o konuşmaları not almış olsaydım. Çünkü bu seyahatimizin akabinde hastalandığını ve aradan kısa bir müddet sonra vefat ettiğini öğrendim. Oysa birbirimizin adresini almış, özellikle şehir konusunu önemsediğinden dolayı karşılıklı görüşmemizin faydalı olacağını belirtmişti.

A. Vahap Akbaş, gençlikte kitaplarını okuduğum yetişkinlik döneminde tanıştığım nadir güzel insanlardan biriydi. Kısacık boyu, sevecen gülüşü, genç yazar-çizer şairlere karşı ustalık taslamaktan daha çok bir ağabey tavrıyla hareket etmesi benim için oldukça anlamlıdır. Sanatı kutsayarak, şairliğe sığınarak büyüklenenlerden değildi. İnanmış, alçakgönüllü ve kendi yatağında akan bir nehir gibiydi yazdıklarıyla. Taşradaydı ama merkezden kopmamıştı, şairdi, yazardı ama hiçbir "kliğe" dâhil değildi. Şehrin romanını yazmış, şehir üzerine düşünmüş, coğrafyalar tanımış bu adam geldiği kasaba ve köyleri unutmamış, "dağı özleyen" şiirlere imza atmış, şiirler okumuştu… Onunla şiir şölenleri ve seyahat kervanlarında başlayan dostluğumuz vefatına kadar sürdü. Vefatıyla yalnız bir şair-yazarı değil bir gönül insanı, bir ağabeyi kaybetmenin hüznünü duydum. Allah rahmet eylesin…

Alevler ve Güller Arasında

Mehmet Kurtoğlu

-A.Vahap Akbaş'a-

Alevler güllere sarılır zemheri soğuğunda
Bir romanının deli-kan kahramanıyım
Puslu havalarında ülkemin…
Yaşamadan Eylül'ü
-Kim diyebilir Nisan en zalim ay!

İçimde taşıdığım alev ve gül!
Yüreğimi kanatır
Yüreğim avucumda çırpınan bülbül

Ey 'şiiri gül, mürekkebi kan' kokan şair
Neden ümmet coğrafyası ediliyor talan?
Neden dinmiyor mısralarındaki Efgan!

Güneş doğumunda gün
Şikâyeti olmaz bülbülün
Umuda şiirsel yolculuk
Gazeli yazılır bir gün…

Ankara'dan Siirt'e, Siirt'ten şiire bir kervan
Kadim sözler taşır yarınlara

Bâki'den Fuzuli'den, Nâbi'den

Ve Peygamber aşığı Veysel Karani'den…

Tutunurken alevden güllere

Aklıma sen geldin ey şair!

Efgan ederek geçerken köprüleri…

Geçtin gönülden gönüle köprüler kurarak

Geçtin gönül şehirleri inşa ederek…

2014/Ankara

Vahap Akbaş

Mehmet Nuri Yardım

O derviş, o kalender, o mütevazı, o sâkin tabiatlı, o çelebi kişi, o yüreği pırıl pırıl duygularla, erdemlerle yüklü güzel insan A. Vahap Akbaş ağabeyimizi artık dünya gözüyle göremeyeceğim. Şairin dediği gibi "Elde var hüzün…" En bereketli rahmet yağmuru mezarına yağsın, en sıcak güneşler üstüne açsın, en masum dudaklar adını hep dualarla ansın aziz ağabey! Bil ki vefalı dostların inşallah seni hiçbir zaman unutmayacak. Şiirlerin dillerde, kitapların ellerde, çehren gönüllerde, sevgin ise hep kalplerde olacak.

Kısa bir ömre bir çok eseri sığdıran Akbaş, 1954 yılında Batman'da doğmuştu. Batman Lisesi'ni ve İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünü bitirmişti. Çorlu'da 1977–1985 yılları arasında öğretmen, 1985–1993 yılları arasında da Millî Eğitim Şube Müdürü olarak görev yapmıştı. Çorlu Mehmet Âkif Ersoy Anadolu Lisesi'nde öğretmenlik yaparken kendi isteğiyle 2001 yılında emekli olmuştu.

Yazı hayatına erken başlayan Akbaş'ın ilk yazısı 1978'de Hisar dergisinde yayımlandı. Hisar'a yazmasında hocamız Mehmet Kaplan'ın teşvikleri olduğunu söylerdi. Şiir ve yazılarının yer aldığı dergiler arasında Türk Edebiyatı, Mavera, İslâmî Edebiyat, Kandil Çocuk, Gül Çocuk, Selâm, Düş Çınarı, Yağmur, Umran, Bizim Külliye, Berceste ve Gonca da var.Yeni Devir ileTürkiye göründüğü gazetelerdi. 1993 ve 94 yıllarında 15 sayı yayımlanmış olan Nisan Bulutu dergisinin genel yayın müdürlüğünü yapmıştı. Şiir, roman, hikâye, deneme, inceleme, sadeleştirme, fabl ve antoloji türlerinde eserlere imza atan Akbaş, 1982 yılında Efgân adlı kitabıyla Türkiye Yazarlar Birliği'nce "yılın şairi" seçildi. Alevler ve Güller ile Sedat Yenigün Roman Yarışması'nda ikincilik (1984); Kuş Olsun Yüreğim ile Türkiye Milli Kültür Vakfı-Gökyüzü Yayınları Çocuk Şiirleri Yarışması'nda (1987) üçüncülük ödülü aldı.

İstanbul'a her gelişinde Kubbealtı'na uğrardı. Bazen saatleri bulan sohbetlerimiz olurdu. Hele Dursun Gürlek Hoca da olunca o sohbetlerin ardı arkası kesilmezdi. Müştereklerimiz çoktu. Meslektaştık, aynı fakülteden mezun edebiyatçılardık. Sonra rahmetli Mustafa Miyasoğlu ile birlikte kurduğu Suffe Kültür Sanat Yıllığı'nda çalışmalarım yayımlanmıştı. Hemşehriliğimiz vardı. Doğum yeri olan Batman, Siirt'ten ayrılmış bir eski ilçe olduğu için takılırdım: "Vahap ağabey, her ne kadar bağımsızlığınızı ilan edip il olduysanız da unutmayın ki Batman, Siirt'in

eski ilçesi, daha da eskiden köyü idi. Bize vefa borcunuz var. Ona göre…" Gülerdik.

Son yıllarda Beyan Yayınları arasında çıkan, Mehmed Âkif Ersoy ve Safahat hakkında çok değerli eserlere imza attı. Bir çok dergiye yazdı. Şiir şölenlerine katıldı. Kimseyi kırmak istemezdi. Yıllar önce isteğim üzerine Sanatalemi.net'te köşe yazıları yazmaya başlamış, sonra yoğunluktan devam edememişti. Çorlu'dan İstanbul'a yaklaşık olarak ayda bir gelirdi. Çemberlitaş tramvay durağında iner, vakfa uğrardı. Bizden çıkar Dergâh Yayınları'nda Mustafa Kutlu'ya, oradan da ESKADER'e Şerif Aydemir'e geçerdi. Genelde son durağı, kitaplarını neşreden Beyan Yayınları'nın yöneticisi Ali Kemal Temizer'in odası olurdu.

1985 yılında Alevler ve Güller romanı çıkmıştı. O roman üzerine bir mülâkat yapmıştım kendisiyle. Hayatını, sanat anlayışını, romana bakışını anlatmıştı. Sonra bu mülâkatı Romancılar Konuşuyor kitabıma aldım. Vahap Bey, şairdi, hikâyeciydi, deneme yazarıydı, araştırmacıydı. Edebiyatın neredeyse bütün türlerinde yazmıştı. Efgân şiir kitabı şiirseverlerin kütüphanesini süslüyor. Son yıllarda denemelerini ve kendiyle yapılan konuşmaları da kitaplaştırmıştı.

Bir araya geldiğimizde neler mi konuşurduk? Bir çok şeyi. Ama öncelikle ve özellikle edebiyat âleminden bahsederdik. Yeni çıkan kitaplardan, kültürel faaliyetlerden, toplantılardan, dernek ve vakıfların çabalarından sözederdik. Dâvet ettiğim toplantılara katılmaya çalışırdı. Mustafa Miyasoğlu merhumun ardından geçen yıl Bâbıali Sohbetleri'nde düzenlenen toplantıya katılmış ve yaşlı gözlerle çok hüzünlü bir konuşma yapmıştı. 20 Aralık 2012 tarihinde de Ahmet Midhat Efendi toplantısında Dursun Gürlek ve Erol Ülgen ile birlikte Hâce-i Evvel'imizi anlatmıştı. ESKADER'in 22 Şubat 2013'te tertip ettiği Mehmed Âkif toplantısında "Aile Reisi ve Baba Olarak" şairimizin portresini ortaya koymuştu.

Hastalığından sonra hep dâvet ettiği ve bir türlü gidemediğimiz Çorlu'daki bağ evine gittik. O ikramların eşliğinde şair ve yazarların katılımıyla saatlerce süren sohbetlerimiz oldu. Vahap Akbaş, iyi bir edebiyatçı, örnek bir aydın, mükemmel bir Müslüman ve has bir dosttu. Hâtırası inşallah hep yaşatılacak. Kendisine Allah'tan rahmet ve mağfiret, ailesine, edebiyat dünyasına sabır ve başsağlığı diliyorum.

Nerdesin Vahap Kardeş

Dr. Mehmet Sılay

Ahh kara haber!

Kara haber tez ulaşır derler.

Çorludan Ankara'ya Yazarlar Birliğine gelen haberle boynumuz bükülmüştü.

Cidden inkisar olmuştuk. Vahap kardeşim için hep birlikte Fatihalara ve hatmi şeriflere sığınmıştık.

Abdül Vahap Akbaş kardeşim şairdi. Hikaye, roman deneme ustasıydı. Kendisi sussa da kitapları kıyamete kadar konuşacak. Sesi boş kubbede hoş bir sada olarak kalacak. Nazikti, ahlak adamıydı. İslam estetiğinin davranışlarında, sesinde ve sözünde tebellür ettiği güzel bir mümindi.

Batmanda ilim ve fikir sohbetlerinin yapıldığı irfan sahibi bir ortamda büyümüştü. Dolu dizgin yazsa da şiirlerinde ruhaniiyetle birlikte daima bir simetri vardır.

Ben onu şair olarak tanıdım.

İlk defa 1982 yılında Efgân adlı eseri Türkiye Yazarlar Birliği tarafından yılın şiir kitabı seçildi.

TYB verdiği ödülle Vahap Akbaş adını fikir ve edebiyat dünyamıza kazandırmıştı.

2 yıl sonra "Alevler ve Güller " romanıyla sanki kulvar değiştirdi. Ancak Vahap Akbaş kardeşimin düz yazıları da şiir tadındaydı.

Meleklerin bile imrendiği çocuklar için "Kuş Olsun Yüreğim" kitabını yayımlayarak bütün dünya çocuklarının gönlünü fethetti.

İ.Ü. Edebiyat Fakültesinde hocaların hocası Mehmet Kaplan, Vahap Akbaş'daki cevheri keşfetmiş ve takdir etmişti. Onun kaleme aldığı şiir, hikaye ve denemeleri aylık hisar ve hareket dergilerinde yayınlanmasını sağlamıştı.

Kendi anlatımıyla Vahap Kardeş Necip Fazılın şiirlerinin tiryakisi olmuş, Erzurumlu Nurettin Topcu'nun "Yarınki Türkiye" ile "İsyan Ahlâkı"nı heyecanla okumuştu.

İşin başında dergilerde ara sıra yayınlanan şiirlerini görmek onu sevince ve heyecana gark ediyordu.

Bu heyecan Vahap kardeşim profesyonel uslupla yazmayı sürdürürken de devam etti.

Artık yazdığı her şiir hikaye ve deneme tashihe gerek kalmadan ve ertelenmeden yayınlanabiliyordu. Tam bir kitap dostuydu. Okuyuculara ulaşan her eserine yeni doğmuş bir evladı gibi bakıyordu.

Her zaman nur yüzlü merhametli ve mütebessimdi. Vahap Akbaş şiir ve edebiyatımızdaki omurgalı duruşuyla onun üslûbunu örnek alan genç şairlerin yola çıkmasını sağladı.

İstanbul'da Edebiyat Fakültesinden mezun olunca Çorlu Lisesi Edebiyat öğretmeni olarak göreve başladı. Usta bir muallimdi. Bir eğitim adamı olarak kitapları seviyor. Öğrencileri seviyor ve okulunu çok seviyordu.

Çorlu'da evlendi. Trakya'nın güzel şehrinde güzel dostları oldu. Bunlardan biri, en çok değer verdiği de hemşerim ve meslektaşım Dr. Cengiz Kalkan'dı. Bundan takriben 20 yıl önce Dr. Cengiz bey güzel bir çorlu parkında bizi Abdulvahhap Akbaşla yüz yüze getiriyordu. Gerçi gıyaben tanışıyorduk. Ama ilk defa tokalaşıyor ve kucaklaşıyorduk.

Sevgi dolu bakışı sıcak samimi tebessümüyle daha baştan kalbimizi kuşatıyordu. Bir saatlik sohbetimiz ezel bezminden tanışıklığımızın ve iman kardeşliğimizin belgeseliydi.

Telefonlaşırdık. Çıkan her yeni kitabını imzalı olarak isterdim, gönderirdi.

Ençok sevdiğim tarafı gün boyu- ubudiyete hazır- abdestli olarak dolaşmasıydı.

Ankara'dan Siiir'te Kültür Kervanı ile otobüsle 10 günlük programla yola çıkıyorduk.

Aksaray, Antakya, Gaziantep , Urfa ve Diyarbakır Üniversite anfilerinde şiirler okundu, konferanslar verildi. Uğradığımız bütün üniverisite salonlarında Vahap kardeş diğer şairlerle birlikte kürsüye çıktı. Huzur ve güven veren sesiyle kendi yazdığı şiirlerinden örnekler sundu.

Vahap kardeş Trakya'dan evliydi. Anlattığı Hüsmen ağa fıkralarıyla uzun şehirlerarası yollar kısalıyordu. Onlara Eşimin memleketi olan Palu şivesiyle anlattığım Zaza fıkralarına bayılıyordu. Otobüste anlattığım Kurtuba'da yaşayan İslâm me-

deniyetini ilgi ile dinleyenlerdi.

Karar verdik ilk paskalyada Elhamra'yı görecekti. Birlikte Endülüs'e gidecektik.

Âkif gibi konuşmaya başladı. "8 asırlık İslâm coğrafyası Endülüsü her Müslüman şairin mutlaka ve ibretle gezip görmesi şart" diyordu.

Vahap kardeş haydi, bugünlerde Endülüs seni çağırıyor.

Ben tekrar gidiyorum.

Fakat Elhamra ve Kurtuba camiini gezerken senin yokluğuna dayanamayacağım!

İnna lillahi ve inna ileyhi raciun.

"Zaman Tek İstikametlidir" Vahap Akbaş'ın Ardından

Metin Önal Mengüşoğlu

Aniden ortaya çıkıveren hastalığının hemen akabinde maalesef durumdan haberdar olmuştum. Söylenildiğine göre son derece tehlikeli ve zahmetli geçecek bir süreç onu bekliyordu. Çaldığında bizzat kendisinin açtığı telefonlarımda bile mümin ve metin sesiyle beni cevaplamaya çalışırken, muhatabını teselli ediyor gibiydi. Gidip onu yüz yüze görmek, konuşmak, belki teselli etmek esasında bir insanlık göreviydi. Ne var ki beni her seferinde aciz bırakan ayaklarım, bir türlü o istikamete bakmama izin vermiyordu. Sevgili Nurullah Genç defalarca aradı, beraber gidelim istedi. Kalbim ikiye bölünmüştü sanki. Bir tarafı gitme, öteki kalma taraftarıydı. Herkes kendi yarasının sahibidir ya, ben de işte öyle birisiydim.

Neden her dost acısı bana oğlumu hatırlatıyordu? Yetmez miydi bir evlat acısını on altı yıldan bu yana sürdürmem? Ve daha ne kadar bu acıyla beraber yaşayacaktım? Evet, bu şairin yaş itibariyle söz konusu mukayesedeki yeri, evladımın değil belki bizzat benim yanımdı. Benden yedi yaş küçük olmasına rağmen o, şiirleri ve öteki eserleriyle benim kuşağımı da kapsayan çok sesli bir ürünler yumağının müellifiydi.

Gün geçtikte telefonlarıma verdiği cevaplardaki sesi, beklenen mi desem beklenmeyen mi, işte o kalbimizi tarumar eden akıbetin habercisiydi. Arkadaşım, dostum, sevgili şair günden güne fiziken eriyip gidiyordu. Ne kadar acizdik İlahi Hikmetlerin karşısında. Ve ne kadar bu hikmet bize kulluk bilincimizi yenilememiz istikametinde dehşetli ibret levhaları sunmaktaydı.

Elimizden hiçbir şey gelmediği gibi çok kısa bir süre içerisinde artık dilimizden de hiçbir şey gelmez olmuştu. Zira denildiğine göre artık telefonlarını eşi veya çocukları cevaplamaktaydı. Telefon etme cesaretim çoktan kırılmıştı. Yanına uğrayıp kendisiyle fotoğraf çektiren kimi arkadaşlarım, o fotoğraflardaki hâlini görmeyeyim diye benden kaçırıyorlardı. Onlar da farkındalardı benim bu husustaki zaaflarımın.

Kasım ayının ortasında o haberi aldım. Çorlu'daki evinde sevgili arkadaşım A. Vahap Akbaş, Rabbin rahmetine kavuşmuştu. Rabbimize hamdolsun, aynı imanın

mensupları olarak biliyoruz ki hepimiz O'ndan geldik ve yine O'na döneceğiz. Şimdi sıra ardımızda kalan iman, amel ve eserlerimizdedir. Bizim yerimize artık onlar konuşacaklar. Ve bıraktıklarımız hesap günü bir deftere kayıtlı biçimde karşımıza çıkartılacak. İşte dünyada bize şunca acılar yaşatan geçici akıbet de ölecek; bu sefer akıbeti bulunmayan bir sonsuz hayat için beklenti içerisine gireceğiz. Orada iman ve eylemlerimize göre muamele göreceğiz. Orada bize asla zulüm edilmeyecek. Orası mutlak adaletin tecelli merkezi olacak.

Yeryüzü hayatının şahitlikleri ahiretteki sonsuz hayatımız bakımından son derece önemlidir ki Allah'ın Son Elçisi sevgili Peygamberimiz, Veda Hutbesi'nde insanları kendisi hakkında şahitliğe çağırıp da kimsenin kendisinden alacaklı olmadığını kanıtladıktan sonra, bu sefer Rabbine dönerek: "Şahit ol ya Rab!" diye yalvarmıştır.

A. Vahap Akbaş hakkındaki benim şahitliğim bir işe yarar mı bilmiyorum ama tanıdığım kadarıyla onu bir cümleyle anlatmak istersem ne derdim diye düşündüm. Yazımın başlığına aldığım söze, çocuğun kavramlar dünyasına İlahi hikmeti yerleştirmek maksadıyla kaleme aldığı Göğe Çizilmiş Resimler adlı eserinde rastlamıştım. Oradan alıntıladığımı söylersem bir fikir verebilir belki. O, benim nazarımda bir hikmet arkeologu gibi bütün eserlerinde hep aynı arayışın ve inşanın mimarıydı.

Birçok eser verdi. Bunlar arasında şiir, roman, hikâye, deneme ve çocuk kitapları ile sadeleştirme çabaları vardı. Merhum üstat Mehmed Âkif'in Safahat'ı bu çalışmalar arasında kanaatimce en değerli ve en isabetlisidir. İsabetli diyorum çünkü A. Vahap Akbaş, edebiyatımızda anlayış bakımından hangi izlekte sayılır diye sorulduğunda ben hiç kuşku duymadan Mehmed Âkif'i işaret ederim.

Doksanlı yılların ortalarında Beyan Yayınları sahibi arkadaşım Ali Kemal Temizer, eğer toplu halde hazırlıklarını yaparsam bazı şiir kitapları yayınlayabileceğini söylemişti. Malumdur ki birçok kere olduğu gibi yayınevleri şiir kitabı yayınlamaya pek yanaşmazlar. Ticarî bir getirisi yok gibidir. Ama Beyan Yayınları bu riski göze alacaktı.

Düşündüğümde şöyle yuvarlak olarak kırk kitap tasarlasak kimlerin hangi eserini bu seri içerisinde yayınlamak münasip düşerdi? A. Vahap Akbaş her seferinde en ilkin hatırıma düşüp duruyordu. Nitekim birçok arkadaşımızın bu seriden tek kitabını almışken ondan iki kitap yayınlamıştık.

Ondan yedi yaş büyüktüm. İsmini en eski Hisar mecmuasından hatırlıyordum. Türkçe, şiiri dünyada en bol benimsemiş dillerin başında gelir. Bu bakımdan favori şiiri herkes kendine göre yakalamak durumundadır. Zira dilin başlı başına

bütün toplum bakımından favori şiirini bulmak çok zordur. Seçim yapabilmek için seçeneklerin aza indirilmesi gereklidir. Türkçe şiirde bunu gerçekleştirmek neredeyse imkânsızdır. Nitekim öyle şiir severler tanımışımdır ki eski şiirin sevdalısıdırlar. Yeni şairlerden hiçbirisini okumaz hatta şair bile saymazlar. Tersi de mevcuttur. Her neyse benim favorilerim arasına bu arkadaşımın şiiri çok erken zamanlarda girmişti.

Onun ilk kitabı Efgân'dı. Suffe Yayınları arasında 1982 yılında basılmıştı. Kütüphanemde imzasız olan yegâne kitabıdır. Zira henüz vicahen tanışmamıştık. Şiirlerini orada topluca okuyunca, bugün, altını çizdiğim dizelere baktığımda, bu sesin kulak verilesi bir ses olduğunu anlamıştım. O tarihlerde Ruslar Afganistan'ı işgal etmişti. Memlekette kanı kaynayan kimi gençler, Afgan cephesine Ruslarla savaşmak üzere gidip cephede şehit olmaktaydılar. Edebiyat yapan pek az insan oradaki zulümle alakadar olmaktaydı. İşte bu kitap tam o sırada yayımlanmıştı. Şöyle söylüyordu Kırık Mısralar adlı şiirinde: "Geçtik/ Yaşamadı demeyin yaşadık işte/ Ayaküstü/ Nalıncı Sokağı'nda/ Ne farzlar ne farzlar/ Kaçıraraktan/Yaşadık işte ayaküstü."

İzlemeye değer olduğuna o gün karar verdiğim şairle ve ardı ardına yayımlanan öteki eserleriyle karşılaşınca favorilerimin başköşesine oturmuştu.

Bir kere Batmanlıydı, bu bence artı bir değerdi. Yanlış anlaşılmasın diye şunu yazmak durumundayım. Batmanlıydı derken Batmanlılığından ötürü asla bir aşağılık duygusunun sahibi olmamıştı. Kimse alınmasın; ben elli yıllık tecrübemle şunu gözlemişim ki Anadolu'nun köy, kasaba ve şehirlerinden büyük şehre düşmüş bir nice şair, edip, kendilerini doğuran analarından bile utanır haldeydiler. A. Vahap Akbaş yerli damarını her vesileyle hatırlamak ve hatırlatmaktan ayrı bir haz duyarken bunu evrensel olanla temasa geçirebilmişti. İslâm milletinin ehline de bu yakışırdı.

İslâm'a olan tercihini ferdî ahlâkıyla her vesileyle ortaya koyan şair arkadaşım, kendisi gibi inanmayan ve düşünmeyenlere hoş görünmek maksadıyla türlü münasebetsizlikler içerisindeki birilerine asla benzemedi. Daima kendisi oldu ve kendisinden memnundu. Memnuniyet malumdur ki imanın yapı taşlarından birisidir. Çünkü kendisinden razı olmayan kişi, Allah'ın rızasını ummamalıdır. Bunu bekliyorsa boşuna bekliyor demektir. Zira İslâm bir anlamda da kişinin kendisiyle yani fıtratı ve vicdanıyla barışık olması halidir. Benim sevgili dostumda gördüğüm işte bu haslet idi.

Aynı bölgede yaşamıyorduk. Beraberliklerimiz türlü vesilelerle gerçekleşiyordu. Gerçi emeklilikten sonra Çorlu'da bir üzüm bağı olduğunu, eğer sepeti kolumuza takıp, üzüm vakti kendisini ziyarete gidersek, sepetimizi türlü üzümlerle doldu-

rabileceğini söylüyordu. Gelin görün ki başka arkadaşları bilmem ama ben bir sepet sahibi olamadığımdan, onun güzel üzümlerinden hep mahrum kaldım. Ancak yanılmıyorsam dostluğundan mahrum bırakmadı.

Bazı şehirlere ve yurt dışı etkinliklere birlikte çağrılı olurduk. Özellikle Türkiye içerisindeki şehirlere sabah vakitlerinde bir terminalde vardığımız vakit, mescidlerde buluştuğumuz çok olmuştur. Böylece daima ilk kucakladığım kimse oydu.

Paneller, sempozyumlar, şiir şölenlerinde ben onun o benim, birbirimizin en yakınında durmaktan haz alırdık. Farklı kanaatlerimiz ortaya konulduğunda, buna tabir caizse en efendi, en nezaketli biçimde ve son derece ustalıklı bir dil kullanarak dokunurdu. Yani olması gerektiği gibi. Efendi kelimesi zihnimi tırmalamasına rağmen eğer kullanmakta bir sakınca görmeseydim, en çok ona yakıştırırdım. Bir edep abidesi gibi sürekli hikmetin define arayıcılığını yapardı. Bütün eserlerinde bunu görmek mümkündür.

İlk kitabı Efgân'ın Türkiye Yazarlar Birliği ödülü almış bulunması onun gelecekte neler ortaya koyacağının da habercisiydi belki ama şunu unutmamak lazımdır ki, kitabın yayınından çok önce o, edebiyatımızda zaten kendisine mümtaz bir yer sağlamıştı. Ne var ki onun gibi şair ve müellifler eserlerini yayınlamakta şöhretleri ve değerleri oranında imkân sahibi olamamışlardır. Bu bakımdan Efgân çok gecikmiş bir kitaptır.

İlk eseri bir tarafa bırakacak olursak, benim favorilerim, birlikte yayınladığımız iki şiir kitabı, Gül Kıyamı ve Bir Şehre Vardım ile edebiyatımızda bir benzerine rastlamadığım, çocuk kitabı olarak lanse edilmesine rağmen büyük bir haz alarak okuduğum, Göğe Çizilmiş Resimler'dir.

Gördüğüm kadarıyla hem yolculuklarında hem de eserlerinde, bulunduğu her yere İslam'ı, temiz ahlakını ve kavruk Anadolu kimliğini taşır götürürdü. O orada iken bu kimlikler de sürekli kendisiyle beraber olurdu. Ne kadar azdır, durduğu yerde bakanlara saygı ve sevgiyi müştereken bizzat duruşuyla telkin edebilen insan sayısı.

Sahici bir edebiyat insanıydı. Edebiyatın en son ve en yetkin isimlerinden birisinin, Mehmet Kaplan hocanın öğrencisiydi. Türkçeyi, lügatini ve gramerini yazacak kadar iyi bilirdi. Dağı Özleyen Adamın Şiiri adlı eserini okumasını hem biz çok arzulardık hem de kendisi çok severdi. Bütün şiirleri gibi bu şiir elbet çok etkileyici ve başarılıdır. Bu şiirin bulunduğu kitabına Bir Şehre Vardım ismini koymuş olmasındaki manidarlık bende sürekli bir merak unsuruydu. Kitaba adını veren şiiri onun vefatından sonra yeniden okuyunca sanki merakımı kısmen gidermiş oldum.

Bir Şehre Vardım isimli şiir, yalnızca şairimizin değil bu topraklarda yaşayan asıl hak sahibi biz Müslümanların bütün trajedisine dokunmaktaydı, onu gördüm. Batman vardı burada, onun yoksul ve yalnız çocukluğu vardı. İslâm vardı, İslâm düşmanlığı da vardı. Taşradan merkeze seyahatin bütün meşakkati burada yatmaktaydı. Hülasa anlatılan tamamıyla bizim hikâyemizdi.

Şiirleri ve öteki eserleri hakkında yazmayı öteleyerek bu yazıyı bahsi geçen şiirin ikinci kıtasını alıntılayarak bitirmek istiyorum. Rabbim, sevgili kardeşime merhametiyle muamele eylesin, duam budur.

"Bir şehre vardım ulu değil

Kavga ve korku arasında

Bir tuhaf yoğrulmadayım

Bazen taş bir manken olurum vitrinlerde

Seyreder âlem üstümdekileri

Deli bir göz olurum bazen

Seyrederim gözyaşlarını mankenlerin

Bazen bir ölü yıkayıcı olur

Kirli ölüler yıkarım gasilhanelerde

Bulaşır günahları üstüme başıma

Sahipleri var bağıra çağıra ağlaşırlar

Ben ağlarım sahipsiz

Kimseler bilmez."

Mahviyetkâr Dost

Muhsin Mete

Kadim dostum A. Vahap Akbaş hakkındaki yazıma "Mahviyetkâr Dost" başlığını uygun görmem, onun edebiyatçı kimliğini kayda değer bulmadığım anlamına gelmez. Hakkında yazanlar edebiyatçı yönünü enine boyuna irdelemişlerdir. Edebiyatçı olmadığımdan 'hariçten gazel okuma' sadedinde, bu yönüyle ilgili bir değerlendirme de yapmaya çalışırım. Ama önce mahviyetkârlığı üzerinde duralım.

Her insanı diğerlerinden ayırt eden bir vasfı, karakteri vardır. Görmesini bilenler bunu bazen ilk karşılaşmada bile fark ederler. Hele kişi şahsiyet sahibi ise görme daha kolay ve belirgin olursa da, A. Vahap Akbaş gibi mahviyetkâr insanlar kendilerini hemen ele vermezler. Mahviyetkâr olma, malûm alçak gönüllülük, kibirli olmama demek. Kendini öne çıkarmayan, hatta bir tür 'melamî meşrep'likle gizleyen, ben de varım demeyen, bunu olabildiğince eserleriyle ortaya koyan kişileri teşhis etmek, onlara gereken değeri vermek her zaman mümkün olmayabilir. Tevazu sahibi kişileri tanımak için bazı birlikteliklerin olması da gerekebilir. Bu birlikteliklerin en belirleyici olanı, Allah'ül Âlem, seyahatlerdir. A. Vahap Akbaş, Türkiye Yazarlar Birliği'nin pek çok faaliyetine katıldı, bu vesileyle birlikteliğimiz oldu. Takdir edilen kişiliği sebebiyle Ankara dışında yapılacak hemen her faaliyete davet edilir, "davete icabet etmek asıldır" kavline bağlı olarak, Çorlu gibi uzak sayılabilecek bir şehirden çıkar gelirdi. Gelirdi ve bizi mesrur ederdi, bir yakınımızı görmüş gibi olurduk. Otuz yıllık dostluğun arka planında birlikte gerçekleştirdiğimiz bu seyahatlerin yeri ve önemi fazladır. Vefatından sonraki seyahatlerimizde gözümüz onu aramaktadır. Firdevs-i a'lada mülaki oluruz inşallah.

A.Vahap Akbaş, dış görünüşü itibariyle de kendini ele vermezdi. Hele giyimi kuşamına bakarak onu tanımanız mümkün değildi. Sade, halktan biri olarak göze çarpar, tabir caizse 'entelektüel kisve' taşımazdı. Oysa, birlikte seyahatlerimizin sağladığı sıcak ilişki ile onun son derece rafine, şehirli bir kimliğe sahip olduğunu fark etmişimdir. Rahatsız edici, yadırganacak herhangi bir davranışına şahit olmadım. Bir türlü öğrenemediğimiz 'toplu hareket etme' konusunda da hiçbir aksatan tutumu olmamıştır. Bencil olmamıştı; "bu dünyaya davi için değil, sevi için" gelmişti. İslâm ahlâkı ile mücehhez olması istikamet üzre olmasını kolaylaştırıyordu. Her hâliyle size güven veriyor, davranışından kendinize bir pay çı-

karıyordunuz. Aslolan kâl değil hâl'dir düsturunu bihakkın temsil ediyordu. Bunu yaparken gösterişten, görünür olmaktan uzak duruyor, hatta sesini bile yükseltmiyordu. Alçak sesle ve muradını iyi ifade eden, gerektiğinde espri de yapan bir iletişim kurma becerisine sahipti. Yüzündeki melâl bu hâli daha anlamlı kılıyordu. "İnşirah" şiirinde; "Hey kalbim / hüzünbaz kalbim" mısraı tam da bu hâlini vasfediyor diyebiliriz. Şiirine atıfta bulunmuşken edebî yönüne dair değinilerde de bulunayım.

A.Vahap Akbaş, eğitimli bir edebiyatçıydı. İstanbul Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünden mezundu. 'Ulu hoca'lardan ders almıştı. Talebelik yıllarından başlayarak kalem denemelerini dergilerde yayımlattı. Bir kültür, sanat başkenti olan İstanbul'da yaşamanın sunduğu imkânları iyi kullandı. Edebiyatı âdeta yaşama biçimi hâline getiren muhitlerle, kişilerle hemhâl oldu. Mustafa Miyasoğlu bunlardandı. Dergiler, yıllıklar çıkarma, gazetelerde kültür-sanat sayfaları hazırlama gibi uğraşlarla âdeta edebiyatın nabzını tutanlardan oldu.

Sonra kader ağlarını ördü, Hasankeyf'de başlayan hayat yolculuğu Çorlu'da sürdü ve nihayete erdi. Burada bir taraftan öğretmenlik yaparken, diğer taraftan verimli bir yazarlık serüveninin içinde oldu. Şiir, hikâye, roman, deneme, inceleme, çocuk edebiyatı, klasikleri sadeleştirerek yayına hazırlama gibi eserleri ile başarılı, verimli bir çalışmayı sürdüregeldi. Ayrıca, aldığı eğitimin zekâtı mahiyetinde bir de Dil Bilgisi kitabı hazırladı. Her karşılaşmamızda eskimiş, büyükçe çantasından bir kitap çıkararak imzalar, dostlarını armağansız bırakmazdı. 2013 yılındaki son birlikteliğimizde 1980-2012 yılları şiirlerini topladığı İnşirah kitabını sundu. Yalnız kitap yayınlamamış, Çorlu'ya bir can suyu olarak Nisan Bulutu isminde bir de dergi çıkarmıştı.

Kemmiyet planında yazı hayatı boşa geçmediği gibi keyfiyet olarak da belli bir kaliteye sahip oldu ve ödüller aldı. İlk şiir kitabı Efgân ile 1982 yılında, yani yazı hayatının başlangıcında Yazarlar Birliği şiir ödülünü aldı ve bu ödül TYB ile ömür boyu süren bir aidiyete temel teşkil etti. En verimli dönemi olan 1980'li yıllarda roman ve çocuk edebiyatı ödülleri de aldı. Başarı çıtasını yakalayabilmiş edebiyatçı olarak kabul görmüş, meselâ Ahmet Kabaklı'nın Türk Edebiyatı antolojisine alınmıştır. Yaşarken Seviye dergisi "Söze Gülün Rengini Katan Şair" başlığıyla kendisiyle ilgili bir özel sayı çıkarmıştı. Vefatının hemen akabinde bu defa Ay Vakti dergisi A.Vahap Akbaş Dosyası hazırlayarak bir dosta gösterilebilecek vefanın güzel bir örneğini verdi.

Hasılı, sessiz yaşasa da kadr ü kıymeti bilinenlerden oldu. Hastalığını öğrendikten sonra birkaç defa telefon ederek hâlini hatırını sordum. Bilinen duruşunu muhafaza ediyor, tevekkülü elden bırakmıyordu. O'ndan geldik O'na gitmekten şikâyet

etmeyiz halet-i ruhiyesini yaşamaktaydı. Türkiye Yazarlar Birliği'nin kuruluşunun 35.yıldönümü münasebetiyle 2013 yılında gerçekleştirdiğimiz güneydoğu ve doğu illerini kapsayan Kültür Kervanı seyahatimizin memleketine yakın bir noktasında, "buraya kadar gelmişken anamı ziyaret edeyim" diyerek bir akşam vaktinde otobüsten inip karanlığa karışarak gözden kaybolan A. Vahap Akbaş imajı bu satırları yazarken gözümün önüne geldi. Bu kaybolma uzun sürmemiş bir iki gün sonra seyahatimizin Diyarbakır ayağında aramıza avdet etmişti.

Aziz dostumuz artık ana ocağından aramıza dönmeyecekse de, ruhaniyeti hep bizimle olacak.

Gidenlerin Ardından; A. Vahap Akbaş

Nuray Alper

Kötülüğün gittikçe hız kazanarak öze nüfuz ettiği dünyadan, ömrünü ilme, sanata, tarihe, kültüre, güzel lisana vakfeden iyi insanlar da geçtiler… Belki de yaşarlarken pek çoğuna farkındalık durumuyla nazar edildiği hâlde, "kanıksamış olma" hâlinin yüklediği bigânelikle, öylesine duruldu isimleri üzerinde. Onları layıkıyla duyamadan ağırladık gönül dünyamızda; bedenî ölümleri gerçekleştikten sonra ölümsüzleştirdik. Uzağında olanımız da, yakınında bulunanımız da hep gidişlerinin ardından yazma, anlatma, zikretme ihtiyacı içerisine girdi;

Ben de geçtim ömür yürüyüşünden

…

Yürürken geçti ömrümden…

Çoğunlukla kabul edilmiş lakin dile dökülmemiş takdir geç teslim edilir sahibine bu topraklarda; Hakka yürüdükten sonra eserleştirilen insanlar, bunun en güzel numunesidir.

Geçtiğimiz hafta, kelâmın latif yolcularından mütevazı bir duruşu, bir sanat elçisini, A. Vahap Akbaş'ı ebedî mekânına uğurladık. Hayatının kıyısında ya da yüreğinin tam ortasında bulunma imkânına nail olan pek çok değerli kalemin yazı ve paylaşımları ile de onu yeniden yorumlama imkânı bulabildik.

Bu, on iki senedir içinde bulunduğum sanat yaşamı için bir talih olarak değerlendirilmeli mi bilmiyorum ama ben kendisini sadece bir kez görme, sahnesine bir kez tanıklık etme güzelliğine nail olabildim. KAYŞAD'ın düzenlemiş olduğu bir vefa gecesi vesilesiyle kısacık sohbetinin ellerinden tuttum.

Şu dem, yüreğimin üzerinde titreyen bir çiy tanesi gibi duran, program öncesi akşam yemeği… Üstada, senelerdir jürisi bulunduğu bir şiir yarışmasıyla ilgili düşüncelerini soruyorum. Hafifçe tebessüm ediyor ve ekliyor; "olumsuz bir düşüncem mi olmalı yoksa?"

Bu sıcacık mukabelesi bile kafamdaki kötümser bulutları bir anda dağıtmaya ye-

tiyor. Şaşkınlıkla "hayır aslında…" diyor ve sessizce mırıldanıyorum; "yani bilmem ki…"

Neden şaşırdığımı gerçekten bilmiyorum. Yalnızca on dakikayı kapsayan bir zaman aralığında farklılık gösteren şiir estetiğinden, başkalaşan algılardan, sıra dışı yorumlardan bahsediyor. Bazı türlerin kimi gönüllerde, bazı şiirlerin kimi gözlerde nasıl renk ve yer değiştirdiğini anlatıyor. Sessizce dinliyorum.

Hayatı, insanı ve ona dair her şeyi çok önemsediği her hâlinden belli olan ve tertemiz görüşlerini lisanına yansıtan bu insanı şiirini sunmak için çıktığı sahnede de huzurla takip ediyorum. Üzerinde bir elbise gibi duran o tevazu, lisanından akmaya devam ediyor ve "Serdar Tuncer'in olduğu yerde şiir yorumlamak nasıl olur ki…" deyiveriyor. Eserini, alçakgönüllülüğünü yansıttıktan sonra seslendiriyor. Heybet ve muhabbeti samimiyetine saklanmış o kıymetli insanı ilk ve son kez o sahnede dinliyor, bu yazıya dek o akşamda bırakıyorum…

Kısacık hasbihâli için kendisine tekrar teşekkür fırsatı bulamıyorum. Ayrılırken özel olarak vedalaştığımı da hatırlamıyorum. Yaşayan her şaire karşılaştığımızda sorduğum o lirik soruyu bir gün kendilerine de yönelteceğimden o kadar eminim ki…

Hayat kısa, tuhaf ve vefası noksan bir yürüyüş. Rahman, öylesine derin mesajlar yerleştirmiş ki onun dikenli yollarına… Ya okuyamıyor yahut okumak için geç kalıyoruz. Yine de biliyoruz; Sorulmamış soruların kalbimizdeki ağırlığıyla Dağı Özleyen Adam'ı özleyeceğimizi…

sakın sorma bana neden sevdiğimi

kaya diplerindeki yaşlı badem ağaçlarını

ince uzun yoksul keçi yollarını

karanlığı

geceyi çarşaf gibi sallayan kurt ulumalarını

ve dikenleri bile çıyan ve akrepleri bile

korkuyu ve yalnızlığı bile

neden sevdiğimi sorma anla

açmışım gözlerimi dağ / yürümüşüm dağ

(A. Vahap. Akbaş)

Dağı Özlemek: “ İnşirah” Şairi A. Vahap Akbaş

Nurettin Durman

Dergilerin önemini dergileri takip edenler iyi bilirler. Benim için daha da önemlidir dergiler. Şiirimi geliştirirken, okuma eylemini geliştirirken ne kadar yarar sağladıklarını bu yaşımda daha iyi görüyorum. Şiirler, denemeler, öyküler ve değini – eleştiri yazıları o ilk gençlik hevesleri eşliğinde yazmanın yetkinliği, gerekliliği ve doğaldır ki kalıcılığı ölçüsünü gösteriyor genç heveskâra. Bir de yazmak eylemi içindesiniz, yanınızda yörenizde, uzakta, yakında kimler var haberiniz oluyor ve izlemeye alıyorsunuz etrafı. Bunu bir yerde kendiniz için yapıyorsunuz ama zaman geçtikçe genişleyen bir yazı dünyasının içinde olduğunuzu da görüyorsunuz bu vesileyle.

Diyesim şu ki insan kendisine ayrılmış ömrü hayatında belirlenmiş mekânlar, imkânlar, tanışıklıklar ile karşılaşıyor ve bunu bir yaşama yolu olarak kabul ediyor. Karşılaşmaları hep ilginç bulmuşumdur. Nereden nereye deriz ya bazen bir vesileyle birbirimize. O söylemin içindeki nazirenin hayatımızdaki gizli tutulmuşluk halini nice zaman sonra birebir yaşadığımızda ortaya çıkarıyor ve bize bir yaşanmışlık hediye ediliyor. Ailemizden başlayarak genişleyen bir yaşama macerası içerisinde bize düşen, düşecek olan kısımlar, parçalar veya devamlar. Her neyse buna biz hayatımızdaki imkânlar veya tesadüfler de diyebiliyoruz. Aslında hayatımızın içinde gelişmiş olan hallerdir bütün olmuş olanlar…

Hayatınızın gidişatı içerisinde meraklarınızı, eğilimlerinizi, beceri ve yeteneklerinizin farkına varınca iş biraz daha değişiyor, hevesler su yüzüne çıkmaya başlıyor böylece. Hayatın o zor şartları içinde şiire odaklanmış dergiler ile hemhâl olunca o dünyanın gerekli olan malzemesini de edinmek icap ediyor haliyle. Kitaplar, dergiler. Şiiri dergilerden takip ederken o dergilerde yazanlar ile de zaman içinde bir vesileyle karşılaşıyor ve tanışmış oluyorsunuz. Zaten ismen tanıdığınız biridir karşılaştığınız.

Vahap Akbaş, Mavera dergisinden tanıdığım bir isim…

Diriliş, Edebiyat, Mavera, Aylık dergi, Yönelişler. 1960 ile 1990 yılları arasında takip ettiğimiz, kimisinde yazdığımız dergiler. Öncesinden Necip Fazıl’ın Büyük Doğu

dergisi var. Bu dergilerde yazanların bir kısmı zaman içinde yazdıklarıyla kendilerine bir yer edindiler, camia içinde ve dahi dışında gündeme geldiler. Şair bir dergide yayınlanan şiirlerinden dolayı daha çok dikkatini çekiyor diğer şairlerin. Bana da öyle oldu. Mavera dergisinin kurucu kadrosunun yanında diğer yazanlar içinden de ismi ile öne çıkanlar oldu haliyle. Vahap Akbaş da o şairlerden biri oldu benim için. Mustafa Özçelik, Mustafa Çelik, Alâeddin Soykan, Mustafa Ruhi Şirin ile daha başka değerli isimler.

Yıllar geçti, zaman ilerledi, Mavera dergisi işlevini tamamlayıp kapandı ve yeni dergiler çıkmaya başladı. Yedi İklim, Kardelen, Kayıtlar, Dergâh, Düşçınarı, Hece, Ay vakti, Bir Nokta. Bir hayli genişlemiş oldu edebiyat dünyasının coğrafyası. Biz arkadaşlarla Kardelen dergisini çıkarmaya başladık. Kardelen Dergisi 1990 yılında Şubat ayında "Merhaba Yeryüzü" diyerek çıktı. Dergi ile birlikte genişleyen, çoğalan bir tanış yazarlar halesi de oluşmaya başladı. Dostluklar böylece daha da pekişmiş oldu. Yüz yüze olmasa da yazılan-yayınlananlardan bir yakınlık oluştu Kardelen dergisi dolayısıyla.

Konya şairler buluşması…

1995 yılında Konya Büyükşehir Belediyesi Başkan Halil Ürün Beyin direktifleriyle Konya Milli Fuarı çerçevesi içinde Altınbaşak Kültür-Sanat etkinlikleri dolayısıyla bir şairler buluşması tertip edildi. O yıl Konya'da bulunan Esra Sanat Yayınları da bir dizi şiir kitabı yayınladı. Bu dizide benim de "Uzun Beyaz Bir Çığlık" adlı şiir kitabım çıktı. Bu şairler buluşması vesilesiyle aldığım davete icabet etmek için Sultanahmet'teki Yazarlar Birliğine vardığımda odada görevli genç ile sohbet eden kişiyle selamlaşınca "ben Vahap Akbaş" demesin mi… İlk yüz yüze tanışmamız böyle oldu. İstanbul'dan Konya'ya gidecek şairleri Yazarlar Birliği organize ediyor toplu halde otobüsle gidiliyordu o ilk yıllarda.

Vahap Akbaş, Nurullah Genç ile üçümüz o gece ilk defa yakinen tanışmış ve sohbeti koyulaştırarak Konya yoluna düşmüş olduk. Böylece Konya Şairler Buluşması vesilesiyle birbirimizi daha yakından tanıma fırsatı doğdu biz şairler için.

Vahap Akbaş, Mustafa Özçelik, Akif İnan, Alaeddin Özdenören, M. Atilla Maraş, Bahaeddin Karakoç, Metin Önal Mengüşoğlu, Nurullah Genç ve tabii ki Murat Kapkıner ile bu Konya şairler buluşması vesilesiyle yakinen tanışmış olduk. Konya'nın genç şairlerinin de önemli bir yeri var bu şiirli buluşmalarda. Son yıllarda Feyzi Halıcı ile sohbet etmek de ayrı bir keyif oldu benim için. Meğer Bingöl'den Konya'ya fi tarihinde gelmişler fi tarihindeki meseleden dolayı. Mecburen yani… Konya'ya her gidişimizde sabahleyin ilk uğrak yerimiz Mustafa Çalışkan'ın kitapevi oluyordu. Bunca zaman geçti hâlâ süren ve de pekişen dostluklar kuruldu o Konya buluşmalarımızda. Esra Sanat Yayınları da üç yıl içinde otuz tane şiir kitabı

yayımlamış oldu. Mustafa Çalışkan ile Akif Bey güzel bir koordine içinde idiler.

Vahap Akbaş iyi bir yol arkadaşıdır, sohbeti bol, bilgisi geniş, latife yapmasını bilen ve güzel anlatan biridir aramızda. Konya seyahatlerimizin çoğunda birlikte dönerdik İstanbul'a. Şiirden ve diğer edebi türler üzerine yol boyu konuşulur, sohbet edilir, bazı kritikler yapılır ve sonunda bir Allahaısmarladık ile noktalanır yolculuğumuz. Bir yolculuğumuzda sanki çok biliyor muşum gibi roman üzerine detaylı ahkâm kestiğimi anımsıyorum. Galiba o aralar Amin Maalouf'un "Semerkant" romanı ile meşgul idim. Öyle bir hızla sürdürdüğüm konuşmalarımı asude bir edebiyat havası içinde dinlemişti. Onun 1985 yılında yayınlanmış "Alevler ve Güller" adlı bir romanı var buradan yola çıkarak laflar etmiştim. Oysa ben birkaç defa teşebbüs ettiğim halde roman yazmayı başaramamış biriyim.

"Dağı Özleyen Adamın Şiiri"

Vahap Akbaş üretken bir şair yazardır. Yazdıkları kabul görmüş, sempatik, sevilen bir şairdir. Kendine has bir şiir okuyuşu vardır. Abartısız, kendiliğinden, öyle varit olunduğu gibi bir ses tonu ile söyler şiirini. Tabii isminin başında A olduğu için şiir okumalarına ilk önce o başlamış olur. Bir de son yıllarda dikkatimizi çeken bir şey, şiir okumalarında çoğunlukla aynı şiiri okuması oldu. Şiirin adı: "Dağı Özleyen Adamın Şiiri". Bu şiirde kendini bir başka havada serinletiyor gibime geliyor. "açmışım gözlerimi dağ / yürümüşüm dağ". Dağla içli dışlı bir çocukluk. Şairin 1954 Batman doğumlu oluşu ve yıllar sonra 1977 yılından başlayarak Çorlu'da öğretmenlik yapması ve bu ile yerleşmesi bu çocukluğundan kalma eski dağ havasını içinde sakladığını açığa vuruyor diye düşünüyorum. Gerçi sohbetlerimizde zaman zaman Batmana sılayı rahim yaptığını, oraları bir iyice koklayıp, havasını ciğerlerine doldurup döndüğünü dinlemiş olduğumuzu bildiğimiz halde burada gene içine işleyen bir doğulu hasretin yaşadığını var saydığımı belirtmek isterim.

Şiir, hikâye, roman, deneme, çocuk kitapları yazmış, antoloji hazırlamış, Nabizade Nazım, Samipaşazade Sezai, Mehmed Âkif Ersoy'dan sadeleştirmeler yapmış, "Dil Bilgisi" adında kaynak kitabı olan bir şairden söz ediyoruz.

Mihman Gibiyiz

Bir çağda, gem almaz ulu çavlan gibiyiz;

Bir çağda, kibir şehrine sultan gibiyiz;

Derken erişir vakt, çözülür yanılgımız…

Gerçek şu ki, hanemizde mihman gibiyiz. (İnşirah: s.130)

Şiirini hayatına dâhil eden şair A. Vahap Akbaş şiirlerini "İnşirah" adı altında bir araya getirmiş olması da şiirine toplu bakışımızı kolaylaştırmış oluyor. Şiirin baştan başlayarak günümüze kadar ki macerasını da izlemiş oluyoruz böylece. Geçmişin içinden biriktirdiğini günümüze taşımış bir şair olması da ileriye doğru araştırmalarımızda şiirini irdelediğimizde sağlam bir düşünce yolu üzerinde olduğumuzu göstermiş oluyor bize bu toplu şiir kitabıyla.

Mihman: Konuk, misafir… Anlayana bu dünyanın içinde, kendi evimizde dahi olsak, başımıza kocaman plazalarda konulmuş olsa, yalılarda, köşklerde dahi yaşamış olsak bu geçici bir durumdur. Yani biz bu yeryüzünde kalıcı değiliz. Bir zaman buralarda oyun oynaş ile vakit geçirip esas vatana, ebedî olana doğru yola çıkacağız. Bu böyledir. Şair bu minval üzere olan bir inanışa sahip bir dünya misafirdir. Şiirini söylerken doğru bir istikamet üzerinde olduğunu akıldan ve gönülden çıkarmamaktadır. Şair "Mihman" şiirinde çok güzel imliyor bunu. "Gerçek şu ki, hanemizde mihman gibiyiz". Açıklayıcı imge ise gene bir şiirinde "İnce şiir oltamızı / Saldık mana denizine"(İnşirah: İnce Şiir Oltası, s. 105) deyişiyle daha da ortaya döküyor.

Dağlar, dağlar…

"Dağı Özleyen Adamın Şiiri"ne geniş bir alandan veya dağın uzağından bakıp seyre daldığımızda aklımızdan nelerin filiz verdiğini bizi nerelere kadar çıkardığını belki bir nebze de olsa kavramaya başlayacağız. Bu doğrudan doğruya bana göre içerde kalmış, kök salmış bir ince ağrının dışa vurumu dur. Aleniyete taşmasıdır da üstelik.

Esas mesele acaba dağı özlemek ile ne kadar ilişkilidir diye de meraklara düşmüyor değiliz bu şiiri baz aldığımızda şairin hayatı. Ya da acaba bütün şiirler bu dağ özlemi etrafında dolanarak mı varid olmuşlardır. Doğrusu bu düşüncemizi açıklığa çıkaracak imkânları şair hayatının dağsız yaşamış olduğu zamana yaymış mıdır diye de irdelemeye değer veriler bırakmıştır kanaatini taşıyorum. "Ve dostum / Zincire vurmuşlar / Topyekûn güzelliklerimizi" (Muştu, s. 33). diyebilmesini ilklerden sayarak da bakabiliriz işin nerelerden kaynaklandığına. Öyle ki meselenin eski bir mesele olduğunu anlayabilelim: "Ama dostum / Güneş gönüllere doğmanın / özlemiyle kıvranacak"(Muştu, s. 34).

Öyle anlaşılıyor ki bu dağ meseli çok önemlidir şairin hayatında. Çünkü dağ derken Batman'ın dağlarıyla birlikte bir ailenin dağıdır. Annesini; "annem dağ gibi bir köylü kadını / sessiz mahzun ama başı dik kararlı" diye imlerken, babasını da; "babam geride kalmış çok az güllerden / fakir ve o kadar âşık / fakir ve o kadar mağrur ve o kadar mümin / babam da bir dağ / başı yüksek / başı karlı dumanlı tipili boranlı" tanımlamasıyla dağ ile yakınlığını vurgulamış oluyor. Yani o kadar

önemli ki orada doğması, oranın suyunu içmesi, dağların havasını soluması, kuzusunu otlatması, hayatının o bakir zamanlarının iz düşümleri olarak vardır ince fikirlerinin derinliklerinde. Yani şairin o büyük sermayesi olan çocukluğunun yaşı ilerlemiş zamanında paslanmayan altın misali değerini koruduğunu ve bir sanat eseri şeklinde şiirine doğması sonucu oluyor "Dağı Özleyen Adamın Şiiri". Batman İlinin, kuzey ve kuzeydoğusu yüksek, sarp ve dağlık olup güneyi ise dağlık ve engebelidir bilgisini de düşünecek olursak şiirin ağırlık noktasını daha iyi belirlemiş oluruz...

18 Ekim 2014, Cumartesi, 11: 45 – Beylerbeyi

Dağı Özleyen Adamın Şiiri

açmışım gözlerimi dağ / yürümüşüm dağ
sakın sorma bana neden sevdiğimi
gökte oynaşan yıldızları ve her biçimini ayın
pelit ağacını yağmuru karı
gök gürültüsünü ve kuzu melemelerini
ve fırtınayı bile
yalnızlığı ve korkuyu bile
neden sevdiğimi sorma anla
açmışım gözlerimi dağ / yürümüşüm dağ

annem dağ gibi bir köylü kadını
sessiz mahzun ama başı dik kararlı
yüreğinde kırların bütün çiçekleri
ve bütün kuşları gökyüzünün
bir yanı çalı çırpı bir yanı süt bakracı
başında ak tülbendi ve dağların dumanı
ardında bir ben bir kardeşim kuzu
ve çocuk kalbimde

yüzünden derlediğim deste deste gülüş
annem dağ gibi bir köylü kadını

babam geride kalmış çok az güllerden
fakir ve o kadar âşık
fakir ve o kadar mağrur ve o kadar mümin
babam da bir dağ / başı yüksek
başı karlı dumanlı tipili boranlı
sallar geçirmiş deli sulardan
büyük yangınlar söndürmüş
eşkıya atlatmış
hayatın deli akışında yaralar almış
umur görmüş ağlamış bozgun görmüş ağlamış
allah demiş ağlamış
muhammed demiş ağlamış
babam geride kalmış çok az güllerden

açmışım gözlerimi dağ / yürümüşüm dağ
keklik ötüşlerinde ve kekik kokularında
yuğmuşum kalbimi aklımı
sahici ceylanlar dahi okşamışım bakışlarımla
onlara eş kızların uykularına mihman olmuşum
sakın sorma bana neden sevdiğimi
kaya diplerindeki yaşlı badem ağaçlarını
ince uzun yoksul keçi yollarını
karanlığı
geceyi çarşaf gibi sallayan kurt ulumalarını

ve dikenleri bile çıyan ve akrepleri bile

korkuyu ve yalnızlığı bile

neden sevdiğimi sorma anla

açmışım gözlerimi dağ / yürümüşüm dağ

A.Vahap Akbaş

"İnşirah Toplu Şiirler (1980 – 2012) Dağı Özleyen Adamın Şiiri, sf. 200 -201, Konak Yayınları, Aralık 2012- İstanbul"

[Ay Vakti Dergisi Sayı: 153 Kasım- Aralık 2014]

A.Vahap Akbaş ve Şiirin Kalbine Ulaşmak

Prof. Dr. Nurullah Genç

Fıkra anlatırken değişmeyen, yüzü gözü dağılmayan, anlattığının güldürüp güldürmeyeceği, anlaşılıp anlaşılamayacağı endişesiyle heyecanlanmayan, gülmemek için kendisini sıkmayan ve hatta kahkahalarla gülmeyen kaç kişi görebilirsiniz etrafınızda bilmiyorum. Yaşayan son meddahlardan birisinin, Erzurum' lu Behçet Mahir'in yakınında bulunmuş, soğuk kış gecelerinde, Erzurum kıraathanelerinde kendisine çıraklık etmeye çalışmış birisi olarak ifade ediyorum. Daktilodan yazıp çıkardığı destanları satarak geçinmeye çalışan bu hakikaten mahir adama yardım etmek için kahvehane kahvehane dolaşarak pazarlama yaptığım ve Onu, destanları bir masanın üzerine çıkıp anlatırken çokça gözlemlediğim için, rahatlıkla söyleyebilirim: Gözleri anlattığı hikâye ve fıkralarla ışıldarken, buğulu çayının kıvrımlarında kaybolacak kadar fena fil hikâye haline gelen Behçet Mahir, yukarıda sözünü ettiğim insanlardan birisiydi.

Anlatırdı, güldürür ve düşündürürdü; ama kendisinde hep ilginç bir yüz dili, farklı bir vakar ve sevimlilik olurdu. O yıllarda fıkra anlatmak istediğim zamanlar Behçet Mahir gibi davranmaya çalışır, tiyatro ile ilgilendiğim üniversite öğrencilik dönemlerinde oynadığım oyunlarda bile onun bu halini ve rahatlığını an be an hatırlar ve taklit etmeye uğraşırdım. Bu gün dahi ifade etmeye çalıştığım tarzda anlatı gerçekleştirmeyi becerenleri yürekten alkışlama alışkanlığımın arkasında, meddahlık geleneğimizin son ustası Behçet Mahir vardır.

Bu manada unutamadığım insanlardan bir diğeri de, yakın zamanda kaybettiğimiz şair ve muharrir dostum A. Vahap Akbaş'tır. Anadolu'muzun kalbinden çıkıp gelmiş ve ona ait yiğit duruşunu hiçbir zaman kaybetmemiş bu güzel insanın, her ne zaman bir arada bulunmuş isek, yapmasını istediğim ve hatta özlediğim yanlarından birisi de fıkra anlatışıydı. Saçları ön taraftan döküldüğü için alnı iyice genişlemiş ve kalın çizgiler halinde belirginleşen hüzün yüzünün büyük kısmana mührünü vurmuştu. Fıkra anlattığında, gözlük camlarının altından ışıltıyla parlayan sevgi bahçesi gözlerinden öylesine güzel tebessümler yayılırdı ki, bu nev-i şahsına münhasır adamı elinizde olmadan, bir yürek titreyişi halinde kusursuz sevmeye başlardınız. Doğallığından hiçbir şey kaybetmeyip şöylemsi eğilimlere zerre kadar itibarı olmayan, yerel çizgiler taşırken bile tok ve etkileyici özelliğini

muhafaza eden sesinin dalgaları arasından, insana büyük haz veren gülücükleri alır yüzünüze kondururdunuz. Bazen kasıla kasıla, bazen de katıla katıla güldürürdü sizi. Hafızasına hayranlık duyar ve oldukça karmaşık, içinden çıkılmaz gibi görünen ifade ve cümleleri bile sonunda birbirlerine nasıl sağlam ve anlamlı bir biçimde bağladığını kavrayınca, hayretler içerisinde kalırdınız ve artardı hayranlığınız.

Onunla ilk defa 1993 yılında karşılaşmıştım. Öncesinde gıyaben, 1982 TYB Şiir Ödülünü almış kitabı Efgân ve 1984 Sedat Yenigün Roman Yarışması İkincilik Ödülünü kazandığı Alevler ve Güller'le tanıyordum. Bir araya geldiğimiz daha ilk anlardan itibaren, nasıl bir insan kumaşına sahip olduğunu, dostluğuna ermenin vereceği mutluluğu hissetmiştim. O yılın güzünde, TYB 2. Uluslararası Şiir Şöleni Kazakistan'ın başkenti Almatı'da yapılıyordu. 1993 yılının benim açımdan en güzel anları, orada yaklaşık 12 gün kalarak ve aynı odayı paylaşarak A. Vahap Akbaş'la geçirdiğim zamanlarda saklı kalacaktı. Bütün o şölen şaşaası içinde O, hemen yanı başımda oturur, yürür ya da durur, yemek yer ya da bir programı izler ve zaman zaman anlattığı fıkralarla ruhumu memleket rüzgârına katarak kendi ruhuyla birleştirirdi. Zaman zaman da ciddi meseleleri ona özgü yorum ve analizlerle anlatıp düşündürerek, ruhumun gönderine kendi renklerinin bayrağını çekerdi. Uçağa bindiğim ilk andan itibaren kendime yaş itibariyle de en yakın onu bulmuş olmalıyım ki, yakın temasımı hiç eksik etmedim. Erzurum'dan gelmişliğin yorgunluğu ile birlikte, sanki onun merhametli yüreğine kendimi bırakmış ve gezinin benim açımdan çok iyi geçeceğini daha o ilk günde fark etmiştim. Havaalanına adım atar atmaz, inanılmaz derece kötü, burun kemiğini sızlatan bir kokunun beni rahatsız etmeye başladığını hissedince yüzüne baktım. O sevimli ermişliği ile bana dönerek burnunu işaret etti ve mahvetti beni de dedi. Yazıcılar Oteline gidene kadar gerçekten de çok rahatsız olduk. Ve orada bize mihmandarlık yapan Kazak yazara bunu sorduk. Yazar gizemli bir şekilde güldü ve şöyle dedi: O rahatsız olduğunuz koku, merkezi planlamanın ve dolayısıyla komünizmin kokusudur. Şarabın ve etin birbirine karışmış kokusudur. Bir süre sonra alışırsınız. Gülüştük. Ama ikimiz de, söylenen sözün nasıl bir arka planının olduğunun farkında idik.

Gerçekten de bir süre sonra alıştık. Vahap Ağabey o garip edasıyla "meğer o kadar da kötü değilmiş, bak nasıl alıştık" dedi. Sonraki günlerde daha da arttı samimiyetimiz. Her akşam oteldeki odamıza gider gitmez, hele anlat bir iki fıkra derdim. O da kılıfı açılmamış güzel fıkralardan anlatırdı ve gülümserdik. Bazen kahkahalarla gülerdim. Hoşuna giderdi. Lakin her anlatışında onun halinde, Behçet Mahir'in tahsil görmüş ve daha bilge çok üst bir kimliğini müşahede ederdim. Ertesi gün bu fıkraları kafiledeki heyecanla diğer dostlara anlatırdım. 12 günün sonunda A. Vahap Akbaş benim dünyamda sadece bir şair ve muharrir olarak değil, çok iyi bir insan, kendine özgü ve sağlam bir fıkra anlatıcısı ve has bir dost olarak da tahtını

muhkem hale getirmişti. Ve artık iyi biliyordum ki, onunla ne zaman bir araya gelsek, o içime işleyen tavrıyla bir fıkra anlatmasını mutlaka isteyecektim…

Kazakistan programından iki yıl kadar sonra, Konya'da bir başka şiir programında, O ve ben, diğer şair dostlarımızla bir araya geldik. Metin Önal Mengüşoğlu, Nurettin Durman, Mustafa Özçelik ve ikimiz. Onlara Akşehir'e gitmeyi teklif ettim. Orada şairleri çok seven, yatalak ama bir o kadar da hareketli bir ruha sahip Hasan isminde zarif mi zarif bir çocuk vardı. Yaklaşık 15 yaşlarında idi. Bir akrabası Erzurum'da komşumuzdu ve onun vasıtası ile bana ulaşmıştı. Zaman zaman radyolardaki şiir programlarına telefonla katılıyor ve bizlerden şiirler okuyordu. Bana telefonda bir gün, yolunuz geçerse buralardan, evimize gelir misiniz, demişti. Ben de inşallah diye cevap vermiştim. Bu nedenle şair dostlarıma hadiseyi anlatarak bu güzel kardeşimizi ziyaret etmenin çok güzel bir sürpriz olacağını ve kalan ömrü içerisinde bunu hiç unutmayacağını söyledim. Memnuniyetle kabul ettiler ve Akşehir'e gittik.

Hasan bayram eder gibi sevinmişti. Ne yapacağını bilemiyor, yatağında bir o yana bir bu yana dönüyor, bizlere gülümsüyor, fotoğraflar çektiriyordu. Gözlerindeki ırmağın nasıl aktığını görememek imkânsızdı. İçindeki ankanın dar bir alana sıkıştığı için uçamadığını ama bizi görünce kendi ufacık göğünde nasıl mutluluk çırpınışlarıyla kanat çırpmaya çalıştığını anlayamamak ya da. Hasan hayatının en güzel anını yaşıyordu ve bunu da evdekilere ikramlar konusunda verdiği komutlarla açıkça belli ediyordu. İşte o karşılaşmada her şair dostumun çok güzel konuşmaları oldu. A. Vahap Akbaş ise, anlattığı harika bir iki fıkra ile Hasan'ı o kadar çok güldürdü ki, keyfine diyecek yoktu. Dostlarımın ona karşı davranışları ve olup bitenler beni de derinden etkilemişti. İşte bu diyordum içimden. Şiirin kalbine ulaşmak bu. O gün orada anlamıştık ki, şiirin kalbiydi Hasan.

Sonraki yıllarda da, Vahap ağabey ile, yollarımız çokça kesişti. Pek çok programda beraber olduk. Artık her bir araya gelişimizde mutlaka bir fıkra seansımız vardı. Bu durumu diğer şair dostlar da bildikleri için, ben ya da başka birisi, haydi Vahap bey, bir fıkra anlat da dinleyelim diyerek durumu perçinlerdi. Ve başlardı o güzel dakikalar. A. Vahap Akbaş yukarda tasvir ettiğim ruh haliyle anlatır, bizler gülerdik, gülümserdik, düşünürdük. Öyle ince bir haz duyardı ki gördüklerinden, yüzünde oluşan tebessümün dilinden sezerdim bunu. Naifti vesselam. Zarif ve yiğitti. Adam dediğin böyle olur dedirtenlerdendi. Onunla hastalanmasından önce son olarak, Kayseri Yazarlar ve Şairler Derneği'nin adıma düzenlediği vefa gecesinde bir araya geldik. Sonrasında O'ndan aldığım ilk haber hastalandığı oldu. Bir daha da düzelemedi zaten. Ziyaretine gittiğim her durumda yüzünde, çektiği acılara büyük bir sabırla göğüs geren bir müminin portresini gördüm. Gücünü kuvvetini birazcık yerinde bulabilse idim, bir fıkra daha anlattıracaktım; lakin her

gittiğimde onu daha da güçsüz ve zayıflamış gördüm ve bu isteğimi gerçekleştiremedim. 15 kasım 2014 günü Rahmet-i Rahman'a yürüdüğünün haberi geldi.

Umuyorum ki orada O ve Behçet Mahir, meleklere anlatacaklardır fıkralarını ve destanlarını. Rabbim sonsuza kadar güldürsün yüzlerini ikisinin de…

Öğretmen Vahap Akbaş

Orhan Yürükçü

Yakın zamanda aramızdan ayrılan, bir dostun yüreğimde yokluğuna alışmanın mümkün olmadığı bu güzel insanla Çorlu'ya geldiğim 1987 yılından itibaren pek çok kıymetli anımız oldu. Uzun yıllarımı onun gibi değerli bir insanla geçirmek tarifi mümkün olmayan bir şanstır hayatımda.

A.Vahap, yokluğu her daim farkedilecek bir insandı. Onun arkadaşlığı, samimiyeti karşısındakilere ilaç gibi gelirdi.

Hayatının her anında tüm mütevaziliği ile başarılarını, üstünlüklerini gözlerden uzak tutmaya çalışırdı. Memleketi Batman'dan teklif edilem milletvekilliğini elinin tersiyle reddetmiş, siyaset bana göre değil demişti.

28 Şubat'ın o baskıcı ve anti demokratik ortamının hüküm sürdüğü zamanlarda, hocam bilgi birikiminizi neden üniversitede akademisyen olarak kullanmıyorsunuz dediğimde kendinden emin bir şekilde; özgür olmayı akademisyenliğe tercih ederim diyebilecek kadar yüce gönüllü bir insandı. O tüm donanımını anadolu lisesinde genç nesillere aktarmaya çabaladı. Onunla aynı okulun çatısı altında olmak, mesai arkadaşlığı yapmak beni her zaman bahtiyar etmiştir.

A.Vahap'ın dostluğunun, yoldaşlığının tadı her zaman eşsizdir. Onunla içilen bir bardak çayda hayatın tüm renklerini önüne serer, dertlerinizin sıkıntılarınızın arasında mutlaka sizi rahatlatacak bir şeyler bulurdu. A.Vahap latif, zarif ve naif olduğu kadar yerli yerinde espriler yaparak karşısındaki insanı neşelendirmeyi başarabilen esprili bir insandı.

Onunla birlikte olduğunuzda yağmurda şemsiyesiz dolaşabilirsiniz, Ağustos ayının yakıcılığı akşam serinliği gibi gelirdi insana. O Çorlu'nun Mehmed Âkif'iydi. Yazdığı eserlerle bunu kanıtladı.

Gurbetten, sıladan dem vurdugumuz, hocam kaldık bu memlekette derdim, Bahattin Karakoç'un ona Trakya'nın uç beyi demesıne yakışır bir tavırla 'kısmetimiz burasıymış, kaderde Çorlu'da olmak varmış' derdi.

Ardında her zaman bir şeyler bırakmaya çalışır, tüm zamanını faydalı işlere ayırmak için uğraşırdı.Gercek bir vatanseverdi.

Onun en büyük yatırımları; evlatları, kitapları ve her karışına emeğini verdiği, aşkla inşa ettiği bağ evidir. Evinin bahçesindeki her canlıya merhametle bakar, ağaçlarından topladığı meyveleri, yetistirdiği sebzeleri dostlarının evlerine götürür kendi elleriyle dağıtırdı.

Dostlarına, arkadaşlarına, muhtaç durumda olan kimselere her zaman yardımcı olurdu. Çabalamaktan ve çalışmaktan asla yorulmazdı. Birlikte çalıştığımız donemlerde teneffüs aralarında elinde kağıtlarla her zaman bir şeylerle uğraşırdı. Hocam biraz ara verin muhabbet edelim dediğimde, olmaz daha çok işimiz var derdi.

A. Vahap her zaman yaşadığı dünyanın güzelliklerini görebilen, hiçbir koşulda şikayet etmeyen bir gönül insanıydı. Hastalığının çok ilerlediği son zamanlarında dahi bir kez olsun şikayet etmemiş halini hatrını sorduğumuzda çok şükür iyiyim demekten vazgeçmemiştir.

A. Vahap büyük bir şair, irfan sahibi bir insan, Trakya'nın uç beyi, yüce bir dosttu. Bu dünyaya gelmiş güzel adamlardan biriydi. Mekanı cennet olsun.

"Göğe Çizilen Resimler"de Düşünce Denemeleri

Recep Garip

Bir şairi, bir yazarı ya da edebiyatın diğer alanlarında da eserler vermiş velut bir ustadan bahsetmek, onun üzerine söz söylemek her zaman kolay olmaz. A. Vahap Akbaş bu bakışa uygun düşen kalem ustalarındandır. Rahmetli Mustafa Miyasoğlu da öyleydi. Yakın dostu olması nedeniyle burada zikretmeyi uygun gördüm. 1950 sonrası edebiyatçılarımız içerisinde kendilerine yeni bir yer açan kalemler; İslâmî edebiyat, İslâmî düşünce, İslâmî fikir ve şiir üzerinde yoğunlaşma ve hayata bu açıdan bakarak yeni bir yol haritasıyla bir medeniyet ülküsünü savunmuşlardır. Öncelikle, yaşadıkları Anadolu'yu, ahiren büyük coğrafyadaki kardeşliklerin varlıklarına dair köprüler kurabilmeyi deneyerek, yazarak, konuşarak, haykırarak elde etmişlerdir. Bir millet ve ümmet olabilmenin direnciyle hayata tutunmuşlardır. Düşünce, sanat, edebiyat ve şiir bu açıdan vazgeçilmezleri olmuştur. Mademki, kanayan, kaynayan bir yara vardır, hem tedavi edilmesi hem de kaynağın kurutulabilmesi için kalem erbaplarının kolları sıvaması ve yüzyıllar öncesinden yürüyüp gelen bu kadim anlayışın sahibi olabilmeyi, mensubu olabilmeyi, toz zerresince katkıda bulunabilmeyi yeğlemişlerdir. A. Vahap Akbaş böyle bir kaleme sahiptir. Ömrünü buna vakfederek geçirmektedir.

Yaşadıkları cemiyetin durumunu ve geçmişle olan imtihanını iyi gözlemleyen kalemlerdendir o. Endişelerini şöyle ifade ediyor; "Düşünceden korkan ebeveynler yetiştirdi sistem. Körpe dimağları iğfal etmeye çalışan ideolojik yayınlarda bu korkuyu körükledi. Çocukları kendi tahakküm alanlarının doğal bir unsuru olarak gören ve onların farklı düşünmesinden korkan ebeveynlerin, hatta devletin onları bir düşünce vadisinde kaybetme kaygısının da payı vardır zannımca bu durumda. En nihayet, az okuma alışkanlığı ve ticarî getirinin de rolünden bahsedilebilir." Böyle bir belirleme yapınca duyarlılığın nereden başlayıp nereye doğru ilerlediğine ve nasıl bitirildiğine dair endişeleri göze çarpar. Çözüm yollarını da önermiş olur.

Şiirin, edebiyatın, romanın, denemenin, incelemenin ve hikâyenin diline sahip olan A. Vahap Akbaş insanın sosyal dokusundan başlayarak toplumsal durumuna işaretler koyar. Bir edebiyat tutkunu olan aynı zamanda edebiyat öğretmen-

liği yapan Akbaş, eserlerini bu hareketlilik içerisinde üretir. Bir sohbetinde şöyle söyler; "Yahya Kemal' in söylediği gibi düşünceyi duygu haline getirinceye kadar yoğurmak ve mısraı da nağmeye dönüştürmek lazım. Bu öyle bir çabadır ki, bunun nasıl olacağı, hangi yollardan geçeceği her mısra için başlı başına bir maceradır. Biraz da şiirin güzelliği bu maceradadır işte." Sistemi sorgulamak, sisteme muhalefet etmek daha doğru olanı kabul etmekten kaynaklıdır. Daha açıkçası Kur'an ve sünnet yolunda heybeye ahiret birikimi için çaba harcamaktır. Her eylem bunu gerektirir. Her söylem de buna işaret etmelidir. Sezai Karakoç diyor ki; "gelenek, geleneğin gelip dayandığı yerden başlar." Geçmişin bıraktığı sermaye geleneğin tezgâhında yüzyılları, taşıyarak, süzülerek, arınarak gelen bir sermayedir. Kökündeki asaleti fark eden insan; yaban güllerinin tez solduğunu, kokusuz olduğunu da bilir. Bu nedenledir ki geçmişten bu güne sesin, nefesin, şiirin, ağıtın, ninninin, türkünün, maninin varlığındaki estetik ve şuur zenginliği, bu günü de geleceği de beslemeyi sürdürecektir.

A. Vahap Akbaş'ı ilk kez Mavera dergisinde okuduğumu hatırlıyorum. Sonraları Yeni Devir gazetesi, daha sonraki süreçler kendiliğinden gelişerek bu günlere değin geldi.

Yirmi küsur yıldır süren birebir beraberliklerde gördüğüm edebiyat ve şiir işçiliğinde bir umudu taşıyor olmasıydı. Denemelerindeki tutarlılık kadim kültür geleneğine sıkıca bağlı olan Akbaş'ın tavizsiz bir medeniyet menşeinde duruyor olmasıydı. Her daim güven veren üslûbu, bilen ve bildiğini esirgemeyen tarzıyla kalemine hükmederek geçmişten aldığı ilhamı, bu günlere taşımak için Yahya Kemal'den, Mehmed Âkif Ersoy'a, Necip Fazıl'dan, Sezai Karakoç'a, Nurettin Topçu'dan, Peyami Safa'ya, Ahmet Hamdi Tanpınar'a tutunduğunu gördüm. Mavera' da ki çizgisinin evrensel ümmet çizgisi olduğunu ve kültürel birikimlerini bu anlamda evrensel insanlığa ulaştırmakla ödevli bulunduklarını yazıp durdular. Yeni Devir Gazetesinin çabası da bundan başka bir şey değildi. Gazetedeki aydın topluluğun o günlerde oluşturdukları evrensel güç ve felsefi derinliği, bu gün hâlâ yakalandığını söyleyemeyiz.

Batmanlı bir aileye sahip olsa da o, payitahtın dilini kullanmaya özen gösterdi. Kelimeler içinde dolaşmaktan, arka plan çalışmaları yapmaktan, kelimeler arası ünsiyeti çözmekten de büyük keyif alan yanıyla denemedeki üslûbunu öylece geliştirdi. Türk Edebiyatı dergisi Ahmet Kabaklı hocanın yönlendirmesiyle yayınlanan önemli bir okul ve ekoldür. Bu dergide de ürünler yayınlamaktan geri durmayan Akbaş, Ali Nar yönetiminde ki İslâmî Edebiyat dergisine de katkılarını sürdürmüştür. Hayat sizden nerede durduğunuzu göstermenizi ister. Durduğunuz yer taraf olduğunuz yerdir. O nedenledir ki nerede durduğunuza, hangi ortamda

bulunduğunuza, kimlerle birlikte zikredildiğinize dikkat etmelisiniz. Çünkü onlar, sizlerin en yakın tanıklarınızdır. İnsan, durduğu yerin rengini alır ve rengini verir.

İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nden aldığı teorik bilgileri, şiirin terazisinde tarttırarak yolunu aydınlatmayı sürdürmüştür yazarımız. "Divan şiirine" olan düşkünlüğü şiire olan ünsiyetinden ileriye geliyor. "Haksızlığa uğramış bir şiirdir Divan şiiri" diyor bu nedenle. Divan şiirimiz için şöyle söylüyor; "Bir medeniyetin gizemli sesidir Divan şiiri. Yaşadıkları zamanın ruhuna kapılmış atalarımızın sesi… Eriştiği en yüksek basamakta, Selimiye ne ifade ediyorsa, Itrî, Karahisarî, Levnî ne ifade ediyorsa bu şiir de onu ifade ediyor benim için.

Böyleyken gadre, haksızlığa uğramış bir şiirdir Divan şiiri. Bir medeniyete düşman kesilen yabancılaşmış aydınlar, öfkelerini onda söndürmeye çalışmışlardır otuzlu, kırklı yıllarda. Asırlar içinde bütün güzellik unsurları keşfedilip kullanılarak üstün bir şiir diline ve bu dilin orkestrasıyla bizi doyuracak bir zevke erişilmişken, önce bu dil darmadağın edildi, sonra da bu zevk. Muhatapsız bırakılmaya çalışılmış bir şiirdir Divan şiiri."

Ahmet Kabaklı, Türk Edebiyatı'nın 4. cildinin 659. sayfasında şöyle söylüyor: "Düşünen adam" kimliği içinde rahat söylenmiş, zekice nükteli, çok yönlü, çok temalı bir ufuk, Akbaş'ın şiirlerini çekici kılmaktadır" .

Edebiyatın bütün alanlarına kafa yormuş bir şair, romancı ve deneme ustasıdır A. Vahap Akbaş. Şiirin ve sanatın ötesinde çocuk edebiyatını da önde tutmuş, bu alanda eserler de üretmiştir. Çocuklar üzerindeki hassasiyeti lisede yaptığı öğretmenliğinin de etkili olabileceğini düşünüyorum. Yakup Kadri'nin "Erenlerin Bağında" eserini gençlik yıllarında okur. Şiir tadında nesir olarak düşünür. Etkilenir. Bundan sonra, şiir tadında nesirler üretmek için kollarını sıvar. Hem divan şiirinden hem de okuduğu eserlerden notlar tutar.

Denemelerinde bu notların da öneminin büyük olduğu gözlemlenir. Şiir ile deneme yani nesir arasında bir bağ kuran Akbaş, şöyle ifade etmekten kendisini alamaz; "Nesre birazcık da, şiirin güzelliklerinden apararak oluşturulan metin diyebiliriz mensur şiire. Güzel mensur şiir örnekleri arasında Ali Nihat Tarhan hocamızın "Güneş Yaprak" diye nefis bir kitabı var. Bir de, Arif Nihat Asya'nın da güzel mensur şiir örnekleri…" nden bahseder.

Görüleceği üzere, hayatı boyunca idealist bir yazar olmaya, çağına tanıklık etmeye özen gösterir. Geçmişten günümüze kültürel mirası, inandığı ve iman ettiği İslâm'ın insana sunduğu bir imkân olarak kalem erbabının mutlaka ödev başında

olması gerektiğini bilir. Verdiği mücadele, çağın içindeki bunalıma karşı, haksızlıklara karşı, ümmete karşı yapılan taarruzlara karşı durmanın adıdır. Kalem o nedenle ödev başında olmalıdır. Şair o nedenle mısralarına dikkat etmelidir.

"Düşünceyi Uyandırmak" isimli eserinde şiiri dert ederek şöyle söylüyor yazarımız; "Aslında poetika kavramı, biraz daha geniş bir kavram, bizde bir şairin şiir görüşünü belirtmesi gibi algılanıyor. Zannederim Orhan Okay Hoca'dan dinlemiştim. O batıdan gelen bu kelime başlangıçta güzellik felsefesi, hatta estetik gibi anlamlara gelen çok geniş bir anlam ifade ediyormuş. Fakat, zamanla bu anlam biraz daralmış. Şiir üzerine teorik fikirler ortaya koyan eserleri ifade etmiş. Aristo'nun poetikasından bu yana adı bizzat poetika olan birçok eser yazılmış batıda. Bizde bu çok yaygın değildir, Divan edebiyatında bazı Divan dibaceleri vardır…

Ancak, son dönem edebiyatımızda biraz poetika kavramı öne çıkıyor. Hatta bazen poetik yazılar yazıp adına poetika bile deniliyordu. Necip Fazıl'ın da poetikasından hareketle yani "Arı bal yapar da balını izah edemez" görüşüne geliyoruz biraz. Aslında, poetikaları biraz da şairin arıdan farklı bir varlık olduğunu ortaya koyması, arının balını izah etmeye kalkışma denemesi gibi düşünmek mümkün. Mesela benim bilinçli bir şekilde okuduğum ilk poetika Necip Fazıl'ın poetikasıydı. Henüz lise öğrencisiydim, belki çok derinlemesine anlamamakla beraber keyif almış ve şiir hakkında bir şeyler düşünmeye başlamıştım. Sonra ki dönemler de ise sık sık aktardığım, üzerinde durduğum, doğruluğuna inandığım en etkili poetika belki de şiir anlayışıma da uygun bulduğum için Haşim'in "Şiir Hakkında Bazı Mülahazalar" adlı yazısıdır doğrusu…"

Şiiri ve yazıyı son derece önemser. Yazmadıkça rahat edemez. Buna dair işaretler hem konuşmalarında, hem söyleşilerinde, hem de denemelerinde sıklıkla rastlanır. Örneğin, bir yerde şöyle ifade eder; "Mısra, şiire sağlamlık, kalıcılık sağlar. Çoğu zaman bütünün içinde tek başına bir şiir olur. Onun için Ahmet Hamdi Tanpınar mısra için "Cosmosun içinde insan gibidir" der. Modern şairlerin zaaflarından biri kanımca, mısra'ın değerini göz ardı etmeleridir. Belki de bunun için, "Mısra benim haysiyetimdir" diyen Yahya Kemal'in şiiri, bugün, birçok zamane şiirinden daha diridir." Bana Ahmet Hamdi Tanpınar'ın ifadeleri Prof. Dr. Muhammet Nur Doğan'ın "Fuzuli'nin Poetikası" eserinde okuduğum şu düşünceyi çağrıştırıyor; "Şiirimizin kozmik odası divan edebiyatı ve şiiridir. Şiirimizi anlamanın yolu kozmik odaya girmekle başlar. Şiirin şifresi bu kozmik odada yatmaktadır. İyi şiir, buradan doğmaktadır. Günümüz şairleri, şiirle yol almak isteyenlerin divan şiirinin kozmik odasına yönelmeleri gerekmektedir."

Bir söyleşide sevdiği şairler sorulunca; "Sevdiğim şairler çok. Neredeyse bütün

ustalar. Bazı yönlerini ya da şiirlerini sevdiklerimse daha da çok. Ancak "kendine yakın hissetmek" tabirinde sevmeyi, beğenmeyi aşan bir şey var gibi. Bir estetik zevk, eda yakınlığı ise kastedilen, şunları sayabilirim; coşkulu gür bir sese, sağlam ve güçlü şiir tekniğine sahip Nef'î, fikrin ve hikmetin hamurkârı, halkın ruhuna yakın Nâbî, ortak mazmunlara özgünlükler katan, incelikler şairi Nailî, ince hayaller avcısı, büyük gazel ustası Şeyhülislam Yahya, yeni bir dille söyleyen, derin hayaller cambazı, ufuk açan Şeyh Galib…"

Vahap Akbaş, çocukluğu, gençliği ve hayatı şiire taşımıştır. Şiire tutunurken edebiyatın diğer alanları da ona eşlik etmiştir. Bu nedenledir ki Akbaş'ın hayata bakışı neyse sanata, şiire dolayısıyla edebiyata bakışı da o olmuştur. İlgi alanı içinde bulunan şiir onu dergilere, dergâhlara, kuran ve sünnete dolayısıyla bir ideal insan haline getirmiştir. Şiiri dert ettiği için divan şiirinden uzak durulamayacağını ifade etmekle kalmamış, örneklemeler yapmak içinde özen göstermiştir. Divan edebiyatını o kadar çok önemser ve dert eder ki, yazılarında, söyleşilerinde konu mutlaka buraya gelince şöyle eder; "Divan şiiri, cami önüne bırakılmış kundaklı bebek gibi terk edilmemiş, reddedilmemiş olsa, kendi geleneği içinde evrilerek, çağla uyumlu bir şekilde yeni adımlar atabilir, değişerek varlığını sürdürülebilirdi belki. Ama bunun önü kesildi. Sürdürülmesi bir yana, verilmiş üstün örneklerin onurlu bir şekilde yaşaması bile engellenmek istenmiştir. En azından bir medeniyetin unsurlarından biri olarak yaşama hakkı yok muydu? Son elli yılda, birçok Divan edebiyatı araştırmacısı bu bakımdan bir iade-i itibar çabası gösteriyor, denebilir.

Divan şiirinin bütün unsurlarıyla, her çağda yaşayabildiğine inandığım türü rubaidir. Damladaki deniz gibidir bu tür. Dört mısrada koca bir dünyayı taşıyabilir. Derinlik demektir, hikmet demektir bu. Her çağın insanını muhatap almaya uygundur. O bakımdan zaman zaman klasik rubailer yazdım. Mavi Sesli Şiirler' deki bir bölüm bu dörtlüklerden oluşuyor." diye sürdürdüğünü ifade etmeliyiz. En son 2014 Ramazan öncesinde Tekirdağ/Çorlu'daki bağ evinde kendisini ziyaret ettiğimizde de gördüm ki şiir, edebiyat ve bu alanda ki her şey hala dipdiri durmaktadır Vahap Akbaş'ta. Üç saate yakın kaldığımız bu muhabbet faslında Nurettin Durman ve Şeref Akbaba ile yöresel dil konusunu, kelimelerin hayatımızdaki yerini, dergileri, yayınlanması gereken eserleri de konuştuk. Bir kelimeyi alıp nerden nereye doğru geldiğini ifade etmişti. Onda her kelimenin bir yeri olduğunu gördüm. "Göğe Çizilmiş Resimler" (deneme) 1995, "Biraz İhanet" (1996) (deneme) isimli eserlerinin daha dikkatli okunması gerektiğini düşünmüştüm o zaman. Aynıyla şimdi daha dikkatli okunulması gereken çok ustalar ve eserleri bizleri beklemektedir.

Vahap Akbaş'ın bir yanıyla dostluğu, diğer yanıyla muhabbete yansıyan tebessümüyle bağ kapısında karşılayışını, önce dut, sonra kiraz ikramını ardından eşi hanımefendinin çay faslını unutmamız mümkün değil elbette. Çay faslı sonrasında çıkıp gelen komşusunun bağdan ikram ettiği kiraz, armut, dut vs. ikramlarla ayrılışımız gözlerimizin önünde duruyor. Yol boyu günebakan çiçeklerini izledik. Fotoğraflar çektirip türlü hayaller ve hatıralarla, yeni denemeler ve şiirler biriktirerek dönmüştük İstanbul'a.

Nice şiir geceleri, muhabbetli dostluklara kapılar aralıyor. Kıymetli A. Vahap Akbaş'a sağlıklı ömürler dileyerek, yeni eserler, çalışmalar beklediğimi ifade etmeliyim.

14 Ekim 2014 – Ümraniye

[Ay Vakti Dergisi Say: 153 Kasım – Aralık 2014]

Şâir Vahap Akbaş

Doç. Dr. Rıdvan Canım

Sûreti, sîretine ayna olmuş güzel insanlardan biri olarak tanıdım onu.. Tam emin değilim ama galiba onunla ilk karşılaşmam bir Suçıktı şiir şöleni idi.. Herhalde son beraberliğimiz de KAYŞAD'ın Nurullah Genç için Kayseri'de düzenlediği vefa gecesi olmuştu. Bakışları, konuşmaları, tavır ve davranışlarıyla muhatabına; "korkma, ben bir şairim, benden kimseye zarar gelmez" diyen bir duruşu vardı. Yaşdaşımdı "Vahap Akbaş".. Aslında Abdülvahab Akbaş..! Ama sebebini anlayamadığım bir içgüdüyle nerede ve ne zaman karşlaşsak içimden ona hep "Vahap Bey" değil de "Vahap ağabey" demek gelirdi.. Bende ona karşı sevginin ötesinde bir "saygı" duygusunun hakim oluşuna bağlamışımdır bunu hep.. Yıllarca ülkemizin çeşitli şehirlerinde düzenlenen şiir buluşmalarında özellikle Türkiye Yazarlar Birliği'nin Uluslararası Türkçe Şiir Şölenlerinde beraber olduk.. Sohbetlerimiz oldu. Hepsinden geriye kalan kibirden uzak, saygı duyulacak bir "tevâzû" dersiydi.. Zihnimde duruş sahibi, müslüman bir aydın olarak kalacak hep Vahap Akbaş..

Batmanlı olduğunu biliyordum. Çorlu'da yerleştiğini ve orada yaşadığını ilk duyduğumda çok şaşırmış, belki de bu şaşkınlığımı kendisine hissettirmiştim. Ben Edirneliydim ve Çorlu'nun, İstanbul-Edirne yolu üzerinde, dolayısıyla benim yıllardır içinden gelip geçtiğim kozmopolit, alabildiğine dünyevîleşmiş bir sanayi şehri olduğunu biliyordum.. Bunu kendisine söyleyemedim elbette ama ona Vahap Akbaş olarak değil de bir "şair" gözüyle baktığım için hüzünlendim.. Bir şair böyle bir şehrin neresine nasıl tutunabilirdi.. Neden Çorlu, diye de ısrarla soramadım doğrusu.. Gerçi kendisi, emekliliğinden sonra evinin önünde bir bahçe yaptığını, burada sebze meyve yetiştirerek meşgul olduğunu, kısacası mutlu olduğunu söylemişti, ama iç dünyasında hiç de öyle olmadığını sanki yüzüne akseden o hüzünden hissedebiliyordum.

Güzel eserler bıraktı ardında.. İslâmî edebiyat, Külliye ve Berceste, yazılarına en sık rastladığım dergilerdi. Edebiyat öğretmenliğinin, sanatçı kimliğinin ve duyarlılığının üzerine yüklediği yükün farkında bir aydındı o.. İyi okuyan, yazan, okuduklarını farklı biçimlerde paylaşan tatlı dilli, güler yüzlü, edebli ama yerine göre zarif espriler yapan bir entelektüeldi O.. Dosttu. Yazdıkları hangi türden olursa olsun rahat okunan bir yazardı herşeyden önce.. İpek gibi bir üslûba sahipti.. Samimiyeti, konuşmalarına olduğu gibi yazılarına da yansımıştı. Sıcaktı, içtendi, derindi. Müslümanca yani..

Ben onun iyi bir müslüman, güçlü bir sanatçı, güvenilir bir dost, hüznü iliklerine kadar yaşayan herkese nasib olmayacak bir yol arkadaşı olduğuna inanmış biriyim.. Öyle tanıdım ve öylece bildim onu.. Şu anda aramızda yok.. Ama aslında aramızdan da hiç ayrılmadı, hiç ayrılmayacak.. Gönüllerimizdesin dost Akbaş, mekânın cennet olsun..

Eğitimci A.Vahap Akbaş

Şeref Akbaba

Coğrafyamız sakin bir coğrafya değil.

Hareketli ve hararetli.

Fetih ruhu aşındırılmak istense de diri ve aktif. "Gönüller yıkmaya değil, gönüller yapmaya geldik" diyen Yunus'un yol haritasını çizdiği gönül medeniyeti, ihya hareketlerinde sınır tanımıyor. Öğrenen ve öğreten olmak başlı başına bir erdem.

Usûl ve yöntem açısından öğrenme ve öğretme tenkide açık, hep tartışılan, mükemmellik arayışı süreklilik arzeden bir alan.

Öğretmen ve yazar olmak.

Zikrettiğimiz hususlarda kafa yormak, düşündüklerini kaleme almak, arazide bir eğitimci; A.Vahap Akbaş olmaktır.

Mavera dergisini okuduğumuz yıllarda, Anadolu'da öğretmenlik yaparken çalışmalarını dergiye gönderen öğretmenlerden söz edilir ve A.Vahap Akbaş adı da anılırdı.

2000 sonrası Ay Vakti ocağında dostluğumuz pekişen, dergiye her zaman katkı sağlayan, Mavera'nın öğretmen yazarlarından Mustafa Özçelik ve A.Vahap Akbaş ağabeylerimizle dergide birlikte olduk. Nurettin Durman ağabeyimizin de dâhil olduğu Ay Vakti sohbetlerinin tadı damağımızda.

Şiirleri, yazıları ve sohbetleri…

Devam edecek inşallah…

A.Vahap Akbaş öğretmenlik yapmış, eğitim yöneticiliği yapmış, kelamı ve kalemiyle hizmeti yeğlemiştir.

Ülkemizde öğretmenler dâhil herkes kitap okunmamasından yakınıyor, yeni nesillerin sanal alemin kuşatmasında olduğunu ifade ediyor ki, el-hak doğrudur. Suçlamak yerine, karamsarlık yerine, önce tespitlerde bulunmak ve sonra teşhis. Televizyonun, internetin, oyun salonlarının sarmalından kurtulamayan bir

gençliğe, kütüphaneyi gösterdiğinizde bir dokunuşta Kamusu Okyanusa ulaşan bir gençliğe, hevesi ve iştiyakı daha çok eğitim dışı alanlara kaymış bir gençliğe ilgi alanları oluşturma, gördükleri ve sevdiklerinin dışında da bir dünya olduğunu kavratma, hazmedebilecekleri bir dille öğreticilik yapma kaçınılmazdır. Ve eğitime nitelik aşısı yapmanın yolunun, okuma aşkının yeniden nüksetmesine bağlı olduğunu da biz vurgulayalım. Vahap ağabeyin bu hususta ki şu güzel tespitine de kulak verelim. Bir söyleşide, kitapla insanımızı yeniden nasıl tanıştırabiliriz sorusuna cevaben diyor ki:" Sorunuz aklıma, John Ruskin'in yıllarca önce okuduğum bir konferans metnini getirdi. Konferansın adı "Susam"dı ve kitaplardan bahsediliyordu burada. Ruskin'e göre kitaplar kralların hazinelerinin kapılarını açan birer "susam"dı. Hani şu masallarda "Açıl susam açıl..." denince açılan...

İnsanımızın kitaplarla yeniden tanışabilmesi Ruskin'in de temas ettiği gibi, harami mağaralarının kapılarını değil de, Kafdağı'nın ardındaki kral hazinelerinin kapılarını açan susamın sırrını öğrenmekle mümkün olabilir. Günlük hayat endişelerinden, telaştan, vurdumduymazlıktan, basit menfaatlerden vesaireden oluşan bin bir engeli aşma cehdini gösterebilmekle mümkün olabilir."

Tefsire gerek yok.

Şikâyeti olanlara, olmak adına en güzel öneri.

Kültürel zenginliğe şaşı gözle bakanların, okumakla vücut bulacak bir kardeşlik, dayanışma, doğru düşünme ve tanımlama yetisini göremediklerini ifade edelim.

Vahap ağabey:" İnsanlar yanlış bir eğitime tâbi tutuluyor. Önlerine yanlış hedefler konuyor. İlmi, sanatı, tabiatı hor gören nesillerin, kitabı da hor görmesinden daha tabiî ne olabilir? Her şey birbirine bağlıdır. Kötü eğitim, ilimden, sanattan dolayısıyla kitaptan uzaklaştırıyor. Kitaptan uzak kalmak eğitimi daha da bozuyor. Herkesin bu iç içeliği kavraması ve fasit daireyi kırmaya çalışması gerekir. . Kanaatimce mesele eğitimi yanlış telakki etmekten kaynaklanıyor. Gençler, anne ve babalar, hatta devlet, eğitimi sadece mevki-makam sahibi olmanın ya da para kazanmanın yollarını öğreten bir mekanizma olarak görüyorlar."

Görmemek lazım.

Sanal alem hücum etse de, teknoloji baskın çıksa da, insan yetiştiren bir kurum ve öğretmen bunları aşmalı, içine almalı ve arzu edilen insanı yetiştirme yolunda gayret etmelidir.

Hep ideal öğretmen ve sevgi diyoruz.

Onlarda kalelerini başkalarının kuşatmasına izin vermesinler.

DirenSinler.

* * *

İlk öğretmenliğe Adana'da başlamıştım. Recep Garip'le okulda tanışmış, çoğu zaman dergi, kitap, eğitim ve yazarlardan bahsetmiştik hususi sohbetlerimizde. 86 sonrası, Akif İnan ağabey Ankara Fen Lisesinde öğretmendi ve Adana'ya konferans için davet edilmişti. Erciyes sinemasında dinlemiş, gece yarısı Garip'le beraber, bir grup arkadaşla Ankara'ya uğurlamıştık.

Konferansı kadar hususi sohbeti de bizde izler bırakmış, vefatına kadar sonraki zamanlarda da kendisinden müstefid olmuştuk.

Vahap ağabeyle de bu minvalde bir beraberliğimiz oldu.

Birlikte katılacağımız bir program için Ankara yolculuğumuzda, Esenboğa havaalanında hem giderken, hem İstanbu'la dönerken saatlerce gecikme yaşamış, sohbet etme imkânı bulmuştuk. Hasankeyf, Batman, İstanbul Üniversitesi, Dershanecilik, Şiir, Erzurum..Çok şey konuşulmuştu.

Nitekim, üç ay kadar öncede Recep Garip ve Nurettin Durman ağabeyle Çorlu'daki bağ evinde ziyaret etmiş, yaptığı edebi tahlillerden müstefid olmuştuk. Recep Garip dostumuz, bu sohbetin neden kayda alınmadığını, dörtlü bir söyleşiyi kaçırdığımızı ifade etmişti.

Sorulunca derinlere inen, vukûfiyeti ile sorulanı aydınlatan bir edebiyatçı, düşünür ve şair Vahap ağabey..

Yazmaya devam ediyor.

Biz de okumak için hasretle bekliyoruz.

[Ay Vakti Dergisi Sayı: 153 Kasım- Aralık 2014]

Trakya Uçbeyi

Tayyib Atmaca

Rahmetli A. Vahap Akbaş ağabey ile ne zaman tanıştım doğrusu hatırlamıyorum. Ama onu yıllardır kapı komşum gibi tanıyorum. Kendisi yerin yüzündeyken şiir etkinlikleri vesilesi çok zaman bir araya geldik. Bu tür etkinliklerde şiiri, şairi biraz daha yakından tanıyor, ya gözünde büyüttüğünüze pişman oluyor ya da gözünüzü ve gönlünüzü doyuran yeni yeni insanlarla tanış oluyorsunuz.

Vahap ağabeyi muhtemelen 1987 yılından beri tanıyorum. Kahramanmaraş'a Dolunay Şiir Şölenine geldiğinde Bahaettin Karakoç ağabey ona "Trakya Uçbeyi" unvanı vermişti. Daha sonraki Kahramanmaraş'a şiir şölenlerine gelişinde Trakya Uçbeyi olarak tanıtıldı. Abdulvahap ağabey, duruşu ile devamlı edebiyat dünyasında parmakla gösterilecek şahsiyetlerden birisi oldu. Şiir adına ahkâm kesmek yerine şiirin ve şairin hâli üzerine yetkin sözler sarf etti. Eleştirirken edep ve üslup dairesinde söylemesi gerekenleri söyledi. Takdir ederken de aşırıya kaçıp muhatabının nefsinin kabarmasına vesile olacak sözlerden kaçındı.

Bildiğim ve gördüğüm kadarıyla heceyi ve aruzu çok iyi bildiği halde oyunu heceden yana kullanmadı. Onun cep şiir kitabı diyebileceğimiz ölçülerde Mavi Sesli Şiirler hem kitap boyut estetiği hem de hece şiirlerinin yayınlandığı bir kitaptı.

Ey can, peteğim boş, ona bal istiyorum;

Solmuş kurumuş bahçeme dal istiyorum;

Yalnız beni candan sevecek bir cânân…

Ben yoksa ne servet ne de mal istiyorum.

Bana öyle geliyor ki Vahap ağabeyin hayatının özetini yansıtan bir şiir. Türkiye'nin doğu ucundan başlayıp batı ucuna doğru akan hayat ırmağında akarken bu şiirin özetini bir hayatı yaşadı aslında. Kaç kez Çorlu'da bağ evinde misafiri olmamı istedi ama nasip kalkmayınca her şey her şeye bahane oluyor.

Bazen yıllarınızın beraber geçtiği dostlarınız arkadaşlarınız nedenini bile bilemediğiniz sebebi kendisinde saklı bir nedenle araya mesafe koyar ve siz bu mesafeyi azaltmak istedikçe mesafenin uzadığını hissedersiniz. İşte Vahap ağabey dostları

ile arasındaki mesafeyi iyi ayarlamasını bilen gönül eriydi.

Günler kısalır, çöreklenir her yana gam;

Has bahçeyi gözlerin sular bir akşam;

Sen onca titizlenir durursun, yine de

Bağrında biten çiçek solar bir akşam.

İşin doğrususunu söylemek gerekse bu dizeleri buraya yazarken gamlandım, efkâr barometrem yükseldi, hastalığını hatırladım, ziyarete gidemediğime hayıflandım kendime bakacak yüzüm kalmadığından ne cenazesine gidebildim ne de yakınlarına taziyede bulunamadım. Yarın öbür tarafta kısmet olurda karşılaşırsak doğrusu ne diyeceğimi de bilemiyorum.

Bu şiiri buraya yazarken bir de Karacoğlan'ın "Mezarım üstünde çakır dikeni/Bitmeyince gönül yardan ayrılmaz.." şiiri daha sonra Koca Yunus'un "Başları ucunda hece taşları/Ne söylerler ne bir haber verirler" ah ki ne ah. Vahap ağabey: "Bağrında biten çiçek solar bir akşam." derken ruhumuzu bir anlığına bedenimizden soyup götürüyor. Ölüm yakın bir arkadaş gibi sağımızda solumuzda gezip duruyor ama biz onun farkında bile değiliz.

Vahap ağabey yalan dünya meskeninde ne sevinçler, ne üzünçler yaşadı orasını bilmiyorum. Ama bildiğim göbeğinin gömüldüğü topraklara döndü.

Yarın Onu bana sorarlarsa yüreğim ve ağzım dolusu onun iyi bir insan, iyi bir Müslüman olduğuna şahadet edeceğim.

Allah'ım sevgili ağabeyimin, penceresi cennetten bir bahçeye bakan bir evi olsun ve bu duam Vahap ağabey ayarında olanlara da olsun vesselam.

Yanar Dağ-lı- Yüreğim

Vedat Güneş

"İçimde hoyrat rüzgârlar
Ölüm babında esiyor can"

Uzaktasınızdır.
Seversiniz.
Arada mesafeler olsa da yüreğiniz aynı şey için çarpar.
Aynı şeyi düşünürsünüz.
"Biz" demek önemlidir.
Biz!...
Mesafeleri kısaltan ideallerinizdir, inançlarınızdır.
Ve inandığınız gibi yaşarsınız.
Ve bir gün...
Ve birden...
Ve ihtiyacınız olduğu anda...

"bir ses yayılır perde perde
okunan salâdır
ağır aksak bir zamanda
buruk içten
biz uyarı belleriz/dinlemez kimi"

Ve YANAR/DAĞ'lı yüreğiniz…
Ve "Biz"den biri yoktur artık hayatta...

Göz yaşlarınız hüzzam akar.
Değerini daha çok anlarsınız. Lâkin…
Acının nabzı kanatır yüreğinizi
Ayaz gecenin çıplak rüyasına uyanırsınız.
Ve
Ölümün sessiz türküsü
Kulaklarınızı yırtar
Hüzün damlayan bakışlar
Sağanak sağanak ayaklarınızı yoklar…
Karanlık çöker.
Dualar bırakırsınız geceye…
Keşke;
Sonu noktalı yazılar yazmasak dersiniz…
Ve hatta okumasak…
Ama zemberek boşanmıştır
Bomba titrekliğindeki yaşamınıza bir şey yapamazsınız.
"Kuş açar kanatlarını
Ve ağlar nabızda kan
Gideriz"

Gönül bohçası da, yürek bahçesi de tertemiz olan insan, A. Vahap AKBAŞ, Rabbine yürümüştür.

En son bir yıl önce Türkiye Yazarlar Birliği'nin Ankara'dan Siirt'e yolculuğunda on gün, on gece birlikte olmuştuk. 8 Mayıs 2013'te Gaziantep'te aynı odayı paylaşmış, gece boyu ne çok şey konuşmuştuk… "Sabah namazımı kıldım, hadi sıra sende" diye seslenmişti bana, bu güzel insan.

"Vah vah vakitsiz diyorlar
Vakitsiz ölüm olur mu

Ey güzel analar

‘Kuş dahi uçmaz saatsiz’

Bunu bize belleten sizdiniz

Öldü işte vakitli

Ağlamayın ne olur

Ağlamayın

Kodu sizi ardında böyle

Gerekir o size ağlasa”

Onun Rabbe yürüyüşü kulaklarımıza asılan bir küpedir.

“Tek tek avlar kalpleri ölüm

Değil mi ki bir adacıktır çoğu insan

Yalnızlıkla çevrili

Onun için

Görmemiştir atalar

Kaç bin yıldır

Asıldığını bir koyunun

Başka bir koyunun ayağından

Onun için

Ölünür belki birilerinin uğruna

Ama ölünmez birinin yerine

Her ölü, kendisidir.”

“innâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn”

Vahap AKBAŞ ağabey; mekanın cennet olsun inşaallah…

Tüm dostların başı sağ olsun.

IV. Bölüm

Romancılığı

Alevler ve Güller' Arasında Yürüyen Adam

Özcan Ünlü

A.Vahap Akbaş, son çeyrek asır Türk edebiyatına çok değerli eserler kazandırmış, 'nev-i şahsına münhasır' bir kalemdir. Yazdıklarını değerli kılan ise, bütün metinlerinde ve eserlerinde, sahihliği, samimiyeti ve bu topraklara bağlılığı/yerliliği alabildiğine yansıtabilme başarısını göstermesidir.

Batman doğumlu (1954) olan Akbaş, doğduğu topraklarda liseyi bitirdikten sonra İstanbul'a gelmiş, edebiyat fakültesinde eğitim görmüş, öğrencilik yıllarında (1970'ler) birçok kültür-sanat ve fikir cemiyetinin içinde bulunmuş, ülkenin kaos günlerinin tanığı olmuştur.

Memuriyet hayatının savurduğu Tekirdağ'ın Çorlu ilçesinde 1977'den itibaren farklı dönemlerde öğretmenlik ve Milli Eğitim Müdürlüğü gibi görevlerde bulunmuş ancak, İstanbul'la, edebiyat çevreleriyle dostluğunu hiçbir zaman kesmemiştir.

Şair ve denemeci kimliğiyle daha çok tanınmıştır. A. Vahap Akbaş, 1978'de Hisar dergisinde öykü (Ey Çerh-i Sitem) ile başlayan yazma serüvenini bugüne kadar şiir, deneme, roman, biyografi, inceleme, sadeleştirme, hikâye, fabl ve antoloji yazarlığı gibi edebiyatın farklı alanlarına yayarak yetkinleştirmiş ve bu konuda onlarca esere imza atmıştır.

Türk Edebiyatı, Mavera, İslâmî Edebiyat, Kandil Çocuk, Gül Çocuk, Selâm, Düş Çınarı, Yağmur, Umran, Külliye, Berceste, Gonca, Yeni Devir, Türkiye gibi dergi ve gazetelerde kaleme aldığı yazılarıyla hem edebiyat, hem de süreli yayınlarda adı gündemde kalmıştır. Akbaş'ın 15 sayı yayımladığı "Nisan Bulutu" (1993–1994) isimli dergi de edebiyat tarihindeki yerini almıştır.

Bu yazının çerçevesi, şair olarak ünsiyeti geniş kitlelere yayılmış olan A. Vahap Akbaş'ın roman(lar)ıyla sınırlı tutulacaktır. Dolayısıyla, çok uzun bir 'roman' yolculuğu olmayan yazarın yayımlanmış kitaplarına değinilecek ve yine Akbaş'ın kendi cümleleriyle "romana bakışı" sunulmaya çalışılacaktır.

Edebiyat yolculuğunun henüz başında kaleme aldığı "Alevler ve Güller" ile 1984'te "Sedat Yenigün Roman Ödülü"nde ikincilik kazanan (jürisinde Mustafa Kutlu, Mustafa Miyasoğlu ve Beşir Ayvazoğlu gibi isimlerin de yer aldığı yarışma jürisi 47 roman arasından birinciliğe değer eser bulamamıştır) Akbaş, o yıllarda 'edebî roman'a sıcak bakmayan inançlı çevrelerin dikkatini üzerine çekmiştir.

Daha çok 'hidayet romanları'nın –yazar ve eser isimlerini vermeye gerek yok- yayımlandığı, geniş kitlelere ulaştığı ve neredeyse bir piyasasının oluştuğu 1980'lerde, ayağı bu topraklara basan, bizim meselelerimizi işleyen, teknik ve estetik olarak da bir değer ifade eden "Alevler ve Güller", "sağdan roman çıkmaz" diyen –ki bu isimler sağdan şiir çıkmayacağını da iddia eden çevrelerdir- ve ideolojik olarak toplumun solunda yer alan erbab-ı kalemin de ilgi alanına girmiştir.

A.Vahap Akbaş, 1970'li yılların sisli-puslu yıllarını anlattığı "Alevler ve Güller" hakkında, Dünya Bizim adlı sanal edebiyat sitesine verdiği röportajda şunları söylüyor:

"O dönemde inançlı çevrelerin, edebî romanla aralarının pek iyi olduğu söylenemez. Sol, kendini edebiyatla, özellikle romanla ifade etmenin önemini kavramış ve bu yolda epey mesafe almışken, onların karşısında duranlar bunu hafife almış, ihmal etmişlerdi. Okuyucu, edebi değeri tartışılan 'hidayet romanları'na rağbet ediyordu daha çok. Bu, belki de kendilerine bunlar sunulduğu için böyle oldu. Romanı ciddiye alan yazarların sayısı, bahis konusu çevrede bir elin parmaklarını geçmiyordu. Bu nedenle, en başta edebî kriterleri ihmal etmemek gerektiğine inanmıştım. Bu arada 'yerli roman' konusunu gündeme getiren arkadaşlar vardı. Yazacağım romanın böyle bir özelliğinin olmasını da önemsemiştim. İlk romanımda bildiğim mekanların, ortamların başarısızlık riskini azaltacağına da inanıyordum."

Roman, bir üniversiteli öğrencinin gözünden ülkenin kabus dolu günlerini anlatması bakımından önemlidir. Bu kaosun üniversite gençliği üzerindeki etkisini psikolojik, arka plan ve aşk üzerinde kuran yazar, küçük kasabalardan büyük kentlere eğitim için gelen gençleri bekleyen tehlikeleri, riskli gibi görünse de 'benöyküsel' bir anlatımla okurlara sunar.

Romanı, umutsuz ve karamsar bulanlara Akbaş'ın cevabı nettir:

"Yetmişli yıllar kabus gibiydi (…) Yine bu yıllar topluma umutsuzluk ve karamsarlığın bir karabasan gibi çöktüğü yıllardır. Buna rağmen roman kahramanın umutsuzluğu, karamsarlığı bir kişilik unsuru olarak taşıdığını söylemek haksızlık olur. Umutsuzluktan çok, kişisel sorunların ve toplum olaylarının yükü altında ezilmişlik var. Bundan kurtulmak için fikir temrinleri… Ve tabiî entelektüel kay-

gılar… Kahraman fikri geri plana atan bir militan olsa belki durum farklı olurdu. Hamasiyat tuzağına düşmek ve sahihliği zedelemek istemiyordum."

Beyoğlu ve taşranın karşılaştırıldığı, bu iki coğrafi konumun roman kahramanları Melike ve Cansız'ın kişiliğinde ete kemiğe büründüğü eserin en önemli özelliği ise, Ermeni sorununa sık sık temas etmesidir. Büyükelçiliklere baskınların yapıldığı, ateşelerin ve diplomatların Ermeni ASALA militanlarınca katledildiği o yıllarda bu konuya girmiş olmak, tarihe de bir kayıt düşmekti. O yıllarda sahipleri Ermeni olan bir şirkette çalışmış olan Akbaş'ın edindiği izlenimler de romanı zenginleştirmiştir.

Edebiyatın değişik türlerinde eser vermek, genel olarak yazarlara bir "parçalanmışlık" hissi yaşatır. Akbaş da bunun farkındadır, o yüzden romanı yazarlık serüveninin ilk sırasına yerleştirmez.

1982'de "Efgân" adlı şiir kitabıyla Türkiye Yazarlar Birliği'nden 'yılın şairi', 1987'de ise "Kuş Olsun Yüreğim" ile Türkiye Milli Kültür Vakfı - Gökyüzü Yayınları Çocuk Şiirleri Yarışması'nda üçüncülük ödüllerini alması şiire yoğunlaşmasını sağlamıştır.

"Alevler ve Güller", bir dönem romanı ve ilk kitaptır. Edebî teknik ve estetik açıdan da başarılı bir çalışmadır. Sonsuzluk kütüphanesinde yerini alacaktır.

Yazarın çocuklar için kaleme aldığı, yıllar sonra öz kızına kavuşacak bir babanın heyecanını anlattığı "Gülün Aklı" (1989) ile uzun yaz tatilinde 'iyilik biriktiren' çocukları işlediği "Tatil Rüyası" (2008) isimli iki romanı daha vardır. Bu romanları, "Alevler ve Güller"le karşılaştırmamak gerekir.

A.Vahap Akbaş, yorulmadan okunacak, okurken keyif alınacak metinlerin yazarı. Arı bir dil ve sade bir anlatımı tercih eden yazar, tıpkı "Girdiğim bütün savaşları kazandım sevginle/ önüme çıkan harami dağları aştım sevginle" dizelerinde olduğu gibi, metinlerini sevgiyle örmeyi tercih ediyor. Bunu da başarıyla yapıyor.

[Ay Vakti Dergisi- Aralık 2014]

V. Bölüm

Şairliği

Dağı Özleyen Şair A.Vahap Akbaş

Mehmet Atilla Maraş

Kültür ve medeniyetimizin savunucularından önemli bir isim, şair ve yazar dostum A. Vahap Akbaş hakka yürüdü. (ı5 Kasım 2014) Bir yıldan buyana amansız bir hastalığın pençesindeydi. Allah rahmet eylesin.

Tanıdığım şair ve yazarlarla ilgili anılarımı uzun zamandan buyana yazıyor, Dil ve Edebiyat dergisinde yayınlıyorum. Akbaş'ı da yazacaktım şüphesiz. Ancak onun vefat haberini alınca çok üzüldüm. Keşke onu, vefatından önce yazabilseydim ve yayınlasaydım diye de hayıflandım.

A.Vahap Akbaş, bizim kuşağın şairlerinden. Yetmiş kuşağı yani. *Efgân* adlı şiir kitabıyla,Türkiye Yazarlar Birliği'nin şiir ödülünü benden sonraki yılda (1982) alan bir şairimiz. Adını, o günden itibaren biliyordum.

Türkiye Yazarlar Birliği; yılın şiir kitabına, hikâye, roman ve deneme kitabına ödül vermeyi 1981 yılında başlatmıştı. Ödülün özelliği; ödüllendirilecek kitapların o yılı içinde yayınlanmış olması. Seçici kurul; yıl içinde yayınlanan şiir, hikâye, roman, deneme kitaplarını tarıyor, elden geçiriyor, okumalar yapıyor birkaç toplantıda değerlendirmeler yaptıktan sonra oylayarak bir sonuca varıyor. Yapılan bütün bu çalışmalardan, eser sahiplerinin hiçbir şekilde haberi olmuyor. Bunun için yayınevleri TYB'ye önceden yayınlanmış kitaplarını gönderebiliyor, ya da seçici kurul yıl içinde yayınlanan adı geçen edebi eserleri temin edip değerlendirmeye alıyor. Son değerlendirme Aralık ayının son haftasında yapılıyor ve sonuçlar yeni yılın ilk günü (bir Ocak)ta bir basın toplantısıyla kamuoyuna duyuruluyor.

Benim 1981'de Elifbe yayınları arasında çıkan şiir kitabım *Şehrayin*'e verilen şiir ödülünü *Tercüman* gazetesindeki haberden öğrendim. Önceden hiçbir şekilde ve hiçbir surette haberim olmamıştı. Haberi okuyunca benim için büyük bir sürpriz olmuştu. O yıl benimle birlik "Akümülatörlü Radyo" kitabıyla Tarık Buğra, "Politikada Şiddet" kitabıyla Taha Akyol, "yoksulluk İçimizde" hikâye kitabıyla Mustafa Kutlu, "Dönemeç" adlı romanıyla Mustafa Miyasoğlu ödüle layık görülmüşlerdi. O yıldan bugüne kadar TYB'nin ödülleri her yıl hiç aksamadan devam edegelmiştir. (33 yıl)

Rahmetli yazar dostum Mustafa Miyasoğlu, yanılmıyorsam 1985 yılında *Yeni*

Devir Gazetesi'nde köşe yazarlığı yapmamızla ilgili İstanbul'a gelmemizi rica etmişti.O tarihlerde Eskişehir'de TZDK Bölge Müdürü olarak görev yapıyordum. A. Vahap Akbaş da Çorlu'da öğretmendi. Kalktım, İstanbul'a gittim. Mustafa Miyasoğlu, ben ve Abdulvahap Akbaş buluştuk. Sonra hep beraber Yeni Devir gazetesinin çıktığı Milsan tesislerine gittik. Yeni Devir gazetesinin o zamanki Yazı İşleri Müdürü Hüseyin Evliyaoğlu karşıladı bizi. Konuyu onunla konuştuk. Gazetede her birimiz dönüşümlü olarak haftada iki gün köşe yazarlığı yapacaktık. Yazı yazma konusunda anlaştık. Hatta köşelerimizin adlarını bile tespit ettik. Ancak sıra telif ödeme konusuna gelince işler karıştı, anlaşma bozuldu. Biz Hüseyin Bey'e emeğimize ve yazılarımıza karşılık ne ödeme yapılacağını sorduğumuzda verdiği cevap bizde soğuk duş etkisi yapmıştı.

"Ne ücret, ne telif kardeşim. Allah rızası için yazacaksınız. Ben bu gazeteyi liseli çocukların yazdığı makalelerlede çıkarabilirim. Günde bana onlarca yazı geliyor liseli çocuklardan. Üstelik para falan da istemiyorlar, yazılarımız yayınlansın yeter diyorlar." "Kusura bakmayın arkadaşlar, para istemeden yazacaksanız sayfalar size açık, para istiyorsanız telif veremeyiz. Durumumuz buna müsait değil" Hüseyin Beyin sözleri aynen bu mealdeydi. Biz bu durum karşısında adeta şok olmuştuk. Özellikle ben, emeğe saygı duyulmayan yerde değil yazı yazmak, orada bir dakika bile duramam dedim ve arkadaşlarıma işret ederek kalkalım dedim.

Mustafa Miyasoğlu ve Abdülvahap Akbaş bu duruma çok üzülmüşlerdi. Ben o gün İstanbul'da kaldım. Vahap Bey Çorlu'ya döndü. Mustafa Bey akşam beni evlerinde misafir etti. Ertesi gün Milli Gazetenin basıldığı Milsan tesislerine birlikte gittik. Orada beni Abdurrahman Şen'le tanıştırdı. (Abdurrahman Bey, bugün İstanbul Büyük Şehir Belediyesi Kültür Daire başkanı'dır)

Abdurrahman Bey kardeşimiz bizi Milsan basım tesislerini gezdirdi. Milli Gazetenin dizgisinin yapıldığı bölüme geldik. Entertip makinalarının başında hızla dizgi yapan gençleri gördüm. Mevsim yaz ve hava oldukça sıcak Nem oranı da yüksek. Herkes terliyor ve bu ter insana yapışıyor, insanın canını sıkıyor. Entertip makinelerinde kurşun döküp dizgi yapan gençler atlet katında olduğu halde on parmak yazı yazıyorlar. Gözleri yazılacak metinde, elleri ve parmakları harf tuşlarının üzerinde hızla geziniyor. Büyük bir özveriyle çalışıyorlar. İşte çalışmak bu, helal olsun dedim ve arkasından Abdurrahman'ın kulağına eğilerek; "Bu gazetede çalışanlardan herhalde en yüksek maaşı bu genç adamlar alıyordur, öğle değil mi? Abdurrahman Şen istihza ile gülümseyerek; "Ne gezer ağabey, en düşük maaşı bunlar alıyor. Bunlar asgari ücretle çalışıyor, sigortaları yok, sendikaları yok, hiçbir garantileri yok, her an kapının önüne bırakılıp işsiz kalabilirler. Üstelik çalıştıkları ortam ve yer binanın bodrum katı. Havalandırma filan da yok. Ne hava alıyor ne güneş. Bodrum katı karanlık olduğundan elektrikle aydınlatılıyor. Bu manzara ve

bu tablo karşısında çok duygulandım, çok etkilendim. Bunların alın terleri kurumadan emeklerinin tam karşılığı verilmeli değil mi? Ama tatbikat öyle değil. Teori ve pratik her zaman uyuşmuyor. Tatbikatta kapitalizmin kanunları işliyor ve emeğin karşılığı tam olarak değerlendirilip verilmiyor. Bu bir gerçek. Şahit olduğum o tabloyu hayatım boyunca unutamadım ki buraya aktarıyorum. Neyse, mesele meseleyi açıyor. Biz Vahap Bey'e dönelim.

A. Vahap Akbaş kardeşim aslen Diyarbakırlıdır, Batmanlıdır. Batman, il olmadan önce Diyarbakır'ın bir ilçesiydi. Sonra güvenlik nedeniyle il yapılan ilçelerden. 2 Mayıs 1954'te Batmanda doğdu. 1971 de Batman lisesini bitirdi. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu.(1977) Uzun süre öğretmenlik ve yöneticilik yaptı. Öğretmenliğinin başından sonuna kadar Çorlu'da yaşadı. Çorlu'yu sevdi ve kendi isteği ile emekli olunca da oraya yerleşti. (2001) Kendine küçük bir bahçe tesis etti. Yazı ve şiir çalışmalarından arta kalan zamanını da bu küçük bahçesinde derlendirdi. Ziraatçı değildi, ama toprakla uğraşmayı çok seviyordu. Güzel ve bakımlı bir meyve bahçesi tesis etmişti ve çevredeki komşularına da örnek oluyordu bu çalışmalarıyla. Sevecen, insan tatlısı bir dost, bir kardeşti Vahap. Çok mütevazıydı. Çok çalışkandı. Sözünün eriydi. Çağrıldığında koşarak gider, söz verdiğinde mutlaka sözünü yerine getirirdi. Ahde vefalıydı. Güzel ahlâklı, güzel bir insan, tam bir edipti. Şahsiyet itibarıyla ılımlı ve dost bir insandı. Sorumluluk sahibi olup gösterişten ve nümayişten uzaktı. Çağdaş bir derviş gibiydi. İnsanları kırmaz ve incitmezdi.

Onunla yurt içinde ve yurt dışında birçok şiir etkinliğinde beraber olduk. Müşterek şair dostumuz ve ağabeyimiz Bahattin Karakoç'u bu katıldığımız şiir şölenlerinden birinde şiir ülkesinin padişahı ilan etmiştik. Ona böyle bir unvan ve paye vermiştik. O da şair Nurullah Genç'i Erzurum serhat şehri şiirin uç beyi, (Nurullah Genç Erzurum'da ikamet ediyordu) Abdülvahap Akbaşı da Trakya-Ederine Serhat şehri şiirin uç beyi ilan etmişti. Anlaşılan Şiiristan'ın da şair beyleri oluyordu böylece.

Dağı Özleyen Adamın Şiiri

Şiir şölenlerinde en çok ve severek okuduğu şiirin başlığı buydu. Dağı özleyen adamın esasen kendisi olduğunu biliyoruz. Şiirimizde dağ metaforu, çok önemli bir yer tutar. Dağ; Himalaya'lardan Toroslara kadar yeryüzünü dengede tutan, başı dumanlı karlı dağlar, yeryüzünün en güvenli bölgeleri, sağlam kazıklarıdır. Kekliklerin sekerek gezdiği dağ etekleri, uzayıp giden keçi yolları, böğürtlenler, çitlembikler, kızılcıklar, alıçlar, ardıç ağaçları, yaban armudu, ahlât ağaçları, pelit, meşe ağaçları ve kekik kokuları… Dağ mı dedin sen dağ mı, gözelerden akan

billur su kaynakları… Köroğlu, gezdiği dağlar için *"Arkam sensin, Kal'am sensin dağlar hey!"* demişti.

Dağ özlemi; şehrin Kalabalığından, karmaşasından kaçıp zaman zaman bir dağa sığınma isteği ve arzusu, her insanda olduğu gibi şairlerde daha da belirgindir. Ayağında çarık, elinde asa, sırtında aba olduğu halde o dağ senin bu dağ benim, abdal olup dolaşmak… *"Dağlar dağımdır benim / Gam ortağımdır benim / Ağlatma yeter artık / Yaman çağımdır benim"* demek, diyebilmek…

Ayı, yıldızı ve bütün bir gökyüzünü çıkıp bir dağ ucundan seyran eylemek bambaşka bir keyiftir, bambaşka bir olaydır. Dağdan aşağıya süzülen kuş sürülerini, dağda koyun güden çobanın hüznünü ve yalnızlığını düşünmek, bambaşka bir keder, bambaşka bir duygudur. Dağ; sonunda, sığınılacak ve sırtını güvenle dayayacağın en sağlam yerdir:

Girdiğim bütün savaşları kazandım sevginle

Önüme çıkan harami dağları aştım sevginle

(Sevgi gazelleri, I)

Üç şey var kanatır hülyamı

Biri yâr, biri dağ, biri at

Yâr içimdeki yardan uçtu

Yitik / dedik üstüne bir çizik at

Bıçak yarasından derin oysa

O çizik orada kanar yirmi dört saat

Kanar/kanı fikrime dolar

Geçsem geçemem altı kar üstü sırat

(Kişne Bre Şahbaz Şiirim)

İlk yazısı şair Mehmet Çınarlı'nın yönettiği *Hisar Dergisi'nde* yayınlandı. (1978) Daha sonra şiir ve yazılarını Edebiyat tarihçisi Ahmet Kabaklının yönettiği *Türk Edebiyatı*(1980), Rasim Özdenören'in yönettiği *Mavera* (1979-88), gibi belli başlı dergilerde yayınladı. Kendisinin Çorlu'da çıkarıp ve yönettiği *Nisan Bulutu Dergisi'nde* (15 sayı, 1993-1994) bir kısım yazı ve şiirlerini yayınladı. Yeni Devir

ve Türkiye gazetelerinde köşe yazarlığı yaptı. 1982 de yayınladığı *Efgân* adlı şiir kitabıyla TYB şiir ödülünü aldı. 1984'te şehit Sedat Yenigün anısına düzenlenen roman yarışmasında *Alev ve Güller* adlı eseriyle ikincilik ödülü aldı. (birinciliğe değer eser bulunamadı) Altı şiir kitabı yayınladı. Bütün şiirlerini *İnşirah* (1980-2012) adlı kitapta topladı. 15 Kasım 2014 te Çorlu'da Hakka yürüdü.

Onu özleyeceğiz. Şiir şölenlerinin değişmez ismi şair Vahap Akbaş'ı gözlerimiz arayacak hep. Adı ve Soyadı A harfi ile başladığından şairler anons edildiğinde ilk o sahneye çıkardı. Onu bu haliyle de hatırlayacağız şölenlerde. Duruş sahibi, kamet ve istikamet sahibi bir Müslüman'dı her şeyden önce. Allah mekânını cennet eylesin inşallah.

Onun toplu şiirler kitabına ad olarak verdiği bir şiirini buraya alıyorum.

İNŞİRAH

Zorla sınanmaktayım

Belim bükük

Hey kalbim/hüzünbaz kalbim

Niyazım içimdeki büyük umuda

Hep dingin tutan değil midir?

Öyleyse neden

Beyhude yere böyle daralmaktasın

Ve / ey zorluk içindeki kolaylık

Seni muştulayandır yönelişim

Gecelerin derinliği kandillerin hüznü

Fecrin dingin yüzü tanığımdır

Belki yetersiz ama şeksiz şüphesiz

Seni muştulayandır yönelişim

Abdülvahap Akbaş

Çağdaş Bir Gül Yorumcusu A. Vahap Akbaş

Mustafa Özçelik

ÇİÇEKÇİ

Çiçekler satarım

Kır çiçekleri/sade

Hercai menekşeler

Nazlı zambaklar

Soylu laleler

Daha neler

Söze

Gülün rengini katarım

Şairim

Çiçekler satarım

A.Vahap Akbaş

Ahmet Kabaklı, Türk Edebiyatı isimli eserinin şiirle ilgili cildinde A.Vahap Akbaş için yaptığı değerlendirmenin bir yerinde şöyle demektedir: "Vahap Akbaş, Yeni İslami Akım mensupları ile Yeni Gelenekçi şiir mensupları arasında,'akım ve ilkeleri" reddederek, kendine has bir şiir yolu açmak yolunda görünmektedir."

Vahap Akbaş'ın şiirini izleyenler, Kabaklı'nın bu yorumundan da yola çıkarak şu gerçeği tespit etmek durumunda kalacaklardır: Vahap Akbaş, bu toprağın şairi,

bizim şairimiz... Hem gelenekten besleniyor, hem de bu malzemeyi İslâmî dünya görüşüne bağlı olarak çağının dili ve üslûbuyla yorumlayıp anlatıyor. Şairin Türk Dili ve Edebiyatı öğretmeni olduğu da dikkate alınırsa, mesleğinden de gelen bilgi birikimiyle ve bugüne kadar yazdıklarıyla bu tespitleri doğrulayan bir şiir geçmişine sahip olduğu rahatlıkla görülebilmektedir. Dolayısıyla onun şiiri sesini, rengini, kokusunu bildiğimiz bir şiirdir.

Bu durum yani Vahap Akbaş'ın geleneksel şiir dünyamızın kodlarıyla ilgi kurması bu noktada onu divan, halk ve tekke şairlerimizle farklı bir zaman dilinde müşterek biz çizgiye getirmektedir. Bu buluşma, Akbaş'ın şiirine bir taraftan tarihsel bir altyapı imkânı sunarken tabiî olarak konu ve tema beraberliğini de beraberinde getirmektedir. Dolayısıyla biz onun şiirinde kimi zaman Yunus'tan, Karacaoğlan'dan kimi zaman ise divan şairlerimizden sesler ve renkler bulabilme imkânına kavuşmuş oluyoruz. Ama bütün bunlar, geleneğin yeni yorumu şeklinde ve üstelik modern bir biçim ve söyleyişle gerçekleştiği için Akbaş'ın şiiri modern şiirin yeni ve güzel örnekleri olarak değerlendirilmeli ve Akbaş, geleneği özellikle biçim olarak tekrarlayanlarla, yeni şiir adına köklerinden kopan şairler topluluğundan ayrı bir yerde, kendi orijinal vadisinde değerlendirilmelidir. Akbaş'ın şiirindeki pek çok konu ve tema ayrıca bunları ele alış ve yorumlayış biçimi bu tespitin somut örnekleriyle bizi karşı karşıya getirecektir. Ne var ki biz bu yazımızda bu örneklerden sadece birisine, şairin gül yorumuna değineceğiz.

Akbaş'ın bu şairlik tutumunu bilenler, elbette ki yazımıza başlık yaptığımız "Söze gülün rengini katmak" dizesinde toplanan anlamı, yukarıdaki tespit çerçevesinde kavramakta gecikmeyecekler, onun mısraları arasında dolaşırken, aynı zamanda güllerle, lalelerle, nergislerle karşılaşmayı tabiî bulacaklardır. Burada önemli olan söze gülün renginin nasıl katıldığıdır elbette... Çünkü gül, öyle bir çiçektir ki, onsuz bir Türk şiiri düşünmek neredeyse imkânsızdır. Ve yine gül, tedaileri ile öylesine zengin yorumlara imkân verir ki, kendisini konu alan hiç bir şairi, bu zenginliklerinden mahrum bırakmaz. İçinde gül kelimesi geçen her mısra, gül misali güzel olur. Yeter ki şair, bu Muhammedî çiçekle bir gönül bağı kursun, ona sadece beden gözüyle değil, ruh gözüyle de baksın. Üstelik de şairimizin ifadeleriyle "gülün delik deşik, kan revan içinde ve can vermede"olduğu bir çağda...

Evet, gül kokulu, gül desenli bir şiir Akbaş'ın şiiri...Bu nadide ve nazenin çiçek, onun şiirlerinde de bütün doğu, Türk ve İslâm şairlerinin şiirlerinde olduğu gibi vazgeçilmez yerini almış durumdadır. Gül Kıyamı, şairin şiir kitaplarından biri... Ayrıca pek çok şiirin adında gül kelimesi var. İşte bunlardan bir kaçı:Gül Çocuğum, Kar Gülü, Gül, Şiir Gülü, Afgan Gülü, Gül/ay, Öyle Güzel Bir Gül... Sadece güllü başlıklarla da yetinmemiş şair...Şiirlerinin başlıklarında olduğu gibi mısralarının içinde de pek çok çiçek adına yer vermiş...Lale, nergis, kır çiçeği, karanfil,

fesleğen bunlardan sadece bir kaçıdır. Dolayısıyla Akbaş'ın şiirlerini okurken kendimizi rahatlıkla bir gülistanda hissetmemiz mümkündür.

Akbaş'ın gül'e yüklediği anlamlara geldiğimizde ise birbirini tamamlayan iki tavırla karşılaşıyoruz. Akbaş da çağdaşı pek çok şair gibi, gülü ve diğer çiçekleri kimi zaman geleneğe uygun tarzda ele alıyor, kimi zaman da farklı bir zamanın şairi olduğunu unutmadan ona yeni anlamlar yüklüyor. Bilindiği gibi gül, öncelikle aşk kavramıyla birlikte düşünülmesi gereken bir çiçek olduğu için her çeşidinde sevgiliyi ifade ve temsil ediyor. Buna göre gül, klasik yaklaşıma da uygun olarak kimi zaman vahdetin remzi olarak bizzat Allahüteala'yı, kimi zaman da beşeri muhteva olarak da başta Allah Resulü olmak üzere bütün sevilenlerin remzi oluyor.

Vahap Akbaş'da da gül, "Ey hayat verecek şeylere çağıran gül."mısraında peygamberi ifade ederken,"Geldik ateşteki güller olmaya" söyleyişinde ise bir başka peygamberi, Hz.İbrahim'i ve Onun yolunun izleyicileri anlatmak için kullanılmaktadır. Gül, bu iki klâsik yaklaşımın dışında sevgili, baba, Bosna ve Bosnalı Müslümanlar, Afganlılar, gençler şeklinde somut varlıkların remzi olurken, pek çok mısrada da sevgiliyi ve ona ait beden, yüz, bakış, söz gibi unsurları ifade etmektedir."Merhaba kapalı gözlerde açan yediveren gül","Darağacı kurmuşlar has güllerimize."","masalda dağdın gülüm","Sen öyle güzel bir gül idin","Afgan gülü karbeyaz açardı"..gibi söyleyişler bu yaklaşımın ilk akla gelen örnekleridir.

Akbaş'ın şiirlerinde gül, iç âlem unsurlarını ifade için de kullanılmaktadır. Bu çerçevede gül, "Açıverdin aşka defterimizi, içimiz güllük gülistanlık", "Can gülü gün olur dökülür, Allah'a gider", "Bir güldü özlemin.", Güller açar bağrımda.", "Gül geldi çoktan, kıpır kıpır içimde."gibi söyleyişlerde gül, gönül yani iç âlem, ruh, hasret duygusu, gönülde yeşeren duygular, umut gibi kavramların da ifadesine dönüşmektedir. Akbaş'ın gül yorumu elbette burada söylediklerimizle sınırlı değildir. Ayrıntılı bir incelemeyle Akbaş'ın gül yorumuyla ilgili başka örnekleri de ortaya çıkarmak mümkündür.

Akbaş'ın şiirlerinde gül, elbette yalnız değildir. Çiçeklerin sultanı olarak zengin yorumlanma özelliğiyle en has yere ona ayrılmış olmakla beraber, başka çiçekler de bu gülistanda yerlerini almış durumdadırlar. Bunlardan en çok işlenenleri Karanfil, nergis, lale, menekşe, zambak, begonya, erguvan, fesleğen, leylak, nilüfer ve sarmaşıktır. Çiçek kelimesi de bütün bu sayılanların toplu ifadesi olarak şiirlerde yerlerini almış durumdadırlar. "Melul ve mehzun karanfiller."."Bir menekşe büker boynunu."."nazlı zambaklar..","Ben suya eğilmiş nergis beklerim."."İnce laleler ağlıyor beşinci odada."."Donmuş vazoda beyaz zambaklar."."Sen kutuda ağlamaklı begonya"... gibi mısralar şairin diğer çiçeklerle ilgisi açık olarak ortaya koymaktadır. İncelendiğinde görülecek ki bu çiçeklerde taşıdıkları renk, koku, şekil özelliklerine

uygun olarak değişik duyguların, varlıkların sembolü olarak yorumlanmaktadırlar. Bu yorumlamalarda da kimi zaman klâsik bakış, kimi zaman da yeni bakış tarzları söz konusu olmaktadır.

Bütün bu söylediklerimizden çıkarılabilecek sonuç şudur ki, Vahap Akbaş da çağdaş bir gül yorumcusudur. Doğu, Türk-İslâm şiir geleneğinin bütün şairleri gibi oda çiçeklere, özellikle de güle ilgisiz kalmamış, şiir gülistanı diyebileceğimiz kitaplarında hem geleneğe uygun olarak hem de şahsi tasarruflarla gül ve çiçek yorumları yapmıştır. Onun "Bosna Gülü, Afgan gülleri" gibi söyleyişlerinde güle sosyal ve evrensel bir muhteva kazandırdığını da burada özellikle belirtmek gerekecektir. Yine tabiatta bulunan her şey gibi gülün ve diğer çiçeklerin ilahi ayet hükmünde oldukları gerçeğinden yola çıkarak bunlara metafizik anlamlar da yüklediği Akbaş'ın gül yorumu için söylememiz gereken başka bir özelliktir.

[Ay Vakti Dergisi - Aralık 2014]

Şair/Yazar: A.VahapAkbaş

Ayşe D.

Vahap Akbaş ile Şiir ve Poetikalar Üzerine (1)
02 Temmuz 2014
www.yedigungazetesi.com.tr/article_print.php?article_id=465

"Yahya Kemal' in söylediği gibi düşünceyi duygu haline getirinceye kadar yoğurmak ve mısrayı da nağmeye dönüştürmek lazım. Bu öyle bir çabadır ki, bunun nasıl olacağı, hangi yollardan geçeceği her mısra için başlı başına bir maceradır. Biraz da şiirin güzelliği bu maceradadır işte."

Sizinle mensur şiiri ve şiir konuşacağız. Sezai Karakoç'un bir sözü var. Diyor ki Sezai Karakoç "Gelenek, geleneğin gelip dayandığı yerden başlar." Bizde daha önceden mensur şiir geleneği yoktu, mensur şiir bize Tanzimat'la beraber geldi. Bazı yazarlar ve şairler mensur şiir olmaz; şiir nazımla olur diyorlar, nesirle şiir bir olmaz diye düşünenler var. Sizin bu konuda ki fikirleriniz nedir?

Aslında arada kalmış her şey biraz şaibelidir. Mensur şiir denilen veya mensure denilen şey de kanaatime göre biraz arada kalmış bir şeydir.

Mensur şiirin batıda 19. yüzyılda ortaya çıktığı söyleniyor. Mensur şiirin ilk serüveni Fransa'da başlıyor. Bu biraz da bizim Tanzimat ve özellikle Servet-i Fünun şairlerinin ruh yapılarına da uygun romantik bir şeydir. Şiirde ölçü kafiye olmasa da olur da anlayışı söz konusu olunca böyle bir yola giriliyor ama tabi iç ahenk kaygıları da taşıyor bir ölçüde, çünkü bir nağmeye dönüşmesi gerekiyor neticede metnin fakat tam olmuyor. Dolayısıyla ben de şiir şiirdir, nesir nesirdir diyenlerdenim. Hatta şiiri tarif ederken nesire çevrilmemesini şart olarak ileri süreriz. Hatta bazı tariflerde nesre çevrilmeyecek şiir derler. Bende mensur şiiri arada kalmış bir tür olarak görüyorum ama ben mensur şiirde de bir tat olduğunu düşünüyorum. Ona illa şiir değil de, şiir tadında nesir demek gerekir diye düşünüyorum.

Şiir tadında nesir… Kendim gençlik yıllarında Yakup Kadri'nin "Erenlerin Bağından" kitabını okuduğumda bir nesir ama şiir keyfi almıştım hatta bazı bölümleri defterime kaydettiğimi hatırlıyorum. Dolayısıyla o şiirsellik bir bakıma bir tat kazandırıyor ona. Şöyle söyleyebilirim, nesrin birazcık da şiirin güzelliklerinden

apararak oluşturulan metin diyebiliriz mensur şiire. Güzel mensur şiir örnekleri arasında Ali Nihat Tarhan hocamızın "Güneş Yaprak" diye nefis bir kitabı var. Bir de Arif Nihat'ın güzel mensur şiir örnekleri var bu hususta sayabileceğim.

Biraz da poetikalar hususunu ve şiir geleneğimizi konuşalım sizinle. "Düşünceyi Uyandırmak" adlı kitabınızda şiir hakkında kendi görüşlerinizi dile getiriyorsunuz. Şimdi hocam birçok poetika sahibi şairimiz var. Bunlardan hangisi size cazip geliyor ve sonrasında şairlerimizin poetika yazması gerekir mi? Sizce şiir de önemli olan öğeler hangileridir? Yani ses midir, ahenk midir, mana mıdır, vezin midir? Bu konularda ne düşünüyorsunuz?

Aslında poetika kavramı biraz daha geniş bir kavram, bizde bir şairin şiir görüşünü belirtmesi gibi algılanıyor. Zannederim Orhan Okay Hoca'dan dinlemiştim. O batıdan gelen bu kelime başlangıçta güzellik felsefesi, hatta estetik gibi anlamlara gelen çok geniş bir anlam ifade ediyormuş. Fakat zamanla bu anlam biraz daralmış. Şiir üzerine teorik fikirler ortaya koyan eserleri ifade etmiş. Aristo'nun poetikasından bu yana adı bizzat poetika olan birçok eser yazılmış batıda. Bizde bu çok yaygın değildir, Divan edebiyatında bazı Divan dibaceleri vardır…

Ancak son dönem edebiyatımızda biraz poetika kavramı öne çıkıyor. Hatta bazen poetik yazılar yazıp adına poetika bile deniliyordu. Necip Fazıl'ın da poetikasından hareketle yani arı bal yapar da balını izah edemez görüşüne geliyoruz biraz. Aslında poetikaları biraz da şairin arıdan farklı bir varlık olduğunu ortaya koyması, arının balını izah etmeye kalkışma denemesi gibi düşünmek mümkün. Mesela benim bilinçli bir şekilde okuduğum ilk poetika Necip Fazıl'ın poetikasıydı. Henüz lise öğrencisiydim, belki çok derinlemesine anlamamakla beraber keyif almış ve şiir hakkında bir şeyler düşünmeye başlamıştım. Sonra ki dönemler de ise sık sık aktardığım, üzerinde durduğum, doğruluğuna inandığım en etkili poetika belki de şiir anlayışıma da uygun bulduğum için Haşim'in "Şiir Hakkında Bazı Mülahazalar" adlı yazısıdır doğrusu…

GÜNÜN DÖRTLÜĞÜ

Rüzgârlarla yarıştım aşka doğru koştum ben,

Zulmetim nurla doldu sevdan ile coştum ben.

Dünya umrumda değil asıl gerçek mahşerdir

Yeni değil sevgilim ezelden sarhoştum ben.

Vahap Hocanın Ardından…

Cemalettin Günay

Şiire Görev Biçmek / Şairin ve Şiirin Bir Misyonu Var mıdır?

Bu başlık, Türkiye Yazarlar Birliği'nce Strasbourg'da düzenlenen Türkçenin Uluslararası Şiir Şöleni çerçevesinde yapılan "atölye çalışmaları"ndaki tartışma konularından biriydi. Türkiye'den ve Türk Cumhuriyetlerinden ondan fazla şairin katıldığı toplantıda konu enine boyuna tartışıldı. Mevzu şiirimizin önemli problemlerinden biriyle alakalı olduğu için, tartışma atölye dışında da sürdü.

Bahis konusu toplantıda arz ettiğim görüşleri sizlerle de paylaşmanın faydalı olacağını düşünüyorum.

Şairin ve şiirin bir görevi var mıdır? Eskimeyen bu çetin soruya büyük bir çoğunluk gibi, vereceğim cevap "evet"tir. Her şeyin bir varlık sebebi olduğu gibi şiirin de bir varlık sebebi olmalıdır.Bu sebep, onu ister istemez görev sahibi kılar.

Misyonu olmamak, hiçbir işe yaramamak demektir. Böyle bir şeyi üretmenin de hiçbir anlamı yoktur.

Sorun, kanaatime göre şairin / şiirin bir misyonunun olup olmaması değildir. Sorun, doğal bir şekilde var olan misyonun mahiyetidir.

Misyonu, ideolojilerin, inançların ya da herhangi bir görüşün benimsetilme aracı olarak algılayanlar ve bunu şiire yüklemek isteyenler az değil. Ne yazık ki bu anlayış, şiire halel getirmektedir.

Geçmişte, özellikle 70'li yıllarda, kendilerine "toplumcu / sosyal gerçekçi" diyenler ya da kendilerini milliyetçi, Müslüman veya başka şekilde tanımlayan birçok şair bu yolu denemiştir.

Oysa "bildiri"ye ya da "vaaz"a dönüşen şiir, bir süre sonra kendiliğinden ölüyor. Geçmişte kalabalıkları coşturmuş, alkışlanmış birçok şairin / şiirin şimdi edebiyat mezarlığında yattığını görmemek mümkün değil. En fanatik hayranlarının bile bugün Nazım Hikmet'in ideolojik şiirlerini cesaretle savunabildiklerini sanmıyorum. Hâlâ onu ideolojik bir lokomotif olarak kullanmak isteyen bir azınlığı saymazsak; o, şimdi dili maharetle kullandığı ve insanı evrensel boyutlarıyla ele

aldığı şiirleriyle yaşıyor. Geçmişte ideolojik tavrından dolayı ona uzak duranlar bile bugün onun "şiirliği tartışılmaz" mısralarının hakkını vermektedirler.

Demek ki şiir, bir ideolojiyi benimsetip yaymak, bir fikri savunmak için uygun bir tür değildir. Bunun için daha elverişli araçlar vardır.

Tabii ki buradan, "Fikir şiirden büsbütün uzak tutulmalıdır." gibi bir anlam çıkarmamak gerekir. Şiiri şiir yapan iç ve dış unsurlar vardır. Bunlara zarar vermeden, "meyvedeki tat ve besleyicilik" gibi fikirle estetik ölçülü bir şekilde harmanlanarak şiire değer kazandırılabilir.

Bu noktada, dikkat edilmesi gereken başka bir hususun da olduğunu düşünüyorum. Ham fikri, estetik giydirilmemiş fikri şiire sokmaktan imtina ederken, şiiri anlamsızlığın sınırına dayandırmak da şiir için tehlikelidir. İfrat-tefrit meselesi… Nitekim İkinci yenicilere yönelik en ciddi eleştirilerden birinin bu bapta olduğu unutulmamalıdır. Nâbî, bu hususu nasıl da güzel ifade ediyor: "Kokusuz lâleye benzer o sühan / Ki ola lafzı tehî ma'nâdan."

1940'lardan itibaren "anlam tartışmalarının eskidiği" (Ataç – S. Eyüpoğlu) söylenmekle beraber, konu hâlâ zaman zaman bir sorun olarak önümüze çıkmaktadır. Ataç'ın 40'lı yıllarda yaptığı bir konuşmada "Şiirde mana aramanın bir garabeti yoktur." dediğini okumuştum. Ancak bu, şiirin sembolik diline, yapısına, edasına aykırı düşmeyen, onu zedelemeyen bir anlam olmalıdır. Çoğu zaman kelimeleri aşan bir anlam…

Şiirin en önemli misyonu kendisi olmasıdır. Dilin kanat sesine dönüşmesi, gönlün göklerinde uçabilir olmasıdır. İnsan ruhunu kışkırtması, onda bir güzellik hissi, bir estetik haz uyandırmasıdır. Bu görevleri yerine getirecek kıvama gelmiş bir şiirde fikrin de bulunması eskilerin tabiriyle "nurun ala nur" olur. Yahya Kemal'in ilginç bir şiir tarifi vardır. "Şiir, düşünceyi duygu haline getirinceye kadar yoğurmaktır." der. Şiirlerindeki güzelliğin sırrı belki buradadır.

Necip Fazıl'ın "Dua" şiirine bu nokta-i nazardan bakalım:

Bıçak soksan gölgeme,
Sıcacık kanım damlar.
Gir de bir bak ülkeme:
Başsız başsız adamlar…

Ağlayın, su yükselsin!
Belki kurtulur gemi.

Anne, seccaden gelsin;

Bize dua et, emi!

Üstad'ın bu şiiri sosyal muhtevalıdır. Ülkenin içinde bulunduğu durumdan ve onu yönetenlerden dolayı muzdariptir şair. Seccade, dua gibi dinî ifadeler de var. Her mısra fikirle örülmüş. Ancak metni şiir yapan bu fikirler değildir. Üstad, bu fikirlerini başka eserlerinde de dile getirmiştir. Metni, şiir yapan, kelimelerin yan yana getirilişiyle oluşturulan ahenktir, özgün imgelerdir, metindeki insicamdır, yoğunlaşmadır… Üstad, fikri öyle maharetle yoğurmuş ki elmanın içindeki vitamin gibi gizlemiş mısralar arasında.

Şiir, eni konu bir dil olayıdır. Şairin görevi, dağınık, başıboş sözleri ehlileştirmek, onlardan güzel ve evrensel bir değer oluşturmaktır; ana dilini yaşatmak, yaşatırken haddeden geçirmek ve yükseltmektir. Yoksa büyük hakikatleri anlatmak, halkın vicdanı olmak, insanları yola getirmek adına sanatı öldüren unsurların mikrofonu olmak değildir.

Kanımca gerçek şiir yalnız kendi emrindedir. Şairini bile kendi cazibe alanı içine, kendi nizamına çeker.

Ve gerçek şair, ipek böceği gibi kozasını örerken, ondan kimlerin ne şekilde faydalanacağını düşünmez. Ne ideolojilerin emrine girer ne de Tanpınar'ın işaret ettiği gibi "takvimin emri"ne.

Aslında şairin bu yaptıklarının ya da yapacaklarının içinde bir davet de gizlidir. Fuzulî'nin deyişiyle "zeban-ı hal ile" yapılan bir davettir bu. Esasında her şair, başkalarını da dil bayrağını diktiği his ve fikir zirvelerine çağırır. Bunu başarmanın yolu hiç şüphesiz, şiire içirilen cazibe olmalıdır.

Başka düşünce dünyalarına ve bu arada şiire, şaire de ulaşmanın yollarını göstermek ise başka türlerin belki başka kişi ve kurumların görevi olmalıdır.

Yazar ve Aylaklık

Son dönem İngiliz düşünürlerinden B. Russel*, "Aylaklığa Övgü"* adıyla dilimize çevrilen kitabında bir gezginin hikâyesini nakleder. Napoli sokaklarında dolaşan gezgin, yattıkları yerde güneşlenen on iki dilenci görür. En tembel dilenciyi öğrenmek ister. Bunun için de en tembellerine bir lira vereceğini söyler. On bir dilenci hemen yerlerinden fırlayarak liranın hakları olduğunu ileri sürerler. Tabiî ki lirayı, parayla ilgilenme zahmetinde bulunmayan on ikinci dilenci alır.

Yan yatıp keyiflerine bakan, bir avanta söz konusu olduğu zaman da ayaklanıveren insanlara hemen her toplumda rastlanır. On ikinci dilenciyi andıran tembeller de toplumun içinde hiç eksik olmaz.

İslâmiyet çalışmayı emrettiği, çalışanla çalışmayanı kesin bir şekilde ayırdığı halde Müslümanların aylaklıktan çekmediği kalmamıştır. Müslüman toplumların problemleriyle ilgilenenler en çok çalışma kavramına vurgu yapmışlardır. Meselâ, Akif'in *Safahat*'ı bunun için, çalışmaya teşvik eden mısralarla doludur.

Tembellik bir topluma sirayet ettiği zaman onun bütün uzuvlarını etkiler. Avamı aydını, kadını erkeği, herkes bu hastalıktan nasibini alır.

Yine de tembellikle bir arada düşünmek istemediğim zümrelerden biri kalem erbabıdır. Düşünmek istemem, diyorum; ama bu, böylelerinin var olduğu gerçeğini değiştirmez. Düşünebilen, yazabilen, bunu eserler vererek ortaya koyan velakin "*kûşe-i uzlete*" çekilmiş o kadar kişi biliyorum ki.... Bir çırpıda onlarca isim sayabilirim. Bunlar, yazamayışlarına bazı gerekçeler gösterebilirler. Makul mazereti olanlar da vardır belki. Ama kanımca bunların çoğu aylaklığa yenildikleri için yazı hayatından uzaklaşıyor. Hikâyedeki on ikinci dilenci durumuna düşmüş çok yazar/şair biliyorum.

Kur'an-ı Kerim'de *"kalem"*'e yemin edilir: "*Nûn, kaleme ve yazdıklarına and olsun.*" (*kalem, 1*). Bu, hiç şüphesiz kaleme verilen değeri, onun yüceliğini gösterir. Yine *Kur'an-ı Kerim*'de, "*Rabbin en büyük kerem sahibidir. O, insana kalemle öğretti. İnsana bilmediğini öğretti.* "*(Alak, 3-5)* buyuruluyor. Bu da kalemle yazmanın Yaratan'ın bir ihsanı olduğunu göstermiyor mu?

Demek ki yazmak hafife alınacak bir eylem değildir. O ki Yaratan'ın bir ihsanıdır, onu, haz almak, zihin jimnastiği yapmak, eğlendirmek gibi amaçların çok fevkinde amaçlar gözeterek gerçekleştirmeli. Yazmak, eli kalem tutanlarca bir borç addedilmeli. Bu kabiliyeti bahşedene ve içinde bulunulan cemiyete duyulması gereken bir borç...

Yazmayı bırakanlar, yahut büsbütün bırakmasalar da keyifleri geldikçe eline kalem alanlar bu sorumluluğun bilincinde midirler acaba? *"Bizde yazarlık bir meslek olarak yerleşmemiştir."* diyenler var. Zorlu hayat şartlarını, yazı yazmaya muhalif atmosferi, yayın engelini hatırlatanlar var. Yazmanın insanı cemiyetten soyutladığını, bunun için cemiyet hayatını eser vermeye tercih ettiklerini söyleyenler var.

Oscar Wilde bu ikileme dikkati çeker. Cemiyet hayatına katılan yazarın eser vermesi gerçekten güçtür. Ancak cemiyetin içine girmeyenlerin eserlerinin okunmayacağı da bir gerçektir. Yazarı toplumun dışında düşünmek mümkün değildir.

Yazar hayatın içinde, hayata rağmen yazabilendir. Yazmamak için ileri sürülenler belki bu eylemi güçleştiren sebeplerdir ama yine de birer mazeret olmaktan öteye gidemez.

"Deha yok, çalışma var." diyenlere hak vermemek elde değil. Tanpınar'ın yazma konusundaki tavrını da takdire şayan buluyorum. Ona göre yazar, sabah işinin başına geçen, düşünüp yazmaya koyulan bir işçidir. Ahmet Mithat Efendi'nin üzerinde en çok durulması gereken tarafı bitip tükenmek bilmeyen çalışma gücüdür.

Victor Hugo'nun, elbiselerini hizmetçisine vererek kapıyı üzerine dışardan kilitlettiğini ve böylece kendini yazmaya mahkum ettiğini söylerler. Bu da yazmanın gerekliliğini gösteren bir vakadır. Ancak böyle aykırı davranışlara gerek kalmamalı. Kalem yüceyse ve onu kullanana Allah'ın bir armağanıysa, eli tutan bırakmamalı onu, tutunmalı ona.

Bir hadise göre Allah önce kalemi yaratmış, ezelden ebede tüm olacakları kaydetsin diye. Kaleme burada mecazî bir anlam verilerek kaderin Levh-i Mahfuz'a kaydına işaret ediliyorsa da yazarların da buradan kendilerine bir pay çıkarmaları mümkün.

Kalemle hemhal olanların kaçınılmaz olarak bir sorumluluk yüklendikleri su götürmez. Yazar kaleme hakkını vermek zorundadır. Ona yakışmayan bir şey varsa o da aylaklıktır.

Değişerek Devam Etmek

"Değişim" kavramı, hemen her zaman insanlar tarafından ilgi görüyor. İnsanoğlu içinde bulunduğu durumdan yaradılışı icabı şikayetçi oluyor. Hoşnutsuzluğu artınca, yeni dünyaların, yeni düzenlerin özlemini duyuyor.

Bir şey bozulduğu zaman ondan kurtulmayı düşünmek, yerine daha iyisini getirmek için gayret etmek tabiî bir şeydir.

Kötüyü iyiyle, çirkini güzelle, çürüğü sağlamla değiştirme arzusunu insanlardan koparıp aldığınız zaman dünya yaşanmaz hale gelir.

Nitekim insanların doğruluktan şaştığı, toplumların ifsat ettiği zamanlarda Allah onları kendilerini değiştirmeleri için uyarmış; uyarıya kulak asmayanları helak etmiş. Peygamberler göndererek insanların bozduğu düzeni iyi yönde değiştirmiştir.

İnkişaf, değiştirme arzusundan doğar. Büyük sanat ve medeniyet eserleri de yeni dünyalar kurma umudunun meyveleridir.

Menfiyi müspete dönüştürmek, insanların mutluluğunu sağlayan değişiklikler yapmak güzeldir. Ancak değişmek, değiştirmek; var olanı, yüzyıllarca emek sarf edilerek sağlananı elden çıkarma, onu yok etme tehlikesini de beraberinde getiriyor.

Şuursuz yenileme isteği, nesiller arasındaki köprüleri yıkar. Medeniyet birikimlerini anlaşılmaz kılar, hatta onları tarihin karanlık kuyularında boğar.

Üstün insanlık değerlerini muhafaza fikri kafalarda ve gönüllerde kök salmayınca cemiyetler hafızalarını kaybetme durumuna düşüyorlar.

Millet hayatında, fertlerininkinin aksine devamlılık vardır. Milletlerin varlığı halkaların birbirine aralıksız eklenmesi sayesinde sürer.

İnsanların içinde var olan sürekli değişme temayülü ile kültür ve medeniyet eserlerini muhafaza ve geliştirerek devam ettirme zarureti birbiriyle çelişir gibi görünüyor.

Tercihini ilkinden yana kullananların çoğalması, insanları köklerinden koparıyor. Köksüz insan, mutsuzluğunu gidermek için çabaladıkça, mutluluğu daha da yaralayan ortamlar doğuyor.

İnsanların bu zaafını fark eden politikacılar da bunu kullanarak insanlığa zarar veriyorlar. İnsanların daha huzurlu yaşamalarını sağlayacak köklü programlar hazırlayacaklarına, gelecek nesillerin üzerinde yükselecekleri ve onu büyüterek ötelere götürecekleri bir medeniyet kurmak için çalışacaklarına içi boş sloganlara sığınıyorlar. "Değişim"li sloganlar rağbet gördüğü için de devamlı bunları kullanıyorlar.

Böylece gerçekte bir şeyleri değiştirmiyor, yalnızca her şeyi birbirine karıştırarak içinden çıkılmaz hale getiriyorlar.

Kötü de olsa, yeni olan her şeyin kabul görmesi bizlere çok şey kaybettirmiştir. Üzücü olan da, bütün bu zarar ziyana rağmen, yönetim kademelerinde bulunanların ve aydın diye anılanların hâlâ küçük hesaplar peşinde olmaları ve bir türlü uyanmamalarıdır.

Bu konuda takip edilecek en makul yol kanaatime göre Ahmet Hamdi Tanpınar'ın şu sözlerindedir: *"Değişerek devam etmek, devam ederek değişmek…"* Bunu yaparken de filozofun dediği gibi, *"yavaşça acele etmeli."*

VI. Bölüm

Eserleri

Eserleri

Şiir: İnşirah, Efgân, Gül Kıyamı, Hüzün Coğrafyası, Bir Şehre Vardım, Mavi Sesli Şiirler, İnce Lügat, Şiraze

Roman: Alevler ve Güller

Hikaye: Ayna ve Suret

Deneme: Biraz İhanet, İnziva Notları, Rahvan Saatler, Düşünce Uyandırmak, Bir Hazan Devri Şairi-Mehmed Âkif.

Gezi: Seferi Yazılar

Konuşmalar: Zamandan Kurtarılan

Çocuk Kitapları: Kuş Olsun Yüreğim-Çocuk Şiirleri), Dünyayı Kaplayan Ağaç (Mazlum Öyküler) Bir Demet Masal (Fabl), Gülün Aklı (Roman)Göğe Çiziler Resimler (Deneme) totno Bilge-Nasrettin Hoca Fıkraları,Kuş Baba,Tatil Rüyası, Ton Tirinom.

Sadeleştirme/Derleme: Bir Hüma Kuşudur Şiir-Mısra Güldeste,Zehra (N.nazım'dan Roman), Sergüzeşt (S.Sezaiden-Roman) Hançerli Hanım (Meddah Hikayesi), Ömer Seyfettin'den Seçilmiş Hikayeler, Yalnız Efe (Ömer Seyfettin), Safahat Mehmed Âkif/Asıl Metin-Sadeleştirilmiş metin Notları) Safahattan Seçmeler (Orta Öğretim için), Safahattan Seçmeler (İlköğretim için), Mehmed Âkif'ten Nükteler, Düz Yazılar/Makaleler, Tefsirler, Vaazlar (Mehmed Âkif'ten)

Abdülhak Hamit Tarhan ve Tayfalar Geçidi,Makamatül Arifin ve Maarifü's Salikin(Pir Muhammed Bahaddi Erzincani),Mesnevi Öyküler,DivanKemahlı Ebu'l kemal İbrahim Hakkı.

Dil Bilgisi: Türkçe'nin Ana Çizgiler

Tasarı ve Yarım kalan eserleri:

Roman: Sevgili N, Hasankeyf

Hikaye: Güle Güle Penguen

Çocuklar için denemeler

VII. Bölüm

Seçmeler

Şiirlerinden seçmeler

Sevenlerinin Dilinden Efendimiz (sas)-A.

Sevgili Gazelleri

I.

Girdiğim bütün savaşları kazandım sevginle
önüme çıkan harami dağları aştım sevginle
deryalara açıldım yol yön oldun fırtınalarda
en amansız girdapları geçtim sevginle

çok karanlık zamanlarda bile ışık tuttun önüme
kirli tuzaklar pusular hep kalktı aradan sevginle
ak kuşlar dolaştı içimin göklerinde rahmet yağdı
ırmaklar aktı dağ taş çiçeklerle donandı sevginle

II.

ey rahiyası çölleri dolduran gül/dolduran gül
ey rahat verecek şeylere çağıran gül
ey evrenin efendisi/ey sevgililer sevgilisi
ey yeri ve göğü rahmetle donatan gül

ey ibrahimin duası/ibrahimin duası ey
kitabı öğreten kum gönülleri veha eden gülsen olmasaydın/sen olmasaydın
ne kalırdı hayattan/ne kalırdı ey gül

Bir Erik Ağacım Vardı

Bir erik ağacım vardı
Ak çiçekler açardı
Baharda

Bir erik ağacım vardı
Kuşlara
Kucak açardı.

Bir erik ağacım vardı
Dallarında çiçekler
Dallarında kuşlar
Cıvıldaşırlardı.

Bir erik ağacım vardı
Kestiler
Yerine bir kocaman
Apartman diktiler.

Artık ne çiçek açar
Ne kuşların hâlinden anlar.

TEN NE Kİ?

Cami avlusu / güvercinler
Bir de Sinan kokan şadırvan
Mermerlere
Sonsuzluğu anlatırken zaman
Sabadan yükselir ezan
Vuslata erer gök kubbe
Daha incelir minareler hazdan

Fecrin oluklarında akan
Ahenktir
Duadır dudaklarda billurlaşan
Vecd / vecd
Bütün boşlukları dolduran
Ve sessizliğin içimi inleten sesi
Ten ne ki / ten ne ki
Bak sade ruh kalıyor insan

İNŞİRAH

Zorlarla sınanmaktayım
Belim bükük

Hey kalbim / hüzünbaz kalbim
Niyazım, içimdeki büyük umudu
Hep diri tutana değil midir
Öyleyse neden
Beyhude yere böyle daralmaktasın

Ve / ey zorluğun içindeki kolaylık
Seni muştulayanadır yönelişim
Gecelerin derinliği kandillerin hüznü
Fecrin dingin yüzü tanığımdır
Belki yetersiz ama şeksiz şüphesiz
Seni muştulayanadır yönelişim

MERHABA

Yüreklere taşınan dava tohumları
Merhaba
Merhaba kapalı gözlerde açılan
                                        yediveren gül
İnanca ayarlı nabızlar
Kuş ve ezan sesleri
Ve duaya karasevdalı diller
Merhaba

Ayetlerin müminleri saran sıcaklığı
Merhaba
Merhaba aşk adına alınan soluklar
İbrahim Ethem'in iğnesini
                            getiren balıklar
Aklımı yağmaya veren gönlüm
Ve bu yağmadan gül deren gönlüm
Merhaba

ÖLÜM BÂBINDA

Yıldızlar namlularda sönüyor
Gönlüm zifiri kara
Güneş doğudan mı batıyor
De bana

Bâd- saba kapısında Fuzulî'nin
İçimde hoyrat rüzgârlar
Ölüm bâbında esiyor can
Donuyor gözbebeklerimde hüznü
Anaların

İçimde hoyrat rüzgârlar
Kanat vuruşları kartalların
Sirenler korku silah
Ve kara kara trenler
Kara haber taşıyan

Gönülde sersefil acıma
Badem ağacında son yaprak
Dallarda son kuş savunmasız
Ve Hindikuşlar'da
Arz-ı endam ediyor kara baht
Ve çocuklar donuyor
Ustura soğuklarda

İçimde hoyrat rüzgârlar
Ölüm bâbında esiyor can

HÜZÜN ALNIMIZIN YAZISIDIR

"Harami gibi aykırı duran"
Kara koca dağın ardından
Gün nikabını açanda
Güller açar bağrımda yaprakları yalımdan
Göynür özüm Yunusça
Anlarım
Ki hasretindir içimde depreşen

Yakan can evini varlığımın
Gönlümü tutuşturan
                    hasretindir Kerem
Çözülmez düğmeleri vuslatın
Ki biri gözündür biri kaşın
Sonra yüzün gülüşün ağlayışın
İşte derken uçar hayalin
Bu ne gelgittir bu ne gelgit
Çözülmez düğmeleri vuslatın Kerem

Uçsuz bucaksız bir zamanda
Patlamaz mı dinamitleri
                    tahammül sınırının
Dağılır ciğergâhım

Ve tutuştur saçları özge bir aşkın
                saçları aşkın
Kopmaz mı telleri akıl sazının Kerem
Kopmaz mı ha
Unufaktır artık tasnif edilmemiş
                perakende duygular
Herkes bir keşiştir Kerem
Bir kara bir kötü bir zalim keşiş
Her söz bir oyundur bir fitnedir
Tuz ekmek hakkını ve aşkı
Ve aziz olan her şeyi silip süpüren

Hüzün artık Levh-i Mahfuz'da
Solmaz nakışlardan bir nakıştır
Hüzün alnımızın yazısıdır Kerem

ACEMAŞİRANDA GEL

Gün sularda sabah keyfi yapanda gel,
Şakısın gönlümün dallarında hayat.
Sevgi seni bana taşıyan doru at,
Doru at içimde şaha kalkanda gel.

Ey sevgili gümüş sularda yan da gel,
Taze bir gün gibi açarken leylaklar.
Gerdeğe girerken karalarla aklar,
Bir kuş gibi beni Süleyman san da gel.

Gün sularda sabah keyfi yapanda gel,
İçimde bir eski hatıra uyansın.
Mızrap bir tamburda bir utta dolansın,
Gönül meclisine acemaşiranda gel.

BİR ŞEHRE VARDIM

bir şehre vardım ulu değil
içimde boğulur feryad ü figanım
yollar adımlarım geceler boyu bir yere varmaz
köprülere koşarım / bir yanı boşluk
ve ben dilârâ bir mahşer yerinde
suzidil semai kadar ince
o kadar yabancı ve yalnız ve kederli
apartman diplerinde inlerim

bir şehre vardım ulu değil
kavga ve korku arasında
bir tuhaf yoğrulmaktayım
bazen taş bir manken olurum vitrinlerde
seyreder âlem üstümdekileri
deli bir göz olurum bazen
seyrederim gözyaşlarını mankenlerin
bazen bir ölü yıkayıcı olur
kirli ölüler yıkarım gasilhanelerde
bulaşır günahları üstüme başıma
sahipleri var bağıra çağıra ağlaşırlar
ben ağlarım sahipsiz / kimseler bilmez

ah dilârâ / suzidil semai kadar ince
o kadar yabancı ve yalnız ve kederli
boş meydanlarda sesimi dinlerim

bir gözlerin kaldı sığınacak biliyorum
terkedilmiş evler kadar asude
terkedilmiş evler kadar karanlık

sen nerdesin hangi gizli beldedesin dilârâ
bilsem eteklerimde alevlerle böyle dört dönmezdim
meydanlarda kara çirkin heykellerin
elleriyle gösterdiği yönlere koşmazdım
bilsem / şemsiyemle anahtarlarımla kendimi
belediye otobüslerinde unutmazdım
loş sokaklara dizilmiş fahişelere
bir kırıtış karşılığında aklımı vermezdim

böyle orta yerinde bu şehrin
suzidil semai kadar ince
o kadar yabancı ve yalnız ve kederli
ve işporta tezgâhlarına dökülmüş
kadın çamaşırları gibi mahcup / ağlamazdım

biliyorum gözlerinden varılır ulu şehre
o asude ve karanlık gözlerinden
gönlü gülistan eden macera
gözlerinde yaşanır
biliyorum sendedir karabasanları
dindiren mavera
allah aşkına nerdesin dilârâ

YÜREĞİNİ YİTİREN DERVİŞ

yüreğini metropol sokaklarında yitirmiş
bir tuhaf dervişim
has bahçelerden safa devşirirken akran
ben acıyı ip ip eğirmişim

fikrimin varoşlarında çürük kelimeler
sökerim sökerim bitmez
kalbim annesini yitirmiş kuzu gibi
melül melül meler
ben dağını / derdini ve aşkını yitirmiş
bir ömür biriktirdiği derslerini yitirmiş
açacak kapıları yaşanacak öyküleri kalmamış
bir garip dervişim

labirentleri geçerken yorgun
restore edilmiş ağlamaklı dergâhlara
üstü başı açık kalbi örtülü ecnebilerle
bir iki dolar vererek aynı kapılardan girmişim

yüreğini metropol sokaklarında yitirmiş
tuhaf bir dervişim
bir deli rüzgâr savurmuş ki beni
şeyhimsiz zamanlara düşmüşüm

kalp sızısına dönmüş attığım her adım
bir türlü yaşamaya başlayamamışım

BOSNA SEVGİLİM

bosna sevgilim kanayan gülüm
uzaklarda karlar düşer üstüne
ben burada üşürüm
uzaklarda ateş yağar üstüne
burada yanan ben olurum
bir kuştur öter kapımızda ölüm
bosna sevgilim kanayan gülüm

bosna sevgilim yaralı ceylanım
kara baht dolanır bağlarında
kararır gider bir yanım
dağlarında hoyrat rüzgârlar eser
savrulur yaprağım dalım
kurtulup sana varmayı umar canım
bosna sevgilim yaralı ceylanım

bosna sevgilim kutlu ateşim
biliyorum sönmeyeceksin
biliyorum kirli fikirleri
yakacak kor nefesin
sönmeyeceksin biliyorum
dağlar ardında tutulu güneşim
bosna sevgilim kutlu ateşim

bosna sevgilim kanayan gülüm

efkârlı dağların kanlı sokakların
aydınlanacak biliyorum
saraybosnalı gözü yaşlı sabi
yüreği şerha şerha olmuş ana
gülecek biliyorum
uyanacak mostar'da vurulan tarih
boynu burulu minare hilali yaralı kubbe
uyanacak biliyorum
inancın ve aşkın kor aydınlığında yitecek zulüm
bosna sevgilim yürekte açan gülüm

SEN ASIL SUSKUNLUKLARIMI DİNLE

mediha'ya

bir ırgat gibi çalıştım çok sesler biriktirdim
dağıttım sonra hepsini bilmiyorum ne kadarı sende

sende olmayan avare sözlerim
hangi şarkıda ağlıyor şimdi bilmiyorum
sen asıl suskunluklarımı dinle
söndürmeye kıyamadığım yangınlar ordadır

depremlerin şiddetini düşürür sözcükler
sözcükler deli suları yatağına çeker
uyutur usulca / budur en büyük maharetleri
sen asıl uykudaki ağzımı dinle
gör nasıl açılır sır bahçelerine pencereler

sen asıl suskunluklarımı dinle
ordadır yazılmamış tarihi âşıklığımın
çılgınlıklarımın boy fotoğrafları ordadır
sen asıl suskunluklarımı dinle
ve anla ki ne maceralardasın benimle

BİR SERÇE DUDAKLARINDA

Elif Nihan'a

Ak alnına yansımış ayın ince tülü;
Gökbahçeye benzer yüreğin, ışık dolu;
Bir serçe dudaklarında durmadan öter;
Parlar yanağında neş'enin pembe gülü.

ÖĞÜT

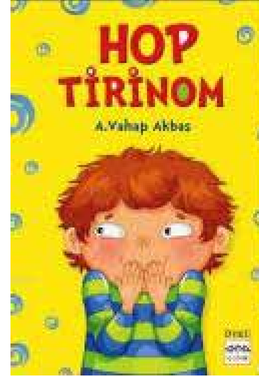
Kerem'e

Kalbin kini daim kovar olsun ey oğul;
Som aşklara sarp bir hisar olsun ey oğul;
Düşman gözetirken hisarın burçlarını,
Sabrın yüce dağlar kadar olsun ey oğul.

Hikâyelerinden Seçmeler

Hop Tirinom

Hop tirinom…

Bahardı ve ben çocuktum.

Erikler, kayısılar, bademler ve şeftaliler çiçek açmıştı. Kuşlar dallarda mı ötüyordu, içimde mi? Belli değildi.

Okulda aferinler almıştım. Ama bundan da güzel şeyler olmuştu: Okuldan çıktıktan sonra, kocaman bir ağaca tırmanmıştım, top oynamış ve terlemiştim. Arkadaşım verdiğim pası gole çevirince bir yan, bir de ters takla atmıştım. Taklaları atmış ve yere düşmeden iki ayağımın üstünde dimdik durabilmiştim.

Hop tirinom…

Çantam sırtımda, kravatım ceketimin cebinde, ceketim kolumda, eve dilimde şarkılarla gelmiştim. Şarkılarla ve hoplaya zıplaya…

Hop tirinom…

Karnım zil çalıyordu. Zil güzel çalıyordu ama… Acıkmak da güzeldi yani. Avlu kapısını hafif, artistik bir ayak vuruşuyla açarken çiğneyeceğim lokmaların damağımda bırakacağı tadı düşünüyordum. Öyle güzel acıkmıştım ki ne yesem fark etmezdi. Her nimetin kendine özgü bir lezzeti yok muydu? Tut ki ayran paparası koydular önüme… Kaşığı daldırırkenki halimi düşünüp keyifleniyordum. Ağzımın suyu gerçekten akıyordu.

Hop tirinom…

"Selamünaleyküm millet, ben geldim. Hoş geldim, aç geldim… Huuu, anneciğim!" Çantamı, ceketimi sedirin üstüne attım. Ama her zamankinin aksine uyaran, kızan yok. Mutfağa yöneldim, "Önce banyoya…" diye kimse direktif de vermiyor. O yapmacıklığını bir çocuğun bile anlamakta zorlanmadığı sitemkâr bakış, o

“mecburi istikamet” levhası gibi banyoyu gösteren işaret parmağı nerede?

Hop tirinom…

“Yaşasın özgürlük” diye bağırmam mı gerekir? Yoksa bu kadarı da fazla mı?

Hop tirinom… Hop tirinom… Hop tiri…

Annem nerede? Herkes niye böyle üzgün? Neden kimse bana kızmıyor? Ve neden herkes konuşmayı unutmuş gibi duruyor?

Şükür ki üç yaşındaki kardeşim konuşabiliyordu. Ve basit, yalın düşünüyordu. Büyükler gibi karmaşık değildi düşünceleri. “Anne hasta. Hastaneye götürdüler” dedi. Demesiyle bahar başını alıp gitti. Erikler, kayısılar, bademler ve şeftaliler çiçeklerini döktü. İçimdeki kuşlar ordusu sustu.

Yalvaran gözlerle anneanneme bakıyordum. Beni rahatlatacak bir açıklama yapacağına ağlamaya başladı. Teyzem, benim yanımda böyle kendini kapıp koyverdiği için sitemle kızgınlık arasında bir tonla söylendi anneanneme: “Yapma anne… Çocukların yanında böyle ağlamanın ne âlemi var şimdi? Ablamın önemli bir şeyi yok, biliyorsun.”

Önemli bir şeyi yoksa ne diye hastaneye götürsünler? Dayanamadım, ben de ağlamaya başladım. Ben için için ağlıyordum ama kardeşim zırlamaya başladı. Teyzem bizi iyilikle susturamayınca bağırarak susturmayı denedi. Kendimi tutamayıp kardeşimin yanında ağladığım için kendime kızıyordum. Sustum. Kardeşim de sustu. Hastaneye gitmek, onu görmek istiyordum. Mümkün değilmiş. Öyle diyordu teyzem.

Teyzem, sofrayı hazırladı. Ama artık aç değildim. Her şey tatsızdı. Lokmalar ağzımda büyüyordu.

Meraktan ölüyordum. Nesi vardı annemin, durumu nasıldı? Teyzem, ısrarla önemli bir şeyi olmadığını söylüyordu. Birkaç gündür böğründeki ağrılardan şikâyet ettiği için babam onu hastaneye götürmüştü. Ağrılarının nedenini öğrenmek için röntgen çekmek, bazı tahliller yapmak gerekiyormuş.

Hiçbir açıklama beni rahatlatmıyordu. Sabah okula giderken annemin yattığını hatırladım. Kahvaltımızı anneannem hazırlamıştı. On iki yaşındaydım ve annemi ilk kez yatarken görüyordum. Gerçekten, ilk kez görüyordum… Her sabah uyandığımda o ayakta olurdu. Her gece uyuduğumda da… O ki annem yatıyordu, demek ki gerçekten hastaydı. Ufak tefek şikâyetler onu yatağa düşürmezdi.

Çaresiz, odama kapanıp onun için dua etmeye başladım. Onun ve hepimiz için. Ona dair güzel görüntüler canlanıyordu gözümün önünde. Hatırlamadığım zamanlara dair anlattıklarını hatırlıyordum. Bağda bahçede peşinden bir kuzu gibi koştururmuşum. "Kuzu gibi meler dururdun arkamda" derdi. Onun için hâlâ "kuzucuğum" diye seslenir bana. Bazen elleri, kolları dolu olur da beni sırtındaki heybede taşırmış. Bir ucu tahta beşiğe, bir ucu ayak başparmağına bağlanmış iple kardeşimi sallayışını hatırlıyordum. Elleriyle yün örerdi aynı zamanda. Dili de boş durmaz, dualar, ninniler söylerdi… "Sen böyle uslu durmazdın" derdi bana. Ben ele avuca sığmaz, tepinip duran haşarı kuzunun tekiymişim.

Böyle şeyler düşünerek uyumuşum. Kardeşimin sevinç çığlıklarıyla uyandım. "Anne… Anneciğim… Yaşasın…" diyordu. Kapıya fırladım. Annemle babam taksiden iniyorlardı. Annemin yüzü solgundu. Koşup sarıldım ona. O da bana sarıldı, saçımdan, yanaklarımdan, gözlerimden öptü. Böbreklerinde taş varmış annemin. Ama bu çok korkulacak bir şey değilmiş. "Aldığı ilaçlarla o taşları düşürecek inşallah" diyordu babam.

Annem ağlıyordu, ben ağlıyordum… Sevinçten… Çiçeklere yeniden selam, kuşlara selam… Annemin korkup üzüleceğini bilmesem, bir sürü ters takla atacaktım.

Yeniden hop tirinom… Hop tirinom… Hop…

Orada, O Çizginin Ötesinde

Bekir'le ben, güzel havalarda alır başımızı giderdik. Kırlara, bayırlara, minik dereye, serile serpile akan nehre... Öğretmenimizin verdiği ödevleri bile otlar arasında, yere yüzükoyun uzanarak yapardık. Kargacık burgacık rakamlarımızın arasında karıncalar dolaşır, harflerimize uçuç böcekleri konardı. Rüzgârın koparıp sürüklediği kır çiçekleri, defterlerimizin yaprakları arasında kururdu.

Mahallemizin diğer çocukları da katılırdı bize çoğu zaman. Kasaba evleri görünmez oluncaya kadar yürürdük. Tâ ki dünya, masmavi bir gökle yemyeşil bir ovadan ibaret kalıncaya kadar. Gökle yer arasında, hafif bir rüzgârın dalgalandırdığı uçsuz bucaksız yeşillikler içinde, kendimi hayattan firar etmiş bir varlık gibi hissederdim. "Burası bir başka dünya..." derdim. Bekir, gülerdi söylediklerime. Beni biraz uçuk bulduğunu seziyordum.

Aramızda güreşir; çelik çomak, güvercin taklası oynar ya da saatlerce lastik bir topun peşinden koşardık. Bundan dolayı hemen hepimizin pantolonlarının diz ve kalça kısımları yamalıydı.

Ben, en çok yeşille mavinin kesiştiği çizgiyi severdim. Nehir o çizgiye yakın bir yerden akardı. Akşam saatlerine yakın bir gümüş parlaklığı kazanır, sonra yavaş yavaş gri kızıl karışımı bir renk alırdı. Nehirle o çizgi arasında acayip bir yangın çıkardı çoğu zaman. Oyunu bırakır, saatlerce bu kızıl manzarayı seyrederdim. "O çizgi var ya..." derdim Bekir'e, "Düşlediğimiz ne varsa, hepsi o çizginin arkasındadır. Oralara gitmeli..." O, dediklerimi anlamaz gibi görünür, susardı. Yalnız bir defasında, "Niye öyle diyorsun, buralar da çok güzel.." demişti. Ama bu pek içten bir söyleyiş değildi . Nitekim ben abuk sabuk hayallerimi anlatmayı sürdürünce; o, sessizce ağlamaya başlamıştı. Biliyordum ki o, bir yerlerin ya da birilerinin özlemini çok daha şiddetle çekiyor. Ve bu özlemi hiçbir şekilde gidermek mümkün değildi. Belki susması, beni bu hayallerimden dolayı uçuk bulması, hatta "Buralar da güzel" demesi bundandı.

Bekir'i kardeşim bilirdi çok kimse. Kısa aralıklarla annesi ve babası ölünce, Suriye sınırına yakın bir yerlerde oturan akrabaları gelip alıncaya kadar onu yanımıza almaya karar vermiş babam. Bu kimsesiz, güzel çocuğa bakmayı babaannem üstlenmiş. "Sevaptır, kimseye yük olmaz..." demiş. Akrabaları ha bugün ha yarın gelecek derken yıllar geçmişti. Bu arada hepimiz ona o kadar alıştık ki "Ya bir gün akrabaları onu almaya gelirse..." diye korkmaya başladık.

Bekir'e evin çocuğuymuş gibi davranıyordu herkes. Kimsesizliğini hissedip kalbi kırılmasın diye elimizden geleni yapıyorduk. Bana ve kardeşlerime ne alınsa ona da alınıyordu. Amcam, asma ağacının altına ikimizi birden alır, boyunlarımıza beyaz çarşaflar asarak kafalarımızı makineye vururdu. Saçlarımız makinenin dişleri arasına sıkıştıkça canımız yanar, gözlerimizden yaşlar boşanır ama erkekliğe leke sürmemek için yaygara koparmazdık. Yusyuvarlak kafalarımıza, saçsız kafalarda sanki daha da büyüyen kulaklarımıza bakar, kahkahalarla gülerdik. Bazen onun daha fazla sevildiğini bile düşünür, içten içe bir kıskançlık duyardım. Ama bunu açığa vurmayı kendime yediremezdim.

Bir ara Bekir, sokakta bulduğu bir köpek yavrusunu eve getirmiş, ona bakmak istemişti. Babaannem köpek sevmemesine rağmen onun bu isteğine karşı çıkmamıştı. Hatta Bekir'in bu davranışından dolayı duygulandığını, usulca ağladığını hatırlıyorum. Herhalde kimi kimsesi olmayan bir çocuğun, kendi gibi kimsesiz bir sokak köpeğine sahip çıkması, yufka yüreğine dokunmuştu babaannemin. Bir gün bize oturmaya gelen bir komşu kadın, babaanneme "Bu ne Kumru hala? Kendi yetmiyormuş gibi bir de köpek mi musallat etti başınıza?" demişti de ba-

baannem kederden yataklara düşecek olmuştu. Kadını susturmuş, ama "Ya böyle sözler çocuğun kulağına gider de onun minicik yüreğini yaralarsa..." diye günlerce kaygılanmıştı. Hepimize gizli gizli, yetim gönlü kırmanın ne kadar günah olduğunu anlatmıştı .

Tombulca olduğu için, köpeğine Tontirik adını vermişti Bekir. Bu isim herkesçe çok beğenildi. Öyle ki mahalle çocukları bir süre sonra Bekir'i de aynı adla çağırmaya başladılar. Bekir, köpeğinin adıyla çağrılmaktan hoşlanmıyor, bunun için mahalle çocuklarıyla arasında hır gür eksik olmuyordu.. Onun incinmesine gönlüm razı olmadığı için, bazen kavgaya varan bu tartışmalarda hep Bekir'in yanında yer alıyordum. Ama bizi kızdırmak çocukların hoşuna gidiyordu ve biz karşı çıktıkça onlar daha büyük bir zevkle üstümüze geliyorlardı. Köpek, Bekir'i üzüntüye boğarak bir gün çekip gitti. Hem de hiçbir iz bırakmadan.. Ama Tontirik adı kaldı. Bir zaman sonra Bekir, bu adla çağrılmayı kanıksadı. Aslında hemen herkesin böyle bir adı vardı ve bu çocuklar arasında hiç de büyütülecek bir konu olmamalıydı. Bütün mesele onun önce bir köpeğe verilmiş olmasıydı. Benim de hoşuma gitmesine rağmen, ona asla "Tontirik" demezdim.

Güzel bir mayıs günü, beş altı arkadaş, kırlara attık kendimizi yine. Yeşiltepe'yi aştık. Kasabadan bu kadar uzaklaşmak yeterli değildi. Daha yürüdük. "Uzaklar bu deli oğlanı çekiyor" diyordu Bekir benim için. Üçkavak köyünün merasına vardığımızda pes etti herkes. Orda kalmaya karar verdik. Köyün çocukları da gelince çok çekişmeli bir maç yaptık onlarla. Kimsede saat filan yoktu. Takımın biri on gol atınca maç bitecekti. Köy çocukları bizden güçlüydü. Onların bölgesinde bulunmamızın da etkisiyle dikleniyorlardı bize. Attığımız hemen her gole itiraz ediyorlar, alttan almak zorunda kalan biz oluyorduk. Uzun çekişmelerden, tartışmalardan sonra yenilgiyi kabul ettik. Köy çocukları galibiyet coşkusuyla, güle oynaya çekip gittiler. Biz, uzun zaman birbirimizi suçladık. Herkesin sinirleri bozulmuştu.

Bekir bana "Ne biçim beksin, gelen geçti seni!" dedi. Eleştirilmek hoşuma gitmemişti, "Hadi ordan, Tontirik sen de..." dedim yarı kızgınlıkla. İlk defa ona Tontirik demiştim, hem de küfreder gibi. Bundan hoşlanmamıştı, ama sesini çıkarmadı. Uzun zaman somurtup durdu.

Acıkmıştık. Yanlarında bir şeyler getirenler, onları yiyordu. Bekir de, eski bir kilim parçasından yapılma çantasından kocaman tandır ekmeği parçasını ve beyaz peynir topağını çıkarmış, yemeye hazırlanıyordu. Yanına sokuldum, bana da biraz vermesini istedim. Deminki çıkışımdan olacak, omuzlarını "bana ne" anlamında sallayarak yana döndü. Kırıldığını anlatmaya çalışıyordu bana. Acıkmanın ve yenilginin verdiği öfkeyle üstüne gittim. Ayağa kalktı ve biraz öteye giderek yemeğine devam etti. Kendimi kaybederek "Ulan sen kimin ekmeğini kimden sa-

kınıyorsun? O ekmek peynir bizim değil mi zaten?" deyiverdim. Yüzü allak bullak oldu Bekir'in. Elindekileri yavaşça yere bıraktı. Ağzındakileri de tükürerek, kasabaya doğru koşmaya başladı. Hem koşuyor, hem ağlıyordu. Yaptığıma pişman olmuştum, ama iş işten geçmişti. Ardından koşarak gönlünü almaya çalıştım, beni dinleyecek durumda değildi. Kendime duyduğum kızgınlıktan ben de ağlamaya başladım. "Aptalın tekiyim ben..." deyip durdum.

Yıkanmak ve susuzluğumuzu gidermek için nehre gitmemizi teklif etti arkadaşlar. Nehir uzaktı. Yola kadar yirmi dakika kadar yürümek, sonra kum kamyonlarının arkasına asılmak gerekiyordu. Keyfim kaçmıştı. Bekir'i düşünüyordum sürekli. Bunun için bu teklife karşı çıktım. Daha yakın olan dereye gitmeye karar verdik. Dere sularının küçük bir gölete dönüştüğü Keçikayası'na gidecektik. Sık sık yüzmeye gittiğimiz bu yere, yanıbaşında keçiye benzer bir kaya bulunduğu için bu ad verilmişti. Oraya vardığımızda, kayanın başında, alıç ağacının dibinde Bekir'i oturur gördüm. Sırtını ağaca dayamış ufka bakıyordu. Çocuklar şalap malap suya daldılar; ben kayanın bulunduğu tepeciğe tırmandım. "Merhaba" deyip yanına oturdum usulca. Konuşmadı benimle. Gözlerini ufka dikmiş öyle duruyordu. "Oraya, o çizginin ardına gideceğim.." der gibiydi. Beni hafakanlar basıyordu, babaannemin sözlerini hatırlıyor, bir kat daha üzülüyordum.

Sıkıntıdan, yerden minik taşlar topluyor, onları suya atıyordum. Birden, yüzenlerden biri bir yaygara kopardı. Bulunduğu yerde su kıpkızıldı. Ne oldu diye, telaşla aşağı indim. Osman'ın başına küçük bir taş isabet etmişti. Oradan akan kanlar suya karışınca çok büyük bir yara aldığını sanarak cıyak cıyak bağırmaya başlamıştı. Çocukların hemen hepsi, tepede duran Bekir'e bakmıştı. Taşı onun attığını düşünüyorlardı. O kargaşa içinde ben de suçu üstlenmekten korktum. Çocukların hepsi ona çullandılar. Kendisinin yapmadığını söyledi sadece. Bana acır gibi bakıyordu Bekir. "Ben seni ele vermem, ama sen doğruyu söyleme cesaretini gösterebilecek misin bakalım? Beni zan altından kurtaracak mısın?" der gibiydi. Süklüm püklüm eve döndük.

Birkaç gün hiç konuşmadı benimle. Onun yüzündeki hüznü okuyan babaannem, neler olup bittiğini öğrenmek için beni sıkıştırdı. Ama ben bir şey söyleyemedim. O da aramızda olanları kimseye söylemedi. Annemin, özellikle babaannemin onun üzerine ne kadar titrediklerini biliyor, onları üzmek istemiyordu. Sonraki günlerde konuştu benimle. Ama yüreciğinde bir şeyler kırılmıştı bir kez. Yüzünde keder bulutları dolaşıyordu sanki .Sürekli. Keçikayası'na yalnız gidiyor, saatlerce öteleri seyrediyordu. Birilerinin gelmesini bekliyor gibiydi.

İki hafta kadar sonra, esmer, iriyarı bir adam geldi onu almaya. Bekir'in dayısıymış. Bir şalvar vardı üzerinde; başı çefi denilen büyük bir örtüyle çevrilmişti.

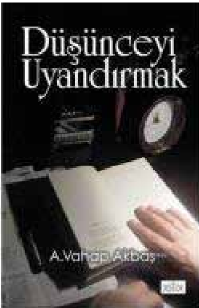

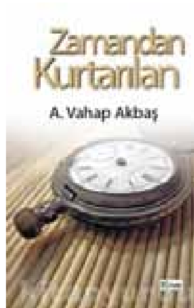
Tabakasındaki tütünden parmak kalınlığında sigaralar sarıyor, birini bitirmeden diğerini yakıyordu. Bekir'i o kadar benimsemiştik ki hiçbirimiz onun gitmesini istemiyorduk. Hele babaannem, öz evladını yitiriyor gibiydi. Çok katı bir karaktere sahip olan babam bile bir tuhaf olmuştu. Gelen adama Bekir'in de artık bizim bir evladımız olduğunu, isterse bizde kalabileceğini söylemişti. Adam da onu götürmekte pek ısrarlı görünmüyordu. Bekir bize alışmıştır, ot bile bitmeyen o yerlere, o tuhaf insanların arasına gitmez diye düşünüyordum. Ama o herkesin yüzüne sevgiyle baktıktan sonra, ağlamaklı bir sesle gitmek istediğini söylemişti. Bakışlarını benden alelacele kaçırmıştı. Bunu büyük bir kederle fark ettim.

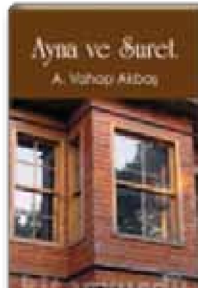
Tontirik'imiz o tuhaf adamın peşine takılıp gittiğinde, kahrımdan kendimi yarı karanlık kilere kapattım. Boğazımda bir düğüm, kalbimde sıkılı bir yumruk vardı sanki. Annem, babaannem ve kız kardeşimin ağlaşmalarını oradan bile duyuyordum.

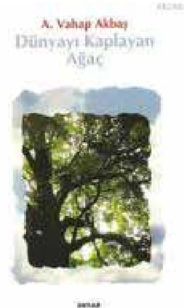
Yine kırlara, bayırlara kaçtığım oluyor, ama onsuz... En çok Keçikayası'na gidiyorum. Onun oturduğu yerden saatlerce ufka bakıyorum. Biliyorum ki o, orada, o çizginin ötesinde bir yerdedir. Ve biliyorum ki gitmeyecekti, onu oralara ben gönderdim. O, bir daha asla gelmeyecek; ben de yüreğime çöreklenmiş acıyı ömür boyu taşıyacağım.

Denemeler

Ramazan Düşünceleri / A.Vahap Akbaş

"Ramazan deyince" de bugün; Şair ve Yazar Sayın, A.Vahap Akbaş'ın kaleminden Ramazan.

RAMAZAN DÜŞÜNCELERİ

Bir Ramazana daha "merhaba" dedik. Bu kutlu ayı karşılarkenki coşku, şenlik, çocukluğumun en renkli tablolarını oluşturur. Teravih için camilere koşuşan müminlerin ilk gecelerde, bir ağızdan, coşkuyla yeri göğü"Merhaba ya şehr-i Ramazan…"diye inletmeleri çocuk yüreğimi pır pır ettirirdi.

Değişen hayat, beraberinde her şeyi değiştiriyor; tabii ki Ramazanları idrak ediş şeklimizi de. Yine de yüreğimdeki Ramazan coşkusunun azaldığını söyleyemem. Tersine, şuurla mayalanarak, derinleşerek arttı. Mahyaların, davulların, manilerin, ilahilerin, vaazların, masallı menkıbeli sohbetlerin, doğal gıdalarla bezeli zengin iftar sofralarının özlemini çekmiyor değilim. Ama bu, Ramazanlara mahsus bir özlem değil. Yitirilmiş hangi güzelliğin özlemini çekmiyoruz ki… Aslında geride bıraktığımız her an, hasret diyarının rengine boyanıyor; ahlarla vahlarla anılanlara katılıyor.

Nitekim şimdi merhabalarla karşıladığımız bu kutlu ay da kaşla göz arasında geçmiyor ve özlemle, duygulanarak anacağımız "eski Ramazanlar" arasına katılmak üzere yol almıyor mu?

Halit Fahri Ozansoy, "Eski İstanbul Ramazanları"nda, bu ayın son gecelerini bakın nasıl anlatıyor:

"İç açan manzara gökyüzünde idi yalnız. Şehzade Camii'nin minareleri arasında 'Elveda Ya Şehr-i Ramazan' mahyası ışıldar ve yüreklere bu kutsal aya gelecek yıllarda da 'Merhaba Ya Şehr-i Ramazan' mahyası ile kavuşmak arzuları verirdi. Başka camilerde de "Elveda" ve "Elfirak" gibi mahyalar bu arzuyu dudaklarda dualarla ateşlerdi."

Şimdi mahyalar azaldı. Ayrılık hislerimiz gökyüzüne ışıkla pek nakşedilemiyor. Ama teravih namazına gidenler, bu duygularının yanık müezzin seslerinde billurlaştığına şahit olabiliyorlar.

Ramazan ayı, hiç şüphe yok ki değerini bir ibadet ayı, rahmet ve gufran ayı olmasına borçludur. Kendisi için oruç tutan kuluna mükâfatını bizzat vereceğini müjdeleyen Allah, biz insanlara bu kutlu ayın önemini de bildirmiş oluyor. Şu damıtılmış söz, şu güzel hadis, orucun ve oruç ayı olan Ramazanın önemini ne güzel anlatıyor:

"Ademoğlunun her iyi işine fazlasıyla sevap verilir. Her iyiliğe karşılık olarak ondan yedi yüz misline kadar ecir bahşedilir. Ancak yüce Allah şöyle buyurmuştur: 'Oruç bundan müstesnadır; çünkü o, yalnız benim içindir. O halde mükâfatını bizzat kendim vereceğim. Zira oruçlu, cinsi arzularını ve yiyip içmesini benim için terk eder.' Oruçlunun iki sevinci vardır: Birisi orucunu açarken, diğeri ise Rabb'ına kavuşacağı anda duyacağı sevinçtir. Allah'a yemin ederim ki oruçlunun ağız kokusu, Allah nazarında misk kokusundan daha hoştur."

Davulunu gümbürdeterek müminleri sahura kaldıran eski zamanların bekçi babası bu müjdenin idraki içindedir. O, Yalın bir avam diliyle şu dörtlüğe sığdırır bu hikmeti:

Buldu camiler ziyneti

Lâzım bu ayın hürmeti

Benim devletli sultanım

Buldu saimler devleti

Öyle ya, yukarıda zikrettiğimiz hadiste, oruçluların devlet bulduğu bizzat Yüce Allah tarafından müjdelenmiyor mu?

Mümin, kulluk görevini yaparken korku perdesini aradan kaldırmış, Müslüman gönlünün derinlik ve inceliğiyle ibadeti aşk ve şevkin potasında kaynatmış ve bu ayı bir "manevi eğlence" ayı saymıştır.

"Gök kapılarının açılıp cehennem kapılarının kapandığı" ve "şeytanların zincire vurulduğu" bu bereketli aydan nasibini alabilenlere ne mutlu.

Dünyanın her tarafında bölünmüşlüğü, yoksulluğu, acıyı, zulmü derinden yaşayan Müslümanları da düşünerek Mehmed Âkif'in duasına "amin" diyelim:

Ya Rab, şu muazzam Ramazan hürmetine,

Kaldır aradan vahdete hail ne ise;

Ya Rab, şu asırlarca süren tefrikadan

Artık ezilip düşmesin ümmet ye'se.

Mademki verdin bize bir ruh-i nevin…

Ya rab, daha bir nefha-i te'yid insin!

Şu demek:

Allah'ım, şu muazzam Ramazan hürmetine, birliğimizi engelleyen ne varsa kaldır aradan. Allah'ım, asırlardır süren bu parçalanmışlıklar artık ümmeti ezip ümitsizliğe düşürmesin. Allah'ım, mademki bize yeni bir ruh verdin, onu destekleyen bir de nefes indir.

*   *   *

VIII. Bölüm

Ardından

Şair A. Vahap Akbaş Vefat Etti

16.11.2014

Şiir, hikaye, roman, deneme ve biyografi dallarında birçok eseri bulunan A. Vahap Akbaş, Çorlu'daki evinde hayatını kaybetti.

Akbaş'ın cenazesi yarın öğle vakti Çorlu Garaj Camisi'nde kılınacak namazın ardından toprağa verilmek üzere memleketi Batman'a götürülecek.

Vahap Akbaş, 1954'te Batman'da doğdu. Batman Lisesi ve İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun olan Akbaş, Çorlu'da 1977-1985 yılları arasında öğretmen, 1985-1993 yılları arasında da Milli Eğitim Şube Müdürü olarak görev yaptı. Akbaş, Çorlu Mehmed Âkif Ersoy Anadolu Lisesi'nde öğretmenlik yaparken isteğiyle 2001'de emekli oldu.

İlk yazısı 1978'de Hisar dergisinde yayımlanan Akbaş'ın şiir ve yazıları, Türk Edebiyatı, Mavera, İslami Edebiyat, Kandil Çocuk, Gül Çocuk, Selam, Düş Çınarı, Yağmur, Umran, Külliye, Berceste, Gonca, Yeni Devir, Türkiye gibi dergi ve gazetelerde çıktı. Akbaş, 1993 ve 1994'te 15 sayı yayımlanan Nisan Bulutu dergisinin genel yayın müdürlüğünü yürüttü.

Akbaş, 1982'de "Efgân" adlı kitabıyla Türkiye Yazarlar Birliği'nce "yılın şairi" seçildi. Vahap Akbaş, 1984'te "Alevler ve Güller" ile Sedat Yenigün Roman Yarışması'nda ikincilik, 1987'de "Kuş Olsun Yüreğim" ile Türkiye Milli Kültür Vakfı-Gökyüzü Yayınları Çocuk Şiirleri Yarışması'nda üçüncülük ödülü aldı.

OKUR KİTAPLIĞI-Kültür Haberleri/16.11.2014

Şair A. Vahap Akbaş Vefat Etti

7 Kasım 2014

A. VAHAP AKBAŞ VEFAT ETTİ

AKSİYON

Şair A. Vahap Akbaş vefat etti

Murat Tokay

24 Kasım 2014

Şiir, hikâye, roman, deneme ve biyografi dallarında birçok eser veren A. Vahap Akbaş, Çorlu'daki evinde hayatını kaybetti. 1954 Batman doğumlu Akbaş'ın ilk yazısı 1978'de Hisar dergisinde neşredildi. Birçok dergi ve gazetede yazı ve şiirleri yayımlandı. Akbaş, 1993 ve 1994'te 15 sayı yayımlanan Nisan Bulutu dergisinin genel yayın müdürlüğünü yürüttü. 1982'de "Efgân" adlı kitabıyla Türkiye Yazarlar Birliği'nce "yılın şairi" seçildi. 1984'te "Alevler ve Güller" ile Sedat Yenigün Roman Yarışması'nda ikincilik, 1987'de "Kuş Olsun Yüreğim" ile Türkiye Millî Kültür Vakfı-Gökyüzü Yayınları Çocuk Şiirleri Yarışması'nda üçüncülük ödülü aldı.

STAR DOĞU

Yazar Akbaş'ın ismi yaşatılsın

20.11.2014

Tekirdağ'a bağlı Çorlu ilçesinde pankreas kanserine yakalanıp yaşamını yitiren

şair ve yazar A. Vahap Akbaş'ın adının Batman'da yaşatılması isteniyor.

Yusuf UYANIK

Batman'da ilk şiir kitabı yayınlayan ve Türk edebiyatında müstesna bir yeri olan A. Vahap Akbaş'ın ölümü Çorlu ve doğduğu kent Batman'da üzüntüye neden oldu. Akbaş, 1982'de "Efgân" adlı kitabıyla Türkiye Yazarlar Birliği'nce "yılın şairi" seçilmişti.

KANSERE YENİK DÜŞTÜ

Şiir ve öykü dalında birçok eserler veren ve şiirleriyle Türkiye'de haklı övgüler alan Şair-Yazar A. Vahap Akbaş pankreas kanseriyle verdiği bir yıllık mücadelesini kaybetti ve geçtiğimiz günlerde Çorlu'da vefat etti. Batman'ın Asri Mezarlığına gömülen Akbaş'ın cenazesine Çorlu'dan çok sayıda kişi katıldı.

"AKBAŞ'IN İSMİ YAŞATILMALIDIR"

Türk edebiyat dünyasına mal olan şair A. Vahap Akbaş'ın adının Batman'da yaşatılması gerektiğini belirten vatandaşlar, "Türkiye'de şiirleriyle gönülleri fethetmiş şair Akbaş'ın adı mutlaka bu kentte yaşatılmalıdır. Akbaş adına geleneksel hale getirilebilecek bir şiir ödülü mekanizması da oluşturulabilir" dedi.

Ay Vakti Dergisinde A. Vahap Akbaş

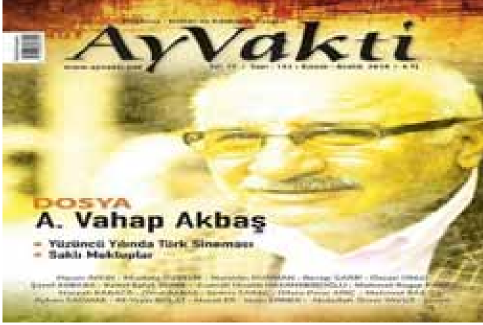
09 Kasım 2014 Pazar 14:15

Ay Vakti Dergisi Kasım-Aralık 2014,153.sayı. Ay Vakti Dergisi, şair ve yazar A.Vahap Akbaş özel dosyası ile çıktı.

AY VAKTİ DERGİSİ KASIM-ARALIK 2014,153.SAYI. BİR SÜREDİR SAĞLIK PROBLEMİ YAŞAYAN ŞAİR ve YAZAR A.VAHAP AKBAŞ 'DOSYA'SI İL E YİNE DOPDOLU...

Usta çizer Hasan Aycın'ın A.Vahap Akbaş'a adadığı çizgisi ile açılan dosya, Şeref Akbaba'nın A.Vahap Akbaş'ın eğitime dair görüşleri ile nihayete eriyor. Ve "Yüzüncü Yılında Türk Sineması'nı bu alandaki yazılarla yıllardır Ay Vakti'nde takip ettiğimiz Abdullah Ömer Yavuz kaleme almış. Türk Sinemasının İzlenmeye Değer 20 Filmini de eklemeyi ihmal etmemiş.

Ve yeni sayıda yer alan çalışmalar.

DOSYA / A.VAHAP AKBAŞ
Hasan AYCIN/Çizgi
Mustafa ÖZÇELİK / Çağdaş Bir Gül Yorumcusu
Nurettin DURMAN/ Dağı Özlemek: "İnşirah" Şairi A.Vahap Akbaş
Recep GARİP / Göğe Çizilen Resimlerde Düşünce Denemeleri
Özcan ÜNLÜ /'Alevler ve Güller' Arasında Yürüyen Adam
Şeref AKBABA/ Eğitimci A.Vahap AKBAŞ

HABERLER.US

A. Vahap Akbaş vefat etti

15.112014

ETKİ HABER-Gerçek Haberin adresi

16 Kasım 2014

Şair ve yazar A. Vahap Akbaş, 60 yaşında vefat etti.

16 Kasım 2014

A. Vahap AKBAŞ vefat etti

16 Kasım 2014 Pazar 12:50

Merhum edibimizin cenazesi, 16 Kasım 2014 Pazar günü öğleden sonra Çorlu Garaj Camiinde kılınan cenaze namazından sonra memleketi Batmana götürüldü.

Hazırlayan: Cevat AKKANAT

SÖZE GÜLÜN RENGİNİ KATAN ŞAİR A. VAHAP AKBAŞ HAKK'A YÜRÜDÜ

Edebiyatımızın ve medeniyetimizin güçlü şair ve yazarı A. Vahap AKBAŞ vefat etti. Bir yıla yakın bir süredir amansız bir hastalıkla mücadele eden Akbaş, 15 Kasım 2014 Cumartesi günü saat 20.00 sularında Allah'a olan yolculuğunu tamamladı.

Merhum edibimizin cenazesi, 16 Kasım 2014 Pazar günü öğleden sonra Çorlu Garaj Camii'nde kılınan cenaze namazından sonra memleketi Batman'a götürüldü. Merhuma Cenab-ı Allah'tan rahmet ve mağfiret, ailesine, yakınlarına ve bütün sevenlerine sabır ve başsağlığı dileriz. Mekânı cennet olsun.

A. VAHAP AKBAŞ KİMDİR?

Şair ve yazar. 2 Mayıs 1954, Batman doğumlu. Cengiz Topel İlkokulu, Batman Lisesi (1971), İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü (1977) mezunu. Çorlu'da öğretmen (1977-85) ve Millî Eğitim Şube Müdürü (1985-93) olarak görev yaptı. 1993-2001 yılları arasında Çorlu M. Akif Ersoy Anadolu

Lisesinde Türk dili ve edebiyatı öğretmeni olarak çalıştı. 2001'de emekli oldu.

Yayımlanan ilk ürünü "Ey Çerh-i Sitem" adlı bir öyküydü (Hisar, 1978). Şiir ve yazıları daha sonra Hisar (1978-80), Türk Edebiyatı (1980), Mavera (1979-88), İslâmî Edebiyat (1988), Kandil Çocuk (1986), Gül Çocuk ve Selam (1987-88), Çorlu'da çıkardığı ve yönettiği Nisan Bulutu (15 sayı, 1993-94) ile Düş Çınarı dergileri ile Yeni Devir ve Türkiye gazetelerinde yer aldı. 1982'de Efgân adlı kitabı ile Türkiye Yazarlar Birliği Şiir Ödülünü, 1984'te Alevler ve Güller ile Sedat Yenigün Roman Yarışması İkincilik Ödülünü, 1987'de Kuş Olsun Yüreğim ile, Türkiye Millî Kültür Vakfı ve Gökyüzü Yayınlarının düzenlediği Çocuk Şiirleri Yarışmasında üçüncülük ödülünü aldı. Bir süre Yeni Devir gazetesinin kültür-sanat sayfasını yönetti (1984-85).

YAYIMLANMIŞ ESERLERİ:

ŞİİR: Efgân (1982), Gül Kıyamı (1986), Mavi Sesli Şiirler (1988), Hüzün Coğrafyası (1992), Bir Şehre Vardım (1997), İnce Lügat (2005), İnşirah-Toplu Şiirler (1980 – 2012).

ROMAN: Alevler ve Güller (1985),

HİKÂYE: Ayna ve Suret (2003).

DENEME: Biraz İhanet (1996), İnziva Notları (1996), Rahvan Saatler (2005), Düşünceyi Uyandırmak (2006).

ÇOCUK KİTAPLARI: Bir Demet Masal (Fabl, 1985), Gülün Aklı (Çocuk romanı, 1989), Dünyayı Kaplayan Ağaç (Çocuk şiirleri, 1990), Kuş Olsun Yüreğim (Çocuk şiirleri, 1991), Göğe Çizilmiş Resimler (Deneme, 1995), Kuş Baba (Hikâye, 2006), Tatil Rüyası (Hikâye, 2008).

SEÇKİ: Bir Hüma Kuşudur Şiir (Mısra-Beyit seçkisi, 1990), Mehmet Âkif'ten Nükteler (2010).

SADELEŞTİRME: Zehra (Roman, Nabizade Nazım'dan, 1996) Sergüzeşt (Roman, Samipaşazade Sezai'den, 2006), Safahat (Şiir, M. Âkif Ersoy'dan, 2007), Düzyazılar-Makaleler, Tefsirler, Vaazlar (Mehmed Âkif Ersoy'dan 2010).

SÖYLEŞİLER: Zamandan Kurtarılan (2011)

KAYNAK KİTAP: Dil Bilgisi (2011).

HAKKINDAKİ KAYNAKLARDAN BAZILARI:

Bekir Oğuzbaşaran / "Efgân"istan (Kültür ve Sanat dergisi, sayı: 14, Mayıs 1982), Ahmet Kabaklı / Türk Edebiyatı (c. 4, 1991, sayı: 659), Mehmet Alkan / Hüzün Coğrafyası'nda Gezinti (İlkyaz dergisi, sayı: 6, Haziran-Temmuz 1992), Bekir Oğuzbaşaran / İnziva Notları Üzerine (Hazan dergisi, sayı: 16, Aralık 1997), Durdu Şahin / Okumak,Yazmak ve Düşünmek (1997), Cevat Akkanat / Bir Şehre Vardım-M. Halistin Kukul / Geleneğin Ümitli Şairi: A.Vahap Akbaş-Hayrettin Yıldırım / Vahap Akbaş'ın Şiir Şehrine Giriş Denemesi-Mustafa Özçelik / Söze Gülün Rengini Katmak (Seviye dergisi, sayı: 7, Mayıs-Haziran 1998), Mustafa Miyasoğlu / A.Vahap Akbaş Üzerine (Millî Gazete, 7.6.1998), Mehmet Nuri Yardım / Romancılar Konuşuyor (2000, Alevler ve Güller'in Yazarı A.Vahap Akbaş: Romanımız Esaslı Bir Zemine Oturmadı, sayı: 275-277), Mustafa Karabulut / Külliye'nin İki Hikâyecisi (Bizim Külliye, sayı: 10, Temmuz-Ağustos-Eylül 2001), TBE Ansiklopedisi (2001), Nazir Akalın / Vahap Akbaş'a Dair (Şairin Eldivenleri, 2003), Emre Miyasoğlu / İçimizdeki Aynalar (Millî Gazete, 1.10.2003), İhsan Işık Türkiye Edebiyatçılar ve Kültür Adamları Ansiklopedisi (2006, 2009), Seviye dergisi A. Vahap Akbaş Özel Sayısı (Mayıs-Haziran 1998, 7. Sayı), Ay Vakti dergisi A.Vahap Akbaş Dosyası (Kasım-Aralık 2014, 153. Sayı).

EDEBİYAT DÜNYASINDAN DOSTLARI NE DEDİ?

Mustafa Özçelik:

Vahap Akbaş kardeşime öncelikle rahmet, ailesine, yakınlarına ve edebiyat camiasına başsağlığı diliyorum. O, gerek şahsiyeti itibariyle gerek şair-yazar olarak bizim neslimizin yüz akıydı. Önemli eserler bıraktı. Şandan, şöhretten, kibirden hep uzak durdu. Bu sebeple hem

sanatkâr yanı hem de şahsiyeti itibariyle herkese örnek olabilecek değerlerin temsilcisi oldu. Kısacası hayırla anılması gereken ve öyle de anılacak olan bir isimdi Vahap kardeşimiz. Okuduğum son şiiri Ay Vakti'nde çıkan Irmak şiiri oldu. O şiirinde "değişe değişe, dönüşe dönüşe büyük denize doğru" yolculuktan söz ediyordu. Şimdi o sonsuzluk ikliminde, denize ulaşan ırmağın vuslat sevincinde… Onu çok özleyeceğiz.

Metin Önal Mengüşoğlu:

Vahap Akbaş benim nazarımda iyi bir edebiyatçıydı. İyi bir edebiyatçıda olması gereken incelikleri kimliğinde taşıyordu. Mesela son derece naif ve düzgün

bir ahlakın sahibiydi. Bunu yakinen biliyorum. Yaşadığı dönem içinde bunları kendisinde gördüm. Onda, bazı arkadaşlarda zaman zaman rastladığım negatif şeylerden hiçbirisini göremezdiniz. Bu yüzden büyük bir yürek ferahlığıyla şunu söyleyebiliyorum: Vahap'ta rahatsız edici bir yön yoktu. Bu arada Vahap Akbaş'ın kültürel kimliğinde üniversal bir duruş vardı. Sahici bir Müslüman ve entelektüeldi. Hiç kimse ona taşradan gelmiş ve kültürel eksiklikleri bulunan bir insan olarak bakamazdı. Bünyesinde barındırdığı donanımlarla o, geri bırakılmış bir bölgenin insanı değil, dünyanın insanıydı. Allah taksiratını affetsin.

Nurettin Durman:

Vahap Akbaş. Mavera dergisinden beri tanıdığım bir isimdi. İlk yüzyüze gelişimiz 1995'te oldu. Konya'da düzenlenecek bir şiir şöleni gezisi öncesiydi. TYB'nin Sultanahmet'teki merkezinde yanına yaklaştığımda "Ben Vahap Akbaş…" diye kendisini tanıtmıştı. Zamanla çok sevdiğim arkadaşlarından birisi oldu. Yıllar içinde nice uzun yolculuklarımız oldu. Pek çok şiir şölenine birlikte katıldık. İyi bir yol arkadaşıydı. Hoşsohbetti. Tatlı dilliydi. Bilgisi geniş, latife yapmasını bilen ve bildiklerini güzel anlatan birisiydi. Sempatikti. Daima sevilen bir yönü vardı. Rabbim rahmetiyle karşılayacaktır.

Adem Turan:

Hiç beklemediğim bir anda Özcan Ünlü'nün telefonla arayıp haber vermesiyle Vahap Abi'nin vefatını öğrendim. Aslında bir süredir rahatsızlığını biliyorduk. Ama yine de yaşamayacağı yönünde bir umudumuz vardı. Çok güzel bir insanı yitirmenin üzüntüsünü yaşıyorum. Onu ilk tanıdığım zamandan bugüne kadar hemen herkesin ondan güzel cümlelerle bahsettiğini gördüm. Bu, onun ne denli nitelikli bir insan olduğunu gösterir. Defalarca beni Çorlu'ya davet etmesine rağmen hiçbir zaman gidememenin acısıyla baş başa kaldım. Allah'tan rahmet diliyorum. Mekanı cennet olsun. Geride kalanlara sabr-ı cemil niyaz ediyorum.

Özcan Ünlü:

Benim en büyük abimdi. Şiiri kendisinden öğrendim. Şiir nedir, nasıl ve niçin yazılır, bunları bana o öğretti. Kadim bir dostluğu vardı Vahap Abi'nin. Diyebilirim ki kalubeladan beri birlikteydik. En son bir hafta önce ziyaretine gitmiştim. Kendisinin fotoğrafını çekmek yasaktı. Ama o bana izin verdi. Sen çekince güzel oluyor dedi. Vefatıyla babamı kaybettiğimde duyduğum acıyı yaşadım.

Yaşar Bedri Özdemir:

Çok müteessir oldum. Sesi hâlâ kulağımda. Ben fotoğraf çekerken yanımdan ay-

rılmazdı. Senin çektiğin yerden çekince çok güzel çıkıyor derdi. Vahap abinin vefat haberi beni çok üzdü. Allah (C.C.) rahmet eylesin.

Durdu Şahin:

O "Abi" olarak anılan birisiydi. Kendisine hep Vahap Abi diye seslenirdik. Her zaman da öyle kalmasını bildi. Genç şairlere abilik yapmanın gerekliliklerini hakkıyla yerine getirdi. Vahap Abi'nin dostluğu süresizdi. Uzun zamana endeksli bir dostluğu vardı. En güzeli de dostlarının, arkadaşlarının ve genç şairlerin yazdıklarına ve ürettiklerine ilgisiz kalmamasıydı. Özellikle gençlere yönlendirici, heveslendirici sözler söylerdi. O yumuşak sözlüydü. Telefonda konuşurken dahi sanki yanımızdaymış gibiydi. Sesinin ve yüreğinin sıcaklığını hissederdiniz. Şiirlerinde de yazılarında da rahattı. Rahat okunan bir şair ve yazardı. Bu yönüyle de etkileyici ve derinliği olan bir edipti. Geleneklerimize, tarihimize, dinimize bağlıydı. Fakat bunları şiirinde naif ve nazik bir estetik ile ele alır, işlerdi. Yani hakiki anlamda edepli bir insandı Vahap Abi. Şiiri gerek pratikte gerekse teoride çok iyi bilirdi. Onun şiirlerinden ve şiir üzerine yazılarından çok şey öğrendik. İyi bir şiir dostu, iyi bir şair dostu, iyi bir halk dostu ve aynı zamanda iyi bir Hakk dostuydu. Bütün bu özelliklerinden ötürüdür ki vaktiyle Seviye dergisinin 7. Sayısını (Mayıs-Haziran 1998) "Söze Gülün Rengini Katan Şair: A. Vahap Akbaş Özel Sayısı" olarak yayımlamıştık. Çok memnun kalmıştı. Onun memnuniyetine çok sevinmiştik. Allah rahmet eylesin. Mekânı cennet olsun. Amin.

Gökhan Akçiçek:

Vahap Akbaş, sözün tam anlamı ile şair duruşlu bir büyüğümüzdü. Şiirini, insanı ve değerlerini gözeterek yazdı. Derinden ve dirilten bir soluğun peşindeydi hep. Mütevazi hallerin belirgin bir yüzü ile gülümser öyle bakardı kainata. Aramızdaydı ve görünür olmanın tehlikelerini çok erkenden fark etmişti. Yazdıkları ile var olmayı seçti desek, yeridir. Değerli bir ağabeyimi kaybetmiş olmanın derin üzüntüsü içindeyim. Gittiği yere de yüzünün akıyla gitti.

Şair ve yazar Abdülvahab Akbaş vefat etti

17.11.2014

Şair ve Yazar Abdülvahap Akbaş Vefat etti

16.11.2014

Yazar A. Vahap Akbaş son yolculuğuna uğurlandı

24 Kasım 2014

Hakkında Yazılanlar / GENEL

*A.Vahap Akbaş, Ahmet Kabaklı, cilt: 4, Türk Edebiyatı Vakfı Yayınları, İst. 1991, sayfa: 659

*Tekirdağ'da (Görkem'li) Bir Şiir Şöleni, M.Zeki Akdağ, Ortadoğu gazetesi, 18 Haziran 1991

*Sentezcilik ve Suffe Yıllığı Çevresinde 2, Şakir Kurtulmuş, Yeni Devir gazetesi, 19 Mart 1982

*Sevgili Gazelleri (Naat tahlili), Vedat Ali Tok, İslâmî Edebiyat, sayı: 48, Ekim-Kasım-Aralık 2009

*Suffe Yıllığı Üzerine, İbrahim Balcı, Milli Gazete, 8 Ekim 1984

*Şair ve Yazar A.Vahap Akbaş'ın Başarısı, Şehir gazetesi (Çorlu), 14 Haziran 1988

*Değinmeler, Memet Fuat, Adam Sanat, Ekim 1986

*Cumhuriyet Dönemi Türk Edebiyatı, Edebiyat Ansiklopedisi, Milliyet Yayınları, 1991

*Taşra Notları, Mustafa Özçelik, Kayıtlar, Haziran 1995, sayı: 45

*Yahya Akengin'le Bir Konuşma /Mehmet Doğan'la konuşma, Doğuş Edebiyat, Şubat 1983, sayı: 11

*Geleneğin Ümitli Şairi: A.Vahap Akbaş, M.Halistin Kukul, Seviye Dergisi, Mayıs-

Haziran 1998, sayı: 7 (Özel sayı)

*Vahap Akbaş'ın Şiir Şehrine Giriş Denemesi, Hayrettin Yıldırım, Seviye dergisi, Mayıs- Haziran 1998, sayı: 7 (Özel sayı)

*Vahap Akbaş'la Geçen Dakikalardan Birkaç Kare, Nazir Akalın, Seviye dergisi, Mayıs- Haziran 1998, sayı: 7 (Özel sayi)

*Söze Gülün Rengini Katmak, Mustafa Özçelik, Seviye dergisi, Mayıs-Haziran 1998, sayı:7

(Özel sayı)

*Bir Şiir İşçisi: Adı: Vahap Soyadı: Akbaş, Celalettin Kurt, Seviye dergisi, Mayıs- Haziran 1998, sayı: 7 (Özel sayı)

*A. Vahap Akbaş ve Eserleri İçin Yazılanlardan, Elif Nihan Akbaş, Seviye dergisi, Mayıs-Haziran 1998, sayı: 7 (Özel sayı)

*A. Vahap Akbaş (Biyografi), Seviye dergisi, Mayıs-Haziran 1998, sayı: 7 (Özel sayı)

*A.Vahap Akbaş Üzerine, Mustafa Miyasoğlu, Milli Gazete, 7 Haziran 1998

*Şiir Kalbin Dilidir, Mustafa Özçelik, Rayiha dergisi, Haziran 1998, sayı: 7

*Dost mektupları, Sururi Ballıdağ, Yeni Güneysu, Eylül-Ekim 1999, sayı:11

*Düşçınarı'nda Deprem Yazıları ve Roman Söyleşisi, Mustafa Miyasoğlu, Milli Gazete, 28 Kasım 1999

*1998'de Şiir, Mehmet Narlı, Türkiye Kültür ve Sanat Yıllığı 1998-1999, TYB Yayını, Ankara 1999

*Vahap Akbaş ile Birlikte, Erdal Noyan, şiirkolik.com

*Yeni Yılda Yeni Kitaplar, Mustafa Miyasoğlu, Milli Gazete, 05.02.2006

*Binbir Günlük / A.Vahap Akbaş ile Mustafa Özçelik'in Eserleri, Mustafa Miyasoğlu, Sarmaşık Kültür, 2006, sayı: 8

*A.Vahap Akbaş'ın Deneme Kitapları, Mustafa Miyasoğlu, Vakit gazetesi, 25 Eylül 2006

*3. Erciyes Şiir Günlerinin Ardından, S. Burhanettin Akbaş, bindallı.com, 30 Mart 2008

*Mehmet Nuri Yardım, Tenhada Kalmayı Seven Kalem Erbabı: Vahap Akbaş, İtibar dergisi, Ağustos 2014, sayı:35

A.Vahap Akbaş ve Eserleri için Yazılanlardan Bir Demet:

A.Vahap Akbaş, şiiri çözmüş, kendi şiirinin rahat söyleyicisi, benzersiz imajlar avcısı.

M. Zeki Akdağ

A.Vahap Akbaş, Yeni İslâmî akım mensupları ile Yeni Gelenekçi Şiir mensupları arasında, "akım ve ilke"leri reddederek, kendisine has bir şiir yolu açmak yolunda görünmektedir.

"Düşünen adam" kimliği içinde rahat söylenmiş, zekice nükteli, çok yönlü, çok temalı bir ufuk, Akbaş'in şiirlerini çekici kılmaktadır.

Ahmet Kabaklı

Akbaş, eski şiirin söyleyiş özelliklerinden de faydalanarak, bizi "gönül denilen ulu meydanda içtima"a çağırır. Özlemlerimizi, arayışlarımızı, İslâmî bir atmosferi konu alır. Afgan mücahitlerinin efganiyle ortaktır. Hicreti ve manasını şiirleştirir. Arzu etmediği bir ortamda yaşamak zorunda oluş, şaire acı ve hüzün verir. "Bir bunalımı yaşıyor odamın duvarları" mısraında kendi hüznüne eşyayı da ortak eder.

İsa Kocakaplan

Biçim olarak çoğu şiirinde yeni olan şair, muhteva ve söyleyiş bakımından Divan, Tekke ve halk şiirimizden faydalanarak gelenekle günümüz şiiri arasında köprüler kuruyor.

Bekir Oğuzbaşaran

Biraz çekingenlik ve ürkeklik gördüm Akbaş'ta Efgân'i okurken. Anadolu'dan İstanbul'a gelmiştir, büyük şehre ısınamamıştır da ondan diyeceğim geliyor bu mahzun ve tutukluluk hali için ama değil. Dertlidir, çünkü bir "şarklı" yürek taşıyor ve fakat asıl mesele yalnızlık'tır diyorum. Bu duygunun Akbaş'ta kuvvetli oluşu, onu şiirlerinde alabildiğine karamsar bir havaya sokmuştur. Bu havadan kurtul-

mak için sürekli dost'a, can'a, canan'a çağrılar yaparak halini arz eylemektedir.

Mehmet Atilla Maraş

Şairce bir duyarlılığın anlatıma güç kattığı bu masallar, okul çağındaki çocuklarımız için oldukça faydalı bir çalışma. A.Vahap Akbaş, daha önce de çocuklar için şiirler ve hikâyeler yayımlamıştı. Bu sahadaki telif eserlerin azlığı dikkate alındığında, Akbaş'ın çalışmasının önemi daha da artıyor.

Mustafa Özçelik

Değerli sanatçı A.Vahap Akbaş'ın şiirleri, Mustafa Ruhi Şirin'inkilerle beraber, geçen yılın (1987) en başarılı çalışmaları. Akbaş'ın (...) şiirleri ne kadar güzel, ne kadar hoş. Vahap Akbaş'ın Gül Çocuk'un Temmuz 1987 sayısında da bir şiiri yayımlandı: "Çocukluk Rüzgârı". Bunlar, hepsi çok güzel şiirler. Hem büyüklere hitap

ediyor, hem de küçüklere. Kendi sanatına saygısı olan sanatçıların işi ciddiye aldıkları her halinden belli oluyor. Mısraları, kelime seçişleri, imajları onların yaptıkları işi ciddiye aldıklarını ortaya koyuyor.

Necmettin Turinay

Yeniliği geleneğe savaş açmak zanneden köksüz şairlere karşı A.Vahap Akbaş, zor ve riskli ancak "mihenk"e vurulabilen şiirleri ile öne çıkıyor.

Türkiye Kültür Sanat Bülteni

Elbette nostalji var ama "nostaljik takılma" değil. Çevrecilik de var, ne var ki "boş zaman değerlendirme" çevreciliği gibi yüzeysellik yerine, derinlik hâkim. Tarih mi, tarih felsefesi mi, hüznün coğrafyası mı, coğrafyanın hüznü mü? Bunları sorabildiğime göre, fikir cimnastiği yapmışım, yaptırabilmişsiniz. Bence sevindirici olan bu işte.

Cazim Gürbüz

Hakikaten bu devirde yazılması hayli güç olan masal kitabını hayranlıkla okudum. Sıradan şiirlere pek alıştığımız için, beni çok gerilere götürdü ve mutlu etti.

Şimdi de beş torunum el değiştirerek okuyacaklar. Düşünen adamı biraz daha yakinen tanımak isterim. Şiir mensupları sizden çok bahsediyorlar. Kimliğinizdeki rahatlığı, zekâyı, gönül yolumuzda bir hoca olarak binlerce amatör şairimize anlatmak isterim.

F. İnci Kolbay

A.Vahap Akbaş, kalıcılığı olan, güçlü bir şair. Geleneksel şiirimizi iyi bilen, mısralarında ondan izler taşıyarak "yeni" şiirler yazan usta bir üsluba sahip. Alışılmışın dışında imajlar ve nükteler taşıyan şiirleri ile şairliği hep diğer vasıflarının önünde yer alan ve şair olarak haklı yer edinmiş bir söz ustası A.Vahap Akbaş.

Divit / Sanat

Varoluşunun ve zamanın gizemini ruhunun derinliklerinde arayan ve insan sevgisi ile dolu bir şair Vahap Akbaş. Yer yer gelenekçi izlerin etkisinden kurtulamayan ozan, keşfettiği özgün imgeleriyle okurunu kıskıvrak sarmalıyor. Vahap Akbaş, "Hüzün Coğrafyası" adlı kitabında; içsel ve kişisel dünyasında evrenin ruhundaki yansımalarını vermeye çalışıyor.

Fahrettin Önder

Hüzün Coğrafyası, güzel şiirleri ihtiva eden bir kitap. Şiirlere yakışır bir baskısı var. Muhteva, şekil ve söyleyiş rahatlığı şiirleri başarılı yapıyor. İnce bir duyarlık, keskin bir zekâ, şiirlerde hemen hissettiriyor kendini.

Arif Eren

O bir ressam gibi göğe resimler çizdi kalemiyle. "Dua bir rüzgârdır" dedi, "bir zırhtır". Umudu fener yaptı gecelerimize. Sözü ayna kıldı. Ninniler söyleyerek, masallar okuyarak selamı "sevgi ağacı" gibi çizdi göğe. Şimdi de şiirden bir ırmak akıtmış bahçemize, "Kuş Olsun Yüreğim" diyerek. (...Şiirler) sıcacık bir üslup ırmağı gibi akıp gidiyor.

Serdar Akgün

Dörtlük esasına dayalı şiirlerle kurulan, hatta çoğunluğu dörtlüklerle söylenmiş olan bu şiirlerde (Mavi Sesli Şiirler) , şairin söze sahip oluşundaki rahatlık kendisi-

ni hemen gösteriyor. Sözü dolamadan, karanlık bir tablo çizmeden, kestirme bir yol ile ruhumuzu okşaması kitaptaki şiirlerin ortak özelliği.

Cevat Akkanat

(Mavi Sesli Şiirler) kitabinin ikinci kısmında Vahap Akbaş, Yahya Kemal, Arif Nihat Asya ve Fuat Bayramoğlu ile ortak bir dil konuşarak sohbet ediyor. (... Sitem şiirinde) iktisat terimleri ile, fakat şiire zarar vermeden seslenen Vahap Akbaş'ın şiir rezervlerinin yüksek miktarda olduğu memnuniyetle müşahede ediliyor.

Hüsrev Hatemi

Akbaş, "Kelimelerin girift dünyasında hep soluk soluğa yaşadım." diyor. Gerçekten şiirlerini okudukça bunu hissetmek mümkün. Türkoloji tahsili görmüş olan şairin kelime seçiminde çok hassas olduğunu görüyoruz.

A. Kenan Irmakçı

Hüzün Coğrafyası'nda kendisini daha da ustalaşmış gördüğüm A.Vahap Akbaş, derin manalı ve güçlü sembollere ulaşmakta.

M. Halistin Kukul

İçimizin derinliklerine usul usul işleyen umudun izdüşümünde mavi bir yürekten, sanki bir çocuk yüreğinden geliyormuş hissini veren, insanı alıp da eskiye götüren güzel mısralar var Mavi Sesli Şiirler'de.

Ahmet Tuna

Gül Kıyamı adlı ikinci kitabında A.Vahap Akbaş, incelikli ve kültürümüze dayalı şiir kurma çabasını sürdürmektedir. Uzaktan uzağa Asaf Halet'i hatırlatmaya başlayan Akbaş'ın eski sanatlarımız ve kültürümüzle içten bir bağ kurduğu ve bunu şiir diline de aktardığı görülüyor.

Semih Güngör

Tam 60 yıllık bir hayata şiirden denemeye, hikâyeden romana, sadeleştirme çalışmalarından derleme çalışmalarına kadar yaklaşık 40 kitap sığdıran Vahap Akbaş,

çölleşmiş yürekleri 'İnşirah'la beslerken, 'Düşünceyi Uyandırmak'la da beyinleri uyandırmaktadır. Bu ikisi arasında kalan diğer çalışmaları da hep yürek-beyin koridorunda coşkulu bir ırmak gibi çağıldamaktave çağıldamaya da devam edecektir.

İbrahim Eryiğit

Hemen bütün şiirlerinde, tıpkı Arif Ay gibi, İslâmî değerleri yücelterek çağın çarpıklıklarına karşı çıkan Akbaş, "gül" motifiyle, söz konusu çarpıklıklara karşı koyduğu değerleri sembolleştiriyor. "Kıyam" ise bu çarpıklıklara karşı verilen savaşın ifadesidir.

Özellikle "gül" kelimesinin birçok şiirde geçmesinden dolayı, neredeyse şaire insanın "gül şairi" diyeceği geliyor.

Durdu Şahin

Yabancılaşmamızı, kendi kültürümüzden uzaklaşma hızımızı anlatan bu denemeler "Gitme ey yolcu, beraber oturup ağlaşalım" diyorlar. Vahap Akbaş'ın dertlerini paylaşıyorum.

Beşir Ayvazoğlu

A.Vahap Akbaş, kimi ayrıntıları başarıyla vermiş. Sokaktaki insanın, o çalkantılı dönem içerisinde siyasal olaylara bakışını anlatırken, "İnsanlar en acıklı olaylardan bile haz duyuyorlardı." diyor. Kitabın taşra ve Beyoğlu bölümleri de oldukça başarılı. Alevler ve Güller'in "benöyküsel" bir anlatı olması, yer yer lirik ve şiirsel bir atmosfer oluşturuyor. Flaşbekler ustaca kurgulanmış. Ama kişilik çözümlemelerinde aynı şeyleri söylemek zor.

Ahmet Kekeç

Yazar ilk romanında da başarılı bir grafik çiziyor. Yazar Alevler ve Güller'de 1970'li yılları ele alarak, bu bunalımlı dönemlere İslâmî bir duyarlılıkla yaklaşıyor. Bu karışık dönemin derinlemesine ve çok yönlü tahlilini yaparak, önemli meselelerimizi irdeliyor.

Bilal Coşkun

Alevler ve Güller Vahap Akbaş'ın ilk romanı. Belirli bir 'entrika' olmaması romanın belirgin özelliklerinden. Akbaş daha çok izlenimlerinden yola çıkıyor. Iyi de yapıyor. Okuyucuyu basit bir merak unsuruyla avlamaya çalışmıyor. Zaten bu 'entrika' eksikliğini gerilimsizliğe düşürmemiş. Bunu da roman başkişisinin doludizgin anlatımına borçlu. (...) Alevler ve Güller ile hele şükür Türkiye'de Müslümanların da yaşadığını, bunların da ciddi sorunları olduğunu görüyoruz.

Adnan Tekşen

Çok okuyan, güzel yazan, insanı "eşrefü'l mahlûkat" olarak gören, "zübde-i âlem" sayan; yoksulluğun, açlığın, zulmün günden güne kök saldığına inanan; "Aslolan imanla eylemi hayatın teknesinde yoğurmaktır" diyen A.Vahap Akbaş, "Biraz İhanet" adlı eserinde birçok konu üzerinde durduğu gibi, Batı üzerinde de bir hayli durmuş ve bu konuda bize düşen görevleri dile getirmiştir.

Hasan Hüsrev

Ünlü Amerikan hikâyecisi O. Henry'nin kısa öykülerinde yaptığını, Vahap Ağabey kısa denemelerinde yapıyor sanki: Özenle seçilmiş başlıkla girilen konuyu, özlü söz, mısra ve deyişlerle açarak, çarpıcı sonuca ulaşmak. Tabii ki akılcı bir dil, sade bir dil ve akıcı bir üslupla. Aşkı yitirmiş, melali tanımayan bir nesle "aşk medeniyetimizi" tanıtmaya çalışan "bir garip insan yeryüzünde" Vahap Akbaş.

Arif Dülger

(Göğe Çizilmiş Resimler) gerçekten kendi türünde ilk örnek. Hem öğretici ve hem de zevk verici, birleştirici şiirler. İnsan sevgisini, kardeşliği, dostluğu bu güzel şiirlerde tatmalı.

M.Halistin Kukul

Akbaş'ın yazdıklarına duyduğum sempatide, yazarla aramda varlığını hissettiğim ruh yakınlığının da önemli bir payı olmalı. Yazılarından ve şiirlerinden edindiğim intibâya göre, Akbaş kibar, nazik, çelebi mizaçlı bir insan. Edebiyatı edep dairesi içinde görenlerden. Söylemek istediklerini ince bir üslupla, kırıp dökmeden, şiddete başvurmadan, yolunca yordamınca anlatıyor.

Bekir Oğuzbaşaran

Nasıl, maddi varlığımız olan balçık ilahi nefesle anlam kazanmışsa, ses ya da harf toplamı olan kelimelerimizin mânâ kazanması onlara bu ruhu kazandırmakla mümkün olur. Ancak, bu şekilde olan kelimeler, muhatabımızın kalbine tesir eder. Onu gaflete karşı uyanık tutar ve gafletin mekânı dünyaya karşı kışkırtır.

Bu noktada şiir, ilham ve deha işi olmaktan çıkıp Aristo'nun ifadesiyle hikmetin bilgisine dönüşür. O zaman dünyaya bakışımız bu çerçevede olur ve "duvardaki sülüs yazıdan / bakarsın ay doğar içine.." Böyle diyor Vahap Akbaş "odalar" şiirinde.. Bu durum, kalbin aydınlanma safhasıdır. "şu halı çayır çimen / rengi ferah vurur içine." Kalp artık mutmain olmuştur. Aydınlanmış ve mutmain olmuş kalbin dilinde ise "meleyen kuzular olur söz / ezgi ezgi döner içine." Kuzunun melemesi bir sevk-i ilahi'dir. Doğal, içten ve içimize ezgi ezgi dönerek, yapısını önce içerde kurar, sonra dışarı çıkar. Böylece "böylece bir nehir boşalır pencerenden / suyu göğe ağar / sesi akar içine." Artık zahirin her işareti bir hikmet levhasıdır. Dışarısı içi beslerken, iç de dışa hikmet gözüyle bakmanın verimleriyle donatılır. O zaman dışla için arasındaki perde ortadan kalkar, "içerisi bazen dışarı sayılır/ örülmemişse duvarlar içine.."

Mustafa Özçelik

(...) A. Vahap Akbaş dostumuzun Gül Kıyamı ile Bir Şehre Vardım'ını Beyan-Şiir kalitesiyle okudum. Bir kitabın zarfı ile mazrufu aynı derecede güzel olunca okumaya doyum olmuyor. Eskiler olsa bunu ya kand-i mükerrer (çifte kavrulmuş) yahut gazel-i yek-âhenk ile ifade ederlerdi.

İskender Pala

A.Vahap Akbaş yalnız şiirleri ve romanıyla değil, deneme ve derlemeleriyle de edebiyatımızın havasını bize özgü bir zeminde geliştirmeye emek vermiş az bulunur vefalı sanatçılardandır. (...) Biraz İhanet ve İnziva Notları adlı kitapları, onun estet ve düşünür yanını ortaya koymaktadır. Bunlar ciddi bir edebiyat eğitimi görmüş sanatçının notları olarak önemlidir. Fakat bunlardan daha önemlisi, beş kitaplık şiir birikimidir.

Mustafa Miyasoğlu

Şairlik, hikâyecilik, edebiyat öğretmenliği bir araya gelince, dört başı mamur deneme yazmak, galiba biraz daha kolay oluyor. Denemeleriniz çok okuyan, okuduğunu hazmeden, yeni sentezlere ulaşan bir hava taşıyor. Yorumunuz, okuyucuyu

yeni ufuklara taşıyışınız gerçekten çok güzel.(...) Çoğu yazar denemeyle günlük fıkrayı, gezi yazısını, hatırayı karıştırıyor. Siz, bu büyülü türün ufuklarını zorlamış, kendinize has bir yol ve üslûp seçmişsiniz.

Şevket Bulut

A.Vahap Akbaş, bu kitabında (Göğe Çizilmiş Resimler) "Mensur şiir" tarzında metinlere yer veriyor. Mensur şiir geleneğini sürdüren, hatta bu geleneği öyküye uyarlayan çok sayıda yazar var; ancak Akbaş, "Mensur şiiri"çocukların anlayabileceği tarzda ve edebîliğine halel getirmeden yazıyor ki, işte ustalık bu bence.

Cazim Gürbüz

A.Vahap Akbaş, gönlünün sesini türkülemiş "Mavi Sesli Şiirler"de. Şu dörtlüğün özellikle üçüncü dizesi günlerdir dilimde:

Çılgın gönül sevdalandı has söze;

Sözde gizlenen kızoğlankız öze..

GELİN, GELİN BENİM KELİMELERİM;

Gelişiniz düğün dernektir bize.

Şahin Taş

7. sayıya (Seviye dergisi) A. Vahap Akbaş konuk edildi. "Söze Gülün Rengini Katan Şair" denildi onun için. Halistin Kukul, "Geleneğin Ümitli Şairi" dedi Akbaş için. Hayrettin Yıldırım, Akbaş'ın şiirlerini incelemeye çalıştı. Ona göre Akbaş'ın şiirdeki ustalığını gösteren en önemli kitabı "Hüzün Coğrafyası" idi. Hasan Ocaklı Akbaş'la bir mülakat gerçekleştirdi. Nazir Akalın, şairle geçirdiği zamanları yazdı. Mustafa Özçelik şiirlerini inceledi. "Söze Gülün Rengini Katmak" başlıklı yazısında şairi bir "gül yorumcusu" olarak gösterdi. Akbaş da "Doğu, İslam ve Türk şiir geleneğinin bütün şairleri gibi çiçeklere ilgisiz

kalmamış, şiir gülistanı denebilecek hem geleneğe uygun hem şahsi tasarruflarıyla gül ve çiçek yorumları" yapmıştı.

Mehmet Narlı

A.Vahap Akbaş'ın hikâyeleri kurgu bakımından basit vakalardan meydana gelmektedir. Bu eserlerde anlatım tekniği olarak "kahraman anlatıcı" ve "hâkim anlatıcı" görülmektedir. Sade bir üslubun kullanıldığı bu eserlerde cümleler genellikle kısadır; anlatımda günlük hayatta kullanılan dile yer verilmiştir. A.Vahap Akbaş'ın hikâyeleri her okunuşta farklı bir haz bırakıyor. Geçmişe özlemin konu edildiği hikâyeler bize Z. Osman Saba ile A. Şinasi Hisar'ı hatırlatır. Akbaş; aşkı, sevgiyi, hayatı kısaca insanın "öz"ünü yakalamayı başarmış ve bunu eserine ustaca yansıtmıştır.

Mustafa Karabulut

"Göğe Çizilmiş Resimler"de, "Okumak, definenen şifresini çözmektir." diyen ve eline geçen her kitabı okumak çabası güttüğü denemelerinden anlaşılan A. Vahap Akbaş'ın da "define"den kastettiği sanıyorum ki hayattır. "Biraz İhanet" adını taşıyan kitabındaki "Kitaplar ve Çiçekler" isimli yazısında, "Çünkü okuyucusu olmayan kitaplar bir kıymet taşımazlar." diyor ya, sanki her kitaba okumak suretiyle bir değer sağlamak çabasındadır. Üstelik iyi bir okuyucu tarafından okunmuş olacaktır o kitaplar. Akbaş, yazmak ihtiyacını, belki yerinde bir söyleyişle yazmak zorunluluğunu; bana İstanbul'da kar yağarken yürümenin zevkini hatırlattığı, Vezneciler'in o taraflarda yeşil mercimek çorbası içmenin ve Süleymaniye'de kuru fasulye yemenin tadını özlettirdiği; "Alevler Ve Güller" isimli romanında vurguluyor: "Bir defter, bir kalem edindim. Yazmasam ölebilirdim." Yazarlığı hayat amaçlarından bir sayan bir edebiyatçının başkalarının yazdıklarıyla da ilgilenmesinden tabii ne olabilir? İşte Akbaş'ın daha da güzel yanı, okuduklarının kendisinde bıraktığı etkileri kâğıda dökmesidir. Bir yazarın ürünü başka bir yazarın ele alışıyla değerlendirilmektedir.

Erdal Noyan

Vahap Akabaş'ın şiirleri gibi hikâyeleri de sarıp sarmalıyor okuyucusunu. Hikâyeler kullanılan teknik, kurgu ve kullaılan dil bkımından kusursuz. Onun hikâyelerinde biçim, bencil yazar kurgusunu dışlayarak paylaşımcı, okuyucu endeksli bir yapı ile varlığını sürdürür.

Bizim Külliye

Akbaş, uzun bir aradan sonra çıkardığı "Ayna ve Suret" isimli hikâye kitabında

duygulu insanımızın ortak dertlerine değinirken şair hassasiyetini de koruyor.

Vahap Akbaş'ın kurgusunda genellikle acı bir hava, lirik bir tarz var. Hikâyelerin büyük bir kısmı hüzünlü bir hava barındırıyor. Hayatın belki de acı yönlerine dikkati çekmek isteyen bir sanatçı Vahap Akbaş.

Emre Miyasoğlu

(Kuş Olsun Yüreğim'i) Okurken şair adeta sizi bir kuşkanadında alıp havalandırıyor masal ülkelerine ve masal renklerine. Hangi masal kuşunun kanadında, hangi masal ülkesine yol almak isterseniz oranın kapılarını aralıyor yüreğinize. Açtığınız sayfaların arasında bin bir renkli çiçeklerin bin bir renklerini nakış nakış ufkunuza seriyor.

Mehmet Kutay

(Ayna ve Suret) Yalnızlığın ruhi tercümesi. Yokluğun yoksulluğun şuuraltı birikimleri. Hücrelerin baş eğme hareketi, daha doğrusu durulma dönemi.

…

Dil, üslup için söyleyecek sözümüz yok. Bazen cümleler şiir gibi diziliyor… Şair bu işi çoktan halletmiş; hikâyeye de ısınmış… Biraz hatıra yazar gibi olsa da kısa tasvirlerle anlatıyor anlatacaklarını, diyalog girişleri pek kulağa hoş geliyor. Mekânı pek iyi tanıyor. (…) Yazar bu kitabıyla, kendisiyle, hatta insanlıkla yüzleşmiş. Cesaret, yazmakta en büyük yardımcı.

Mahir Adıbeş

Söyleşi:

Vural Kaya

Abdul Vahap Akbaş: "Her birimiz kocaman birer çocuk değil miyiz?"

Bize (BeyazBulut çocuklarına) çocukluğunuzu anlatır mısınız? "Çocukluğum ve Ben" dersek, bu başlık altında bize neler anlatırsınız?

"Çocukluk iyi de geçse, kötü de geçse cennettir." derler. Benim çocukluğum da öyle. O çağa dönüp bakınca, bir masal kapısı aralanıyor hemen önümde. O kapıdan giriyorum cennetime.

Raman Dağı'nda doğmuşum. Sonradan çok kalabalıklaşacak bir ailenin ilk çocuğu olduğum

için el üstünde tutulmuşum. Çocukluğumdan hatırlayabildiğim şeyler doğayla ilgili. Sürünün sağılmak için getirildiği koruluk gibi bir yer, annemin bakraçla oraya gidişi... Bizim onun peşine takılışımız... Tepede taş bir ev... Bizimkine benzeyen birkaç komşu evi... Her taraf, yerin ciğerlerinden petrolü söken atbaşlarıyla doluydu. Ağır ağır ama hiç durmadan iner kalkarlardı. Bunlar bana hiç tuhaf görünmezdi. Onları da doğanın bir parçası gibi görürdüm. Yere değip kalkan at başlarıydılar işte...

Daha çok dedemle, bazen de ninemle epeyce yürür ve dağın öyle bir yerine varırdık ki oradan Dicle'nin içinde süzüldüğü büyüleyici kalyon ve biraz beride Hasankeyf görünürdü. Doğduğum yerden dört yaşındayken ayrıldım ve kırk yılı aşkın bir süre bir daha gidemedim oraya. Ama o cennet köşesini binlerce kez hatırladım belki... En güzeli de şu: Kırk küsur yıl sonra Raman Dağı'na, dedemin, ninemin beni götürdükleri o noktaya gittiğimde, hayalime yıllar önce nakşedilmiş manzaranın hemen hiç değişmediğini gördüm.

Dört yaşındayken Batman'a taşınmışız. Çocukluğum ve ilk gençliğim orada geçti. Akıllı, ileride büyük adam olacak çocuk muamelesi gördüm sürekli. Belki bundan, çocuk yaşta sorumluluklar taşıdım. Dördüncü sınıfa giderken, babamın manifatura mağazasını zaman zaman bana bıraktığını hatırlıyorum. Kollarım, metreyle kumaş ölçecek kadar uzun olmadığı için, komşu esnaf bana yardım ederdi.

Yine de dolu dolu bir çocukluk yaşadığımı söyleyebilirim. "Deliyle devletli bildiği-

ni işler / Çocuklar dinlemez ferman, demişler." Biz de bir çocuk olarak genellikle ferman dinlemedik. Uçsuz bucaksız oyun alanlarımız vardı. Bezden yapılma topların peşinde koştuk. Annelerimize yalvarıp yakararak fanilalarımızın göğsüne kalın kurdeleler diktirdik; böylece mahalle takımının formalı futbolcularından olduk. Derelerde yıkandık, tepelere tırmandık, ağaçlardan düştük... Varil ağızlarından bir demirci maharetiyle çemberler çıkardık. Sigara ve kibrit kutularının kapaklarıyla oynanacak oyunlar icat ettik. Torbalar dolusu gazoz kapağımız oldu. Annelerimiz kızıp attı, biz yeniden topladık. Oyuna dalarken okul zamanını şaşırdık. Çelik çomak, uzun eşek, güvercin taklası... daha neler...

Bir defasında babamın dükkanındaki kenarı mor, eski gazeteleri Batman çarşısında, gazete satan çocukları taklit ederek, bağıra çağıra satmıştım. Beni tanıyıp seven esnaf, mal sarmak için kullanılan bu gazetelerin hepsini yeni gazete fiyatına satın almıştı. Babam bunu öğrenince beni tatlı sert bir dille uyarmıştı. Annemse, eve cebimde bir avuç parayla gittiğimde çok üzülmüş, ağlayacak olmuştu. Gidip paraları geri vermem için diretmişti.

Çocukların geçmişi de geleceği de olmazmış. Çünkü bulundukları anı yaşarlar. Çocukluğun cennete dönüşmesi belki de bundandır.

Benimki böyle bir çocukluk işte. Yaşadığım dönemdeki herkesin çocukluğu gibi biraz da. Ona dönüverince, insanın içindeki çocuk uyanıyor. Şımarıyor, azcık gevezeleşiyor. Ama söyleyişe bir masal çeşnisi katmadan da edemiyor. Daha desem, sayfalar sürecek.

Çocukluğunuz ile yazmak arasındaki ilgiyi konuşalım mı biraz da?

Çocukken, pek yazma arzusu duymazdım. Rahlenin önüne oturup sürekli bir şeyler yazardı dedem. Ama neler yazdığını bilmezdim. Bana çok şey öğrettiği, birçok öneri ve telkinlerde bulunduğu halde yazmam konusunda bir şey söylediğini hatırlamıyorum.

İlk yazma serüvenini ilkokulun üçüncü sınıfındayken yaşadım. Bir yanlış anlama, ilk şiirimi yazmama neden olmuştu. Öğretmenimiz bizden duvar gazetesi için yazı ve şiirler istemişti. Bunu bir ev ödevi sanmış, üstelik şiirleri kendimizin yazması gerektiğini düşünmüştüm. Bir arkadaşımla odadaki kilimlerin üstünde yuvarlana yuvarlana ve epeyce zorlanarak "canım kitap, cicim kitap" gibi sözleri içeren birkaç dörtlük yazdım. Bu, bir anlamda, yayımlanan ilk şiirim oldu.

Sonraki yıllarda, derste veya evde, öğretmenlerimin istediklerinden başka bir şey yazmadım. Kompozisyonum iyiydi, ama bu, bende bir yazma bilinci oluşturmamıştı henüz. Orta üçüncü sınıfta iken arkadaşlarıma mısrası yirmi beş kuruştan akrostiş şiirler yazmaya başlamıştım. Yine de şair olmak gibi bir düşünce aklımdan

bile geçmiyordu. Bir oyun tadı alıyordum uyaklı, ölçülü mısralar kurmaktan. Hele ilk harflerle şiire bir isim ya da söz gizlemek çok hoşuma gidiyordu. Bu, önemli bir beceri sayıldığından, arkadaşlarım arasında bir itibar da sağlıyordu bana.

Liseye başladığımda, yazmak artık ihtiyaç duyduğum bir şey olmuştu. Kendimi ifade etmenin değişik yollarını arıyordum. İçimde birikenleri, şiirle, öykülerle, kısa günlüklerle anlatmaya çalışıyordum. Anlatılmaz bir zevk almaya başlamıştım bu çalışmalardan. Orada burada, darmadağınık bir vaziyette duran sözcüklerden yepyeni bir şey yapabilmenin verdiği zevkti bu.

Çocuklar için yazmak, bunun cevabı nedir sizde? Geriye dönüş mü, özlem mi geride kalan günlerimize?

"Hangi yaşta olursak olalım, kendi çevirdiğimiz çemberin arkasından koşan çocuklarız." Böyle demiş biri. Ben de çocuklar için yazmakla, bu çemberi çevirmeyi sürdürdüğümü duyurmaya çalışıyorum. Her birimiz kocaman birer çocuk değil miyiz?

Bunu anlamak için belki belli bir yaşa gelmek gerekiyor. Masal dinleme, okuma çağlarına gelen çocuklarım, onlar için yazmanın bir görev olduğunu hatırlattı bana. Peygamber Efendimiz, "Küçük çocuğu olan, onun hatırı için çocuklaşsın." buyuruyor. Çocuklarımızın hatırına yazıyorum. Yoksa ne bir geriye dönüş, ne de geride kalana özlem... Geçmişten çok gelecekle ilgili bir şey bu. Dünyayı güzelleştirme arzusu belki. Bahçeler oluşturma umudu...

Ebeveyninizden sizi etkileyen oldu mu? Size en çok masal anlatan kimdi mesela?

Dedem, ilk ve en önemli öğretmenim oldu. Medrese öğrenimi görmüş, bütün hayatını ilme, öğrenmeye ve öğretmeye adamıştı. Evimizde hep dinî, ilmî sohbetler yapılırdı. Ben ailenin ilk çocuğu olarak onun yanında, himayesinde yetiştim. Bostan'dan, Gülistan'dan, Şehname'den hikâyelerin anlatıldığı bir ortamda büyüdüm. Klasik Doğu kültürünün, Eski Yunan filozoflarının isimlerini küçük yaşta evimizdeki bu sohbetlerde öğrendim. Kışa denk gelen bazı ramazan akşamlarında Bin Bir Gece Masalları anlatılırdı evimizde. Bunlardan etkilenmemek mümkün değil.

En güzel masalları babaannem anlatırdı bize. Bunların bazılarını büyüdükten sonra bazı kitaplarda okudum. Bazıları ise, çevresinden, yaşadıklarından yararlanarak kendisinin kurduğu masallardı. Mesela köydeki bahçemizde, havuzun başındaki uzun kavağa konan karga, bir süre sonra başından ilginç olaylar geçen bir masal kahramanı olarak çıkardı karşımıza.

Yıllar sonra çocuklarıma masal anlatmak zorunda kaldığımda, yardımıma babaannemin masalları koştu. Hafızamdaki sisin içinden çıkıp bu defa çocuklarımın masal dünyasını süslediler. "Gülün Aklı" adlı romanım, babaannemin anlattığı bir masalın içimde yıllar içinde dal budak salmış halidir.

Her yazarın geçmişte bir "sen yazar olacak çocuksun" diyeni vardır. Sizin öykünüzü dinlemek isteriz?

Öykümü, aslında yukarıda anlattım. Bana, "Sen büyük adam olacaksın..." diyen çok oldu. Ama hiç kimse, "Sen yazar olacak çocuksun" demedi. Lise birinci sınıfta, bir yarışmada dereceye giren öykümü okuyan kimya öğretmenim, "Sen yazar olmuşsun..." diyerek bana bir kitap hediye etti. Ben de yazar olduğuma inandım.

Oyunlarınız/oyuncaklarınız oldu mu? Bu oyun/oyuncaklarınız içerisinde hiç unutamadığınız, ya da bir hikâyesi olan oyununuz/oyuncağınız var mı?

Oyunlarımızın hemen hepsi grup halinde oynanan oyunlardı. Demin değindim: Güvercin taklası, uzun eşek, birdir bir, çelik çomak, saklambaç, hırsız polis...

Oyuncaklarımız genellikle bizim yaptığımız şeylerdi. Öyle oyuncakçıdan filan alınmış oyuncaklarımız pek olmazdı. Babam esnaftı, İstanbul'a alışveriş için sık sık giderdi. Dönüşlerinde bana araba, tüfek gibi oyuncaklar getirirdi. Ama bunları çok sevdiğim söylenemez. Kalabalık kardeş, arkadaş grubu içinde bir iki günde kırılır ya da bozulurdu.

Unutamadığım oyuncaklarım arasında telden yaptığım araba var. Bir de taştan yaptığım misketler.

Bir ara telden kocaman arabalar yapmak yaygındı. Ne yapıp edip değişik kalınlıktaki telleri edinir, onlarla beğendiğimiz bir modeli örnek alarak kocaman arabalar yapardık. Bunları süsler püsler, monte ettiğimiz bir direksiyon yardımıyla sokaklarda caddelerde yürütürdük. Büyüklerimiz bile arabalarımızı kıyaslar, bizi eleştirir veya takdir ederlerdi.

Ben de günlerce uğraşarak, Dodge marka bir kamyon yapmıştım. Komşumuzun böyle bir kamyonu vardı. Onu uzun uzun inceleyerek yapmıştım oyuncağımı. Renkli iplerle süslemiş, şoför mahalline ağaçtan oyduğum yamru yumru bir şoför oturtmuş, önüne ve arkasına kartondan birer plaka bile yapıştırmıştım. Çokça aferin almıştım becerimden dolayı. Onu yürütmekten duyduğum zevki çok az şeyden aldım. Rüyalarımda bile onunla uğraşıyordum.

Bahçedeki asmanın altına koyduğum bu sanat eserim bir gün yok oluverdi. Bütün çabalarıma rağmen onu bulamadım. O kadar üzüldüm ki yataklara düşecektim neredeyse. Bugün bile onun çalındığını hatırladıkça içimde bir tuhaf acı hissederim.

Bir de misketler... Ama onların acı bir anısı yok. Hatırladıkça ne güzel misketler yaptığımızı düşünür, öyle şeyler yapabildiğimiz için kendimizi şanslı sayarım. Onları yaparken duyduğum keyfi, bugün de duyarım.

Demir yolu boylarında dolaşır, rayların arasından renkli, yontulmaya uygun taşlar bulurduk. Bu taşları daha sert bir taşla ya da bir çekiçle sabırla oyardık. Yusyuvarlak bir duruma getirir sonra özenle zımparalardık. En sonunda zeytinyağı ile parlatırdık. Öyle güzel olurlardı ki onlarla oynamaya kıyamazdık. İyi oyulmuş, rengi güzel bir misketi herkes elde etmeye çalışırdı. Bazen bir misketi onlarca misketle takas etmeyi önerenler olurdu. Böyle bir misketle, arkadaşlarım arasında günlerce hava atmıştım.

Çocukları kıyaslamak mümkün mü? Sizin çocukluğunuz ile şimdinin çocukluğu arasında ne gibi farklılıklar var acaba? Mesela "ninesinden kopartılmış" bir çocuk olmak biraz güç değil mi sizce?

Belki çocuklar değil; ama çocukluklar kıyaslanabilir. Bu, zamanla ilgili olduğu kadar, mekanla da ilgili bir şeydir. Aynı dönemde farklı bir yerde yaşasam belki de çocukluğum farklı olacaktı.

Hangi dönemde yaşarsa yaşasın, apartmanlara hapsolmuş çocuklara acıyorum. Apartman hayatı, şehir kalabalığı çocukluğun gerektiği gibi yaşanmasını engelliyor. Yaşanamamış çocukluklar, insanlarda bir eksiklik hissi bırakır. Bu his, insanların bütün hayatını etkiler.

Nineden, dededen koparılmak, güçlüğün ötesinde bir şeydir. Bir talihsizlik, demek gerekir belki. Kaldı ki çocuk şimdi yalnızca ninesinden dedesinden koparılmıyor; anne baba sıcaklığını da yeterince hissedemiyor.

Çağdaş hayat, insanı gittikçe yalnızlığa itiyor. Bu yalnızlıktan da en fazla çocuklar nasibini alıyor. Dayı, hala, teyze gibi akrabalık isimlerini bilmeyen, onları birbiriden ayıramayan çocuklarla karşılaşıyoruz.

Çocukluğunuza dair sevinçlerinizi, üzüntülerinizi konuşalım biraz. Sizi çok mutlu eden ya da çok üzüldüğünüz anılarınız var mı?

Hayatın bütünü bir sevinçler ve üzüntüler yumağı... Dönüp çocukluğuma baktı-

ğımda sevinçlerimin ağır bastığını görüyorum. Umutsuzluğu, karamsarlığı dışlayan bir yapım var. Çocukluğumda da mutlu anları, güzellik içeren ayrıntıları yakalamayı biliyordum. Belki daha çok dedemin tesiriyle, basit ama güzel olayları fark etmeyi ve onların tadını çıkarmayı öğrendim.

Batman'daki kerpiç Seyran Sineması'na ilk gidişim ne kadar sevindirmişti beni. İlk kez seyrettiğim Ayhan Işık filminin tadı hâlâ damağımdadır. Okul müsamerelerinde sahnedeyken sevinçten uçardım. Hasankeyf'te dedemin atlarına binerken de bu uçma hissini yaşardım. Şimdi bile zaman zaman o anları düşünüp kendimi at üstünde hissettiğim oluyor. Yaz tatillerinde bir iki ay, dağ yamacındaki köyümüzde kendimi tabiatın kucağına bırakır, böylece ruhumun arındığını tasavvur ederdim. İki yanıma bağlanmış su kabakları ile Dicle'de yüzmeye çabalamam da ne hoştu... Böyle sabaha kadar anlatabilirim.

Çocuk ruhumda derin izler bırakan üzüntü verici olaylar da yaşadım tabi. Benden birkaç yaş küçük kardeşimin ölümünün beni ne kadar etkilediğini, büyüdükten sonra anladım. Tuhaftır ama ondan tek bir kare kalmış aklımda: O, annemin kucağında, ben arkalarında doktora gidiyoruz. Yorgun başcağızını annemin omzuna koymuş, kocaman ve ölgün bakışlarla bana bakıyor. Yalnız o bakışını hatırlıyorum. Ama sık sık... Belki bundan, Dağlarca'nın Ağır Hasta şiirinin şu mısraları hep aklımda:

Anneciğim, büyüyorum ben şimdi,
Büyüyor göllerde kamış.
Fakat değnekten atım nerde
Kardeşim su versin ona, susamış.

Bir de Bekir'in hikâyesini anlatmalıyım: Babamın dostlarından birinin hanımı ölmüş, aradan çok geçmeden kendisi yatağa düşmüştü. Ninemle beraber onu ziyarete gidişimizi hatırlıyorum. Adamcağız bir yer yatağında sürekli öksürüp duruyordu. Evde benden birkaç yaş küçük bir de çocuk vardı ve hasta babası ona bakamıyordu. Kir pasak içindeydi. Neler konuşulduğunu bilmiyorum, ama ayrılırken ninem çocuğu kucaklamış bize götürüyordu. Ben, peşleri sıra koşuyordum. Eve gidince anladım ki ninem, çocuğa acımış ve bakmak üzere almıştı. Bir süre sonra babası da öldü. Çocuk, iki yıla yakın bir zaman bizde kaldı. Ninem, belki bize göstermediği özeni ona gösteriyordu. Annesiz babasız bir çocuğun kalbini kırmamak gerektiğini hepimiz biliyorduk. Onu kıskanmadığımız gibi, yürekten seviyorduk. Dünya tatlısı bir kardeşim daha vardı artık. Dahası, neredeyse herkes onun bir yetim ve öksüz olduğunu unutmuştu. O kadar benimsemiştik onu... Derken bir gün çok uzaktaki akrabaları geldi. Çocuğu alıp götürdüler. Gidişinde evi seller sular götürdü. O gidişten de hafızama kazınmış bir kare var: Yaşla dolu bir çift göz, melul mahzun bakışlar... Bekir'in bakışları...

Çocukluğunuzda sizi en çok etkileyen kitap ya da kitapları konuşalım isterseniz?

Evimizde kitap çoktu. Ama benim okuyabileceğim kitaplar yoktu. Dedemin bütün kitapları Arapçaydı. Okul kitaplarımı ve ünite dergilerini döne döne okurdum. Onlar ders aracından öte bir şeydiler benim için. Belki bu yüzden ilkokul kitaplarımın şekilleri, içindeki bazı metinlerin konuları, hatta bazı resimler hafızamda capcanlı durur.

Sonra sonra okuduklarım da tesadüfen elime geçenlerdi. Ne bulsam okuyordum. Bu bakımdan ilk okuduğum kitaplar yaşıma göre ağır sayılabilecek kitaplardı. Mesela, Hemingway'i Jules Verne'den; Bediüzzaman'ı Kemalettin Tuğcu'dan önce okuduğumu biliyorum. Halamın benden dört beş yaş büyük olan çocuklarından aldığım kitaplarla bilinçli okurluğa adım attığımı söyleyebilirim.

Yine de çocukluğumda beni en çok etkileyen kitabın Don Kişot olduğunu düşünüyorum. Gri ya da mavi ciltli, kalınca bir kitap... Çocuklar için özetlenerek çevrilmiş olmalı. Zayıf atı üstündeki, zırhlara bürünmüş, mızraklı kalkanlı Don Kişot ve eşeği üstündeki sevimli, tombul Sanço, sevdiğim ilk roman kahramanları oldu.

Çocukken yazar ya da yazarlar hakkındaki düşünceleriniz nelerdi? Yazarlara nasıl bakardınız?

Yazarlar, benim için erişilmez olağanüstü varlıklardı. Şekilsiz, soyut varlıklar... Üniversite öğrencisi oluncaya kadar hiçbir gerçek yazar tanımamış olmamın da belki böyle düşünmemde etkisi vardı. Yine bundan olacak, gerçek bir yazarla karşılaşmak uzun zaman hep heyecanlandırdı beni.

Son bir soru: Büyüyünce ne olmak isterdiniz?

Buna benzer bir soruyla ilk kez lise ikinci sınıfta karşılaştığımı hatırlıyorum. Bir ankette yöneltilmiş olan soruyu okuyunca, o zamana kadar bu konuyu hiç düşünmediğimi şaşkınlıkla fark ettim. Epeyce düşündükten sonra "mühendis" diye yazmıştım. Neden mi? Mühendislik o zaman pek revaçtaydı herhalde. Arkadaşlarımın çoğu bunun için mühendis olmak istiyordu. Ayrıca, çevremizdeki insanların çoğu Türkiye Petrolleri'nde çalışıyordu ve tüm çalışanların en itibarlıları mühendislerdi. Nitekim liseyi bitirdikten sonra bir mühendislik okuluna ön kayıt yaptırdım, ancak gerçek kayıt yaptıracakken, edebiyatçı olma arzum baskın çıktığı için, vazgeçerek Edebiyat Fakültesi'ne girdim. O zamanki üniversiteye giriş sisteminde bu mümkündü.

IX. Bölüm

Dünya Sûretleri

Beyazıt Camii önü

Üniversite yılları

Üniversite yılları

Vahap Akbaş, Erbay Kücet

Almatı, Türkçenin 2. Uluslararası Şiir Şöleni, 1993- Nurullah Genç, Vahap Akbaş, Bahaeddin Karakoç, Atilla Maraş, Erbay Kücet

Erbay Kücet, A. Vahap Akbaş, D. Mehmet Doğan, İbrahim Eryiğit, İbrahim Ulvi Yavuz, Mehmet Sılay

Erbay Kücet, Fatih Gökdağ, Salih Lütfi, Muhsin Mete, Mahir Adıbeş, Ahmet Fidan, Vedat Güneş, A. Vahap Akbaş,

Kültür Kervanı otobüs yolcuları - A. Vahap Akbaş, İbrahim Ulvi Yavuz

A. Vahap Akbaş, İbrahim Ulvi Yavuz, Mehmet Kurtoğlu

Priştina'da: Sadullah Yılmaz, A. Vahap Akbaş, Ahmet Fidan,
Büyükelçi Songül Ozan, İbrahim Eryiğit, D. Mehmet Doğan

Priştina Yunus Emre Kültür Merkezi'nde Büyükelçimiz Songül Ozan'la

Üsküp Türkçenin 7. Uluslararası Şiir Şöleni katılım beratını
Erbay Kücet takdim ediyor.

Ali K. Metin, Ekrem Karadişoğulları, A. Vahap Akbaş, Mehmet Kurtoğlu, İbrahim Ulvi Yavuz, Veysi Erken

Aksaray Valisi Selami Altınok ile (2013)
Ankara'dan Siirt'e Kültür Kervanı

A. Vahap Akbaş, İbrahim Ulvi Yavuz, Fatih Gökdağ

Hüdavendigar Müzesi'nde: İbrahim Eryiğit, Ahmet Fidan, D. Mehmet Doğan, A.Vahap Akbaş

Kırşehir Belediye Başkanı ile (2008)

Çıldırlı Âşık Şenlik'in kabrinde: Celil Güngör, Mehmet Kurtoğlu, A. Vahap Akbaş. Arkadakiler: Selim Cerrah, Çıldır Belediye Başkanı Nizamettin Coşkun, D. Mehmet Doğan, Atilla Maraş, Veysi Erken, İbrahim Ulvi Yavuz

Edirne'den Ardahan'a Kültür Kervanı Çorum Molası: A. Vahap Akbaş, Kenan Yaşar, Cevat Akkanat, Mustafa Özçelik

Kosova'da Hüdavendigar Türbesi'nde: İbrahim Eryiğit, D. Mehmet Doğan, Ahmet Fidan, A. Vahap Akbaş

Şanlıurfa'da: A. Vahap Akbaş, Erbay Kücet, Ahmet Dur, Şükrü Can, Sami Terzi, İbrahim Eryiğit

Şanlıurfa'da: A.Vahap Akbaş, Erbay Kücet (2013)

Lütfi Şehsuvaroğlu, Mustafa Özçelik, A. Vahap Akbaş

2013 Kosova Priştina Yunus Emre Kültür Merkezi

Strazburg, 2001 - İbrahim Ulvi Yavuz, Ali Uğur, Orhan Okay, Sevil Emirzade, Aysun Gültekin, Atilla Maraş, Nazif Öztürk, Mahir Adıbeş, (Öndekiler) M. Nuri Yardım, Özcan Ünlü, A. Vahap Akbaş, Ahmet Kot

Çıldır, Âşık Şenlik'in Köyü'nde: Mehmet Kurtoğlu, Celil Güngör, İbrahim Ulvi Yavuz, Nizmettin Coşkun, D. Mehmet Doğan, Atilla Maraş, Selim Cerrah, Cihat Şimşek, Mustafa Özçelik (Öndekiler) Yusuf Turan Günaydın, A. Vahap Akbaş, Ali K. Metin, Veysi Erken

Kosova'da Hüdavendigar Türbesi'nde: Ahmet Fidan, D. Mehmet Doğan, A. Vahap Akbaş (2013, Kosova)

2013 İpek: A. Vahap Akbaş, İsa Mulaj, D. Mehmet Doğan, Zeynel Beksaç, Ahmet Fidan

Gaziantep Üniversitesinde şiir okuyor

Şanlıurfa 2013